

Na titulní straně foto Václav Šebek

Reportáže

Nejrizikovější štreka u nás na dálnici.....2–5
Jsme tu pro lidi – a oni to vědí.....20–23
Cvičení na Libavé.....46–47

Slovo policejního prezidenta

Transformace P ČR z modelu 8 na model 14.....6–7

Zahraničí

Policejní auto budoucnosti.....10–11
S mobilními telefony se stárne.....10–11
Belgie propouští kriminálníky.....10–11
Komenský tam nedošel.....12–13

Policejní mise

Zahraniční operace – jedinečná příležitost.....14–15

Legislativa

Přípravné řízení.....16–17

Rozhovor

Sezónní kriminalita po celý rok.....18–19

Věda a technika

České kontejnery ve světě.....25

Nové zbraně

Návrh dámských browningů?.....26–27

Portrét

Psovod a kouzelní specialisté.....28–29

Školství

Policisté z podzámčí.....30–31

Z krajů

Pošťácká tetralogie.....32–33

Křížky u silnice

Nerozbalené dárky.....35

Z policejních archivů

Touha silnější než rozum.....36–37

Případy majora Zahrádky

Anděl, nůž a hodinky.....38–39

Kultura

Malý podvod s podvodníky.....40
Bažina ve Smečkách.....40
B jako Brown jako bestseller.....40

Sport

Povedená oplátka – v ledním hokeji.....44–45

Čtenářské soutěže

Leží tam v rovině dechovky domov.....24
Velká soutěžní křížovka.....42
Lidské ploty.....43

Příloha

Angličtina pro policejní účely (1. část).....I–XVI

Vážení čtenáři,

Vstupujeme do nového roku 2010, který je již 16. ročníkem časopisu POLICISTA. Za celou tuto poměrně dlouhou dobu prošel mnoha různými změnami, měnila se jeho podoba i obsah, v posledních letech se ustálily opakující se rubriky a časopis se stal přehledným pomocníkem policistům, členům bezpečnostních složek, ale i pracovníkům v oblasti prevence kriminality a všech odvětví spojených s kriminalitou a prací kolem ní.

Rok 2010 je rokem přelomovým pro Policii České republiky, významně se mění její organizační uspořádání. Nastává transformace krajských ředitelství z modelu osmi na model čtrnácti krajských ředitelství, což je nedílnou součástí probíhající reformy P ČR. Jde o historický okamžik, kdy se Policie ČR přizpůsobuje územnímu členění vyšších správních celků České republiky.

Časopis Policista proto mění poněkud svoji koncepci v souvislosti s touto situací. V následujících měsících, a předpokládáme i letech, se budeme intenzivněji věnovat dění v jednotlivých regionech všech 14 krajských ředitelství. Vypouštíme pro tento rok literární povídky a nahrazujeme je odbornými příspěvky s policejní tematikou nebo aktuálními materiály z jednotlivých policejních krajů, případně ze zahraničí. Příloha časopisu bude věnována potřebám policistů – ve spolupráci s policejní školou v Hrdlořezích vydáme slovníky, cvičebnice a příručky pro policejní praxi, připravené v rámci projektu Jazykové mosty. Bude publikována angličtina, romština a němčina. Černobílá příloha časopisu musí být vždy věnována aktuálním potřebám naší široké čtenářské populace.

Při zveřejnění zákonů, novel, vyhlášek a právnických textů zajistí redakce k jednotlivým materiálům patřičný odborný výklad fundovaného autora nebo respondenta.

Nadále budeme pokračovat v uveřejňování reportáží ze života Policie ČR, chceme ukázat, že naše policie opravdu POMÁHÁ a CHRÁNÍ.

Přeji všem našim čtenářům, aby si v následujícím období zachovali pevné zdraví a našemu časopisu upřímnou přízeň.

Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ
šéfredaktorka

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577, Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplní a případné textové chyby v zaslaných inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846

e-mail: redakce@mver.cz, <http://www.mver.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>
MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždánská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.
Redakční uzávěrka 11. 12. 2009. Číslo 1 / 16. ročník vychází 4. 1. 2010.
Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996.
Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor.
Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Krásný prosluněný den nabíral dech. Na Vysočině se nad dálnicí ovšem znenadání objevil obrovský mrak. Zhruba v devět hodin začal padat sníh, během pěti minut dorazil nečekaně hutný příliv studeného materiálu. Nastala bílá tma – s viditelností sotva na dvacet metrů. Lidé přítomni za volantů motorových vozidel určitě nepříznivě reagovali na rychlost zcela jiné situace kolem dálniční vozovky. A vzápětí někdo uvedl své auto do smyku (podle dopravních policistů automobily nikdy nedostávají smyk samy od sebe, většinou do následně nezvladatelného pohybu je vždycky přivádí akce osoby u řídicích, ovládacích prvků stroje!). Takže se jedno vozidlo – ve směru na Prahu – roztočilo, jiný řidič jistě dupnul na brzdu, všichni byli na ledě, a už to šlo ráz na ráz. Bortily se plechly, třaskaly rány jedna

nejrizikovější ŠTŘEKA

u nás na dálnici

Na datum 20. března 2008 leckdo nezapomene do konce života. U prvních havarovaných vozidel již po čtvrt hodině tenkrát v sobotu zasahovali dopravci a záchranáři – a na konci několikakilometrového karambolového řetězce do sebe pořád ještě boučela další a další auta.

Nějaký hlavní globální viník neexistuje, výjimečnou hromadnou dopravní nehodu zavinieli všichni řidiči, kteří nedokázali včas zastavit! Jeli sto, sto deset v podmínkách, kdy měli ubrat na sedmdesát, na čtyřicet kilometrů v hodině. V té chvíli by ničemu nepomohly ani sypače nebo sněhové radlice silničářů. Musíme se smířit s tím, že nám příroda dokáže nachystat situace, které nedokážeme okamžitě zvládnout.

Řetězová havárka se táhla nejen od 95. kilometru až – roztrhaně – kamsi po 130. kilometrovník ve směru na hlavní město, ale velice rychle, návazně i od 95. po 100. kilometr v opačném zacílení. Ti, co jeli na Brno, se totiž kochali, a hned byli taky v sobě.

Třetí – chumel vznikl na 124. až 126. kilometru brněnským směrem v Řehořovských lesích. Tam, kde sice v mírném klesání, ale v koridoru uprostřed lesa se severozápadním větrem v zádech, vozovka nejrychleji, nejdřív namrzá, stačí málo, aby se

děly věci jindy jinde nevidané.

Celkem tehdy zůstalo po dálnici rozházeno ke stove nepojízdných automobilů, souhrnná škoda se točila kolem pěti milionů korun, policisté do měsíce vyřešili 97 jednotlivých dopravních nehod, naštěstí s žádným úmrtím a „jenom“ se třemi těžšími úrazy.

Ke znovuoobnovení provozu došlo po bezmála neuvěřitelných – vzhledem k rozsahu „vrakoviště“ – osmnácti hodinách...

Od 1. 1. 2010 začíná pracovat Krajské ředitelství Policie ČR Kraje Vysočina (rozhovor s ředitelem plk. Mgr. Josefem Bačkovským jsme uveřejnili v minulém čísle Policisty – pozn. red.). V této souvislosti se připravuje – a průběžně spouští docela nový způsob, projekt zajištění policejní práce na

Sídlo Dálničního oddělení Policie ČR Velký Beranov (k 17. listopadu se státní vlajkou ČR) – na sto metrů přes plot od zdejší dálniční údržby

celém úseku dálnice D1 protínajícím Vysočinu. Proto jsme v listopadovém čase na Dálniční oddělení Velký Beranov „reportážně“ vycestovali.

Souhrnné informace nám trpělivě poskytli npor. Bc. Martin Zadražil, vedoucí oddělení, a npor. Mgr. Peter Halán, šéf jihlavského Dopravního inspektorátu a od 1. 7. 2009 „stážista“, odborný garant vytváření nového – dalo by se říct i top – dálničního

Dvě třetiny vedení dálničního „superkorpusu“ Policie ČR ve Velkém Beranově: npor. Bc. Martin Zadražil (vlevo) a npor. Mgr. Peter Halán – zatím chyběl zástupce vedoucího pro skupinku „dálničních“ kriminalistů

Služba na oddělení: svým způsobem „dirigentem“ útvaru je na snímku zrovna nprap. David Fejta - má mimo jiné k dispozici kamery dálniční údržby (v budoucnu bude pult dopravy v jihlavské „centrále“ operovat s kamerovým dohledem po daleko větším prostoru při „horské“ dálnici)

policejního velkoberanovského útvaru:

Především nutno zdůraznit, že 92,5 kilometru dálničního tahu D1 (k původním beranovským zhruba 50 kilometrům teď přibývá přibližně po 20 kilometrech na východě z domašovského a na západě z bernartického dálničního oddělení) přes Českomoravskou vrchovinu je nejdůležitější a zároveň nejrizikovější dálnicí v České republice. Směřuje po ní – rovnoběžkově – nejen doprava mezi Prahou a Brnem, ale protíná se na ní zásadní přeprava zboží a osob i mezi jihem a severem státu, třeba z Ostravy do Chebu nebo ze Znojma do Ústí nad Labem či do Liberce.

A zároveň jsme tady vlastně na horské komunikaci ve výškách kolem 500 metrů nad mořem (u Velkého Beranova 580 m. n. m., u Větrného Jeníkova dokonce 630 nadmořských metrů), s výraznými úseky stoupání, klesání a zatáček, s řadou mostů. Vysočinský masiv tu zastavuje oblačnost jdoucí od severozápadu, ale také většinu toho, co postupuje od východu a z jihu. Proto se řidiči na zdejším stoce kilometrů tak často dostávají do dešťových srážek, v zimě do chumelenic. O „nečekaných ledovkách“ ani nemluví.

Zmínka na okraj, vedle předloňské „davové“ havárky, mnozí vzpomínají na zimu někdy 2000/2001, kdy běžně nevidaný nával sněhu („třídenní mrak“) odstavil – přes urputné snažení dálniční údržby – dálnici z provozu na tři dny.

Jelikož tedy není pochyb o celorepublikovém významu D1 v Kraji Vysočina, stala se také policejní péče o dálniční úsek naprostou prioritou nově vytvořeného krajského ředitelství Policie ČR. A jeho Dálniční oddělení ve Velkém Beranově by mělo být do nejbližší budoucnosti jakousi „výkladní skříň“ policejní práce v krajském měřítku.

Ostatně především po dálnici přijíždí i na Vysočinu zločinnost – závadové, ne-li přímo kriminální osoby, stejně jako nelegální zboží, od nejrůznějších falzifikátů, přes nelegální omamné látky až po zbraně...

Policejní strážci pořádku budou výhledově pracovat v síle až šesti desítek lidí, bez-

mála s tuctem služebních, stříbrných osobních automobilů – oktávek, ale i jednoho velmi rychlého vozu Ford Mondeo. Dále s trojicí transportérů k rychlému, operativnímu řešení dopravních nehod na místě události, s dvojicí „civilních“ aut Volkswagen Passat R36 (jezdí až na hranici 270/280 km/hod) k „dohledu“ nad dálnicí a v neposlední řadě se dvěma „děvečkami pro cokoliv“ – s docela svižnými motocykly.

Důležitým technickým prostředkem jsou rovněž u dálničních oddělení komunikační „pojítka“. Systém vysílaček Matra celkem vyhovuje, byť má v kromobýčejné terénní členitosti i slabší místa, a osobní mobilní telefony vlastně vždycky služební, případně přímo tísňovou, komunikaci „dojítš'ujš'“.

Zkušebně do provozu uvedený pult dopravy při krajském operačním středisku bude mít perspektivně tolik kamerových „očí“ nad nejkritičtějšími prostory, a nejen u dálničního tělesa, až se možná budou budoucí pachatelé trestné činnosti hodně divit.

A nám ostatním motoristům – i nemotorizovaným návštěvníkům kouzelných krás Vysočiny – by neustálý dohled bezpečnostních kamer neměl nijak „životně“ vadit!

Trochu jako sci-fi vize může v této chvíli vypadat představa, že všechna vozidla v silničním provozu budou vybavena technikou GPS, nebo v dostatečné míře radio-přijímači, a jejich řidiči budou cestovat vždy s aktuálními zprávami z Národního dopravně informačního centra (v Ostravě), i s nejrychlejšími zprávami od meteorologů (přes impulsy např. z celorepublikových meteohlásek) pro jednotlivé končiny ČR, i s upozorňováním na momentální dopravní trable dlekoliv.

Na což navazuje další „sen“ policistů z „dálničky“ (notebooky, drégy, minikamery, neprůstřelné vesty, datové připojení a další „mat-tech“ vybavu si necháme na jindy – red. pozn.), občas se dokonce hovoří o tzv. německém modelu, který představuje možnost „z minuty na minutu“ prostřednictvím zřetelných infocedulí a „proměnlivých digiznaček“ regulovat provoz jedním i opačným dálničním směrem, v právě potřebných, vhodných počtech

jízdních pruhů, nebo též šanci okamžitě odklánět veškerý dálniční ruch na objízdne trasy v sousedství dálnice...

A úhelným kamenem všeho jsou – samozřejmě lidé, příslušní kvalitní odborníci!

O personální stránce čerstvě rozeného Dálničního oddělení P ČR Velký Beranov lze vypovídat hned z několika úhlů pohledu. „Dálničáři“ se u nás „vrbili“ koncem šedesátých let a v následných desetiletích minulého století, plynule s rozvojem dálniční sítě (do roku 1989 jsme měli asi 500 km dálnic, k dnešku přibylo zhruba dalších 500 dálničních km). Začínali tudíž zcela od nuly, zkušenosti nabírali v průběhu služebních let. Vzpětí bylo zřejmé, že se u dálnice mohou uplatnit pouze vsestranní, až výjimečně pohotoví, policisté.

Jde tady vskutku o „rychlou“ službu u velice bystrého provozu (jinými slovy jezdí se tu rychle, slouží se tu rychle)!

Výkonní policisté si během služby musejí umět často ve velice střídaném sledu poradit s řešením dopravní nehody, s výpomocí při plánovaných i nenadálých úpravách provozu na dálnici, současně dokázat zklidnit u motorestu fotbalové fanoušky, kteří se začali projevovat vandalsky, vyšetřovat tím pádem i trestné činy, vést v patrnosti údaje o pátrání po hledaných, pohřešovaných osobách, o pátrání po ztracených věcech, atd. atp. Což všechno většinou vyžaduje blesková rozhodování v různé policejní problematice, současně propojená se značnou zodpovědností za rozmanité, nezbytné služební úkony.

Možná to nejzákladnější, kontroly rychlosti jízdy, zjišťování dalších dopravních překážek se na dálnici odehrává za pohybu policejních vozidel. Pevných kontrolních stanovišť neustále ubývá (na rozdíl od známých kamer, jichž by mělo – chtělo by se vyslovit – „až nekontrolovaně“ narůstat).

Navíc, když se kohokoliv z dělesloužících dálničních policistů zeptáte, jestli dovedou skákat přes svodidla, zjistíte záhy, že si to jeden každý – před nekompromisně do vysokých obrátek vytočenými autáky – vyzkoušel nesčetněkrát.

Na cvičném výjezdu k dopravní nehodě (s vozidlem vystrojeným k šetření potřebnou moderní technikou) jsme zastihli prap. Jiřího Chvátaala se strážmistry Josefem Mostem a Jiřím Medkem, kteří byli na „praktickém pobytu“

Doplňování, zvyšování stavu se tedy děje uvážlivě, trpělivě a postupně. Zlanřit a „vysát“ lidi z okolních dálničních oddělení Beranovičtí nechtěli. Pořád ještě probíhá osobní výběr v řadách dopravy – a dopravních inspektorátů – i jinde mezi policisty po celé Vysočině.

Taková drobnost: Velkoberanovské dálniční oddělení vzniklo před třiceti lety, krystalizoval v něm tým nováčků, kteří se vypracovali ve specialisty a dobře pětadvacet i více let bez větší fluktuace na tom jediném místě odvádějí expertní práci – pak víceméně všichni naráz odešli mezi důchodce. Vzniklé „vzduchoprázdno“ se již zaplňuje několik let. Vedoucí npor. Zadražil u toho „vypomáhá“ přes deset jar...

Novinkou v práci „superoddělení“ na D1 na Vysočině bude ještě větší – než dosavadní – provázanost mnoha činností.

Významná jsou odedávna všechna jednání a součinnosti s pracovišti Správy silnic a údržby dálnic (v tomto případě přímo ve Velkém Beranově a premiérově s domašovskými a bernartickými „cestáři“) – třeba o policejním využití, náhledu jejich kamer jsme si trochu povídali. Protože rozjžděný centrální krajský pult dopravy (při integrovaném operačním středisku v Jihlavě) bude ovládat, zasahovat a koordinovat policejní „dopravácké“ dění po celém regionu (jehož je DO nejdůle-

žitější částí, jak výše uvedeno), vyplývá z této skutečnosti, že útvar tandemu Zadražil-Halán bude propojovat aktivity vlastních lidí s prací policistů z územních odborů v kraji, ze skupiny silničního dohledu, ale i s krajským záchranným systémem a s dalšími „partáky“ – a to nejen v kalamičních či jinak krizových okamžicích.

S využitím rozšiřované sítě dohledových kamer budou i dálniční policisté v budoucnu přispívat ke vzniku databáze najždějí, projždějí, „problematických“, vážněji podezření z nepravosti hodných motorových vozidel a osob v nich.

To patří mezi systémové plány předcházení zločinnosti na krajském teritoriu...

Člověk, který neseděl v tryskáči, natož v raketoplánu, může říct, že zrychlení poli-

cejního passatu ke kalupu 170/180 km v hodině je raketové, že jednoho hezky znatelně zatlačí do sedačky.

Za možná běžně častějšího ošklivého, zamřzeného listopadového počasí (viz hlavní foto pod titulkem) jsme měli možnost projet velkou část dálnice „pod gescí“ velkoberanovských dálničních policistů. Dlužno shrnout, že jim dnes patří – vedle zmíněné skorostovky kilometrů – 10 ploch s benzínovými čerpacími stanicemi a parkovišti a 6 ploch, kde je u parkoviště pouze občerstvovací restaurace nebo alespoň bufet. Řada z nich je už nyní dobře osazena privátními kamerovými „sichry“. A někdejší kriminalita kolem nich znatelně poklesla.

Obhlíželi jsme schopnosti obyčejného vozu s neobyčejným vybavením. Trochu jako v seriálu Cobra 11 jsme si mohli pro-

Fotopřipomínka rozsáhlé nehody 20. 3. 2008: aby se něco podobného neopakovalo, mní policejní strážci z DO Velký Beranov, musel by se většinou motoristů, na dálnici pak obzvláště, vrátit rozumný pud sebezáchovy – a taky krapet vzkříšení z určitého právního bezvědomí mnohých řidičů by se hodil... –

Policejní Volkswagen Passat umožňuje bezpečnou, pohodlnou, stejně jako rychlou služební jízdu – především ale umí efektivně zasahovat proti neukázněným účastníkům dopravního provozu..

Zimní fujavici, prochladou vozovku i povětří, všude pronikající mráz, sněhové dardy či přiděly ledovatějící vody shůry a podobné spolučinovníky služby dálniční policie jsme si toho dne našťěstí mohli jenom představit...

A reportážní návštěvu jsme skončili tam, kde by nejspíš motorističtí uživatelé našich dálničních tahů, a silnic vůbec, nikdy nechtěli – symbolicky definitivně – skončit. Pan farář od jihlavského chrámu Sv. Jakuba před časem na louce pár metrů před hlavním exitem na dnes krajské město Jihlava, hned kousek od „ministrských zatáček“, vymyslel a inspiroval vytvoření pietního – meditačně poutního – místa, „metafory hřbitůvku“, kde jednou do roka probíhá „motoristická“ bohoslužba.

Pod širým nebem u remízku symbolických dřevěných křížů (je jich na 40, každý s patričným černým statistickým číslem) tady má ovšem projíždějící poutník neustálou, celoroční možnost na chvíli zastavit své kroky – svá kola! – a zamyslet se nad chováním lidí – a třeba i nad vlastním konáním – ve stále rušnějším provozu na silnicích všude vokol nás.

Místo k vážnějšímu zadumání (o jeho existenci poblíž D1 přes vrchovinu dosud příliš lidí nemá tuchu)

hlížet záběry policejní kamery po okolních spolumotoristech na dálnici. Porovnávat si jejich rychlost s úrovní našeho pohybu (nedá se odhalit žádným antiradarem, pro-

tože – hláška pro technické kutily - jaksí „nic nevyzařuje, ani nic neodráží“), zahlédli jsme – a neformálně zkontrolovali – několik dálničních uniformovaných hlídek.

Jaroslav KOPIC
Foto Václav ŠEBEK
a archiv P ČR (1)

K 1. lednu 2010 nastala pro Policii České republiky významná změna jejího uspořádání, kdy se stávajících 8 krajských ředitelství rozšiřuje o dalších 6 ředitelství a vzniká tak 14 ředitelství, která budou odpovídat územně správnímu členění České republiky. Změna územního uspořádání Policie ČR je jedním z deseti pilířů probíhající reformy P ČR. Kdy a jak vznikla myšlenka na změnu modelu uspořádání a vzniku samosprávných celků nám řekl policejní prezident genmjr. Mgr. Oldřich Martinů.

s přiděleným rozpočtem. V důsledku toho mohla být decentralizována celá řada pravomocí z policejního prezidia a ministerstva vnitra na kraje, o správě majetku už nerozhoduje ministr nebo policejní prezident, ale představitelé krajského ředitelství. Kraj musí vytvářet nejlepší možné podmínky pro plnění úkolů všech složek policie na řízeném teritoriu, stává se partnerem samosprávy a ostatním složkám IZS. Zároveň na úrovni okresů musí být zajištěn v plné míře výkon základních policejních činností, to znamená pořádkové policie, dopravní policie, služby kriminální policie a vyšetřování a správních činností. Cílem transformace je mimo jiné zlepšení spolupráce se samosprávou a občany při zajišťování záležitostí veřejného pořádku a bezpečnosti v jednotlivých 14 vyšších územně samosprávných celcích.

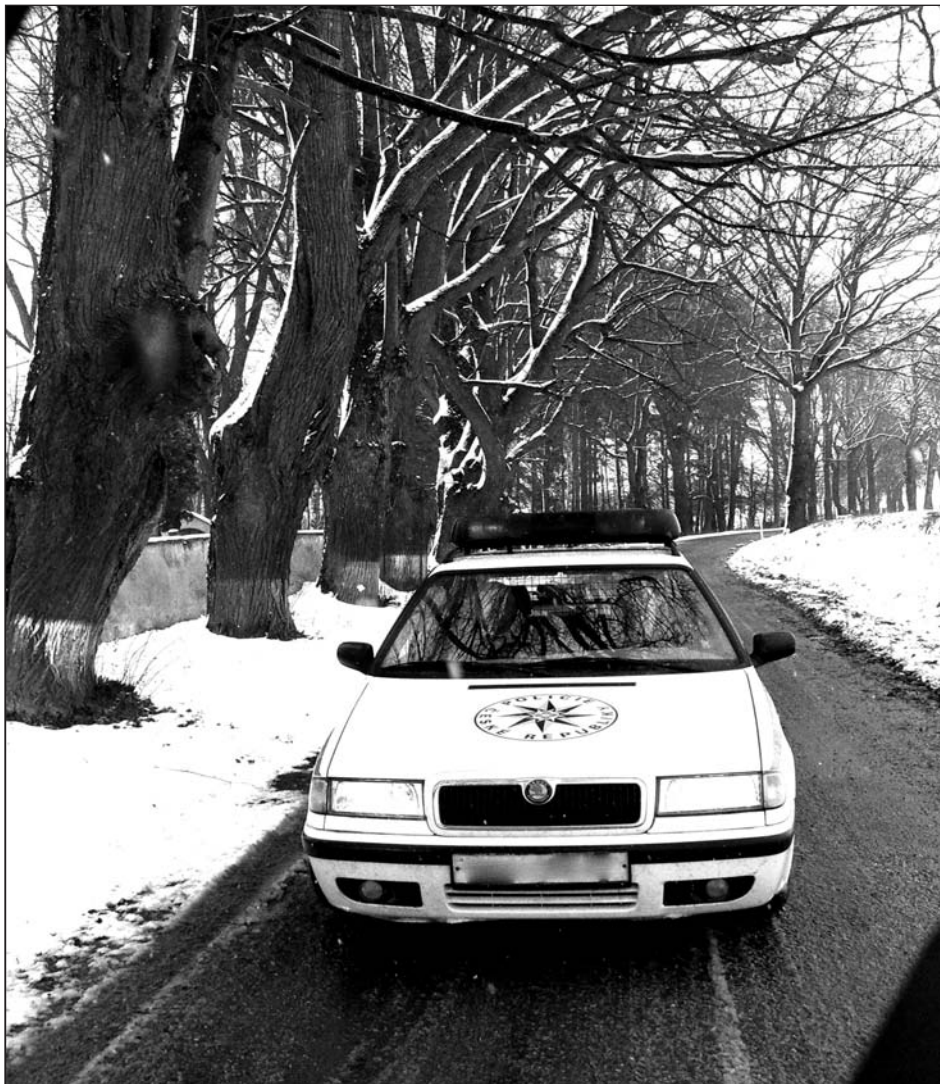
Transformace přinese jistě nějaké

TRANSFORMACE P ČR z modelu 8 na model 14

Vybudování 14 krajských ředitelství je dlouhodobý proces. O vzniku samosprávných celků bylo vlastně rozhodnuto už před 10 lety, bylo to jedno z ustanovení naší ústavy, ale tento bod nebyl tenkrát naplněn. V roce 1997 došlo ke vzniku vyšších územně samosprávných celků, ale policie stále fungovala na úrovni bývalých krajů a okresů. To samozřejmě přinášelo řadu problémů zvláště v krizových situacích. Například hasiči a záchranná služba, kteří jsou našimi nejčastějšími partnery, se tomuto novému modelu přizpůsobili, zatímco policie doposud ne. Proto jsme, i v souvislosti s přípravou Reformy P ČR, došli k závěru, že bude třeba přejít na model 14 ředitelství, že je nejvyšší čas se přizpůsobit územnímu členění vyšších samosprávných celků. Jasně bylo hned od počátku dáno, že přechod na nový model nesmí stát daňové poplatníky žádné zbytečné peníze, a že nesmí dojít k navýšení početních stavů policie. Změna pro nás znamenala, že vytvořit nové celky musíme z řad stávajících zaměstnanců a příslušníků policie, museli jsme „sáhnout“ do struktury bývalých okresů, postavit 6 nových administrativních celků tak, aby rovnováha mezi výkonnými policisty sloužícími v terénu a těmi, kteří plní své úkoly v kancelářích, zůstala minimálně na stejné úrovni tedy v poměru 1:8. A skutečně, tento poměr zůstal zachován. Řízení Policie ČR je v novém modelu v zásadě dvoustupňové. Na národní úrovni, kdy policejní prezidium zastřešuje útvary s celostátní působností a krajská ředitelství, pro která policejní prezidium sehrává zároveň roli metodickou.

Nová krajská ředitelství jsou samostatné organizační složky státu, které hospodaří

změny jak příslušníkům policie, tak občanům. Jak tyto změny pocítí?

Policisté by je teoreticky neměli pocítit nijak, leda v tom, že se jim zlepší podmínky k práci. Měli by mít lépe vybavené služby, novější auta, rychlejší počítače, jednodušší přístupy k databázím atd. Občanům bude výkon policejní služby daleko blíže, než tomu bylo doposud, spolupráce by měla být jednodušší, lehčeji pro občana uchopitelná. Přizpůsobení organizační struktury P ČR vyšším územně samosprávným celkům zcela jistě povede k dalšímu zlepšení výkonu policejní služby ve prospěch občanů.

Ukazují se nějaké nedostatky nového modelu na začátku fungování nových celků po velké organizační změně?

Nenazval bych to nedostatky, spíše drobné vady na kráse. Přešli jsme do modelu nových organizačních složek státu a v tomto modelu se teprve učíme fungovat. Určitě jsme učinili pozitivní, kvalitativně vyšší krok dopředu oproti předchozímu modelu, zvláště jde-li o financování. Nicméně vznikají různé provozní problémy například s převody financí navzájem, ale to se netýká jen policie, je to obecný problém způsobený mimo jiné zastaralým zákonem např. o majetku státu či o rozpočtových pravidlech. Nicméně se nám velmi dobře daří zajistit fungování policie v těchto ekonomických podmínkách vhodnou aplikační praxí.

Je počátek roku 2010. Jaké má policie stanovené pro tento rok priority?

Hlavní priority máme tři, sdělím je velmi stručně. První prioritou je pokračování a aplikace Reformy P ČR, v první řadě přechod z modelu 8 na model 14 územně vyšších správních celků. Krajší ředitelé jsou ustanoveni do svých funkcí od 1. ledna 2010, do konce roku 2009 zajistili bezproblémový přechod do modelu 14 z pohledu organizačního, dislokačního a personálního.

V souvislosti s reformou je naší druhou prioritou zajištění veřejného pořádku, bezpečnosti, zlepšení služby občanům. Abychom toho dosáhli, musíme mít stabilní personál a dobré podmínky pro práci policistů.

Třetí prioritou vychází z druhé, protože pro dobrou práci policistů je třeba mít dobré podmínky. Ty můžeme vytvořit pomocí investic, na které bude v letošním roce adekvátní dostatek finančních prostředků, stejně tak na provoz policie. Vytvoření všestranně dobrých podmínek pro práci zahrnuje i dobré platové podmínky policistů.

9. prosince 2009 byl vládou schválen rozpočet pro letošní rok. Co z tohoto zasedání vlády vzešlo pro resort ministerstva vnitra a zvláště pro Policii České republiky?

Poslaneckou sněmovnou schválený rozpočet pro letošní rok vytváří příznivé předpoklady pro zajištění všech úkolů, které před policií stojí. Platy policistů zůstávají na stejné úrovni jako v roce minulém, nedošlo k jejich snížení, což zcela jistě přispěje ke stabilizaci nejen policie ale i všech ostatních bezpečnostních sborů.

Dagmar Linhartová

Foto internet a Václav ŠEBEK

KOLIK STOJÍ POLICEJNÍ VĚRNOST

Byl jsem tam osobně a vím o čem je řeč. Cizinecká policie našla důstojné místo pro důstojný vzkaz veřejnosti. Dne 21. října 2009 v 10.00 hod. v Praze, v budově Národního muzea se sešlo 300 pozvaných policejních celebrit, aby za doprovodu hymny prosáklí historií dali průchod slavnostnímu okamžiku. Cizinecké legendy blízké minulosti Voseckého, Gebharta, Urbana, Zídka doprovodil na čestná místa vyzdobeného sálu plk. Mgr. Husák. Slavnostní krok nažehlené hradní strážže provázela úvodní slova televizního moderátora a první náměstek ministra vnitra plk. JUDr. Komorous představil před oceněné policisty, aby mužným hlasem rozehnal rozpaky úvodních okamžiků. Složitá technika zaznamenávala každý okamžik a oslovení hosté na červeném koberci popisovali nový cizinecký znak. Chodský symbol věrnosti a odvahy, hraničářský pes, dal za pravdu těm, co mají dobrou paměť. Přestože jsem seděl v patnácté řadě, trefil mne korkový špunt vystřelený ze zelené lahve do pravé nohy, jako by mne chtěl připravit na další kolo událostí. Nebudu a nechci popisovat jednotlivé kategorie vzorně vypracovaného programu, kterému vévodily odvážné skutky jednotlivců i šikovnost cizineckých kolektivů. Po oslovení rozvážným krokem střídali se na vymezeném bodě červeného koberce ti, co znají cenu života a kterým policejní čest není cizí. Z očí do očí přeskakovaly laserové vzkazy a pravá ruka plukovníků pevně tiskla oslavence. Nebyly to fráze, nacvičená gesta. Byl jsem tam a pocítil chlapskou sílu paží výjimečných velitelů. Ostrava, Brno, Ústí nad Labem, Praha, Plzeň, Č. Budějovice i Hradec Králové. Ze všech koutů republiky cizinecký chorál zaznívá a oči se lesknou pod tíhou emocí. „Za dobrou práci musíme umět poděkovat, příkladné činy nás smelují, fráze nedělají výslednost, ale skutečná chlapská rozhodnutí“. To byla poslední slova ředitele P ČR RSCP plk. Mgr. Husáka. Slavnostní chvíle končí a desítky policistů na chodbách historické budovy rozmlouvají tiše o své budoucnosti. Všechny spojuje náhlá hrdost hraničáře, který prošel historickou českou demarkací do současného Schengenu. Byla to mimořádná akce, která si zaslouží obdiv a uznání. Prostřednictvím optiky těchto událostí mi dovozte, abych poděkoval za spolupráci těm, co vydrželi do posledních chvil a 21. 10. 2009 vstoupili do síně cizinecké slávy. Poděkování patří všem kolegům a kolegyním s cizineckou auroou nad hodnotou. Vždy jsem si vážil práce tiskových mluvčích z celé republiky (včetně jediného policisty v Brně), kteří mne přijali mezi sebe a s nadhledem přehlíželi mé první novinářské pokusy. Byla to nádherná práce, pomocí reálných příběhů oživoval zapomenutou policejní hrdost. Poděkování patří Vám, pane Husáku, za otcovskou péči o cizineckou rodinu. Odcháším do zálohy se vztyčenou hlavou.

Po 37 letech služby u jedné složky se pokusím definovat onu policejní věrnost. Žádná černá magie, pouze realita s vráskami kolem očí a stříbrem ve vlasech. Nejprve to je filmová role okoukaná z televize. Později je to hledání vlastního místa v systému pavučin rozkazů a nařízení. První zklamání jako v romantickém seriálu. Opakované odloučení od rodiny. Stres a psychologické vyčerpání. Hledání logických východisek za pomoci kamarádů a cigaret. Rutina podpořená zkušeností. Bezpočet bitev s latentními pracovními problémy končící neznámou latinskou diagnózou. Pozdní otázky, pozdní odpovědi. Vzpomínky i pocit úlevy.

Cizinecká policie zná své nosiče pravdy a já jsem mohl být u toho. Děkuji Vám.

Nrap. Miroslav
VLACH
Tiskový mluvčí
cizinecké policie
Ústí nad Labem

Vítězný autorský kolektiv Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje s policejním prezidentem Oldřichem Martinů.

Cena nejlepší praxe 2009

Koncem listopadu došlo k slavnostnímu vyhlášení výsledků Ceny nejlepší praxe 2009. Jedná se o soutěž projektů příslušníků a zaměstnanců policie, jejímž cílem je podpora inovativního jednání, systematické identifikace a sdílení nejlepších praxí poskytovaných služeb v působnosti Policie České republiky. Autoři prvních tří projektů

prevzali ocenění z rukou policejního prezidenta genmjr. Mgr. Oldřicha Martinů.

První místo získalo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje za projekt s názvem Nebudme slepí k domácímu násilí (autor projektu mjr. PhDr. Soňa Svobodová + autorský kolektiv).

Deset tisíc korun ze získaného finančního

ho daru věnoval autorský kolektiv Domovu svaté Markéty v Brně.

Druhé místo Ceny nejlepší praxe 2009 získal územní odbor Krajského ředitelství Severomoravského kraje Karviná za projekt s názvem Mítink s občany aneb jak řešit místní problémy na místní úrovni se zapojením široké veřejnosti v duchu filozofie Community Policing (autor projektu plk. Ing. Martin Hrinko, Ph.D. + autorský kolektiv).

Pět tisíc korun ze získaného finančního daru věnoval autorský kolektiv územního odboru Krajského ředitelství Severomoravského kraje Karviná Nadaci policistů a hasičů.

Třetí místo získalo Krajské ředitelství policie Severomoravského kraje za projekt s názvem Katalog standardů pro hodnocení policistů a zaměstnanců (autor projektu plk. Mgr. Tibor Gábor + autorský kolektiv).

Deset tisíc korun ze získaného finančního daru věnoval autorský kolektiv Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje Nadaci policistů a hasičů.

kpt. Jaroslav IBEHEJ
tiskový mluvčí Policejního prezidia ČR

S pokročilým podzimem se vloni ve sportovní hale TJ MITTAL Ostrava konal X. ročník festivalu Slavnosti bojových umění. Tak jako v předloňském roce probíhal pod patronací ředitele Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava pana plk. Jána HUSÁRA a pod záštitou náměstka primátora statutárního města Ostravy pana Mgr. Lubomíra Pospišila.

Pořadatelem byl již tradičně oddíl AIKIDO Sportovního klubu policie Ostrava v zastoupení učitelů oddílu por. Ing. Kamila Kozáka a prap. René Grygara. Oba poli-

SLAVNOSTI BOJOVÝCH UMĚNÍ

cisté, instruktoři výcviku služební přípravy Policie ČR Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, mají s přípravou dlouholeté zkušenosti z předešlých ročníků. To ovšem neznamená, že by organizování brali na lehkou váhu. Opak je pravdou a výsledek je také znát. Festival je rok od roku propracovanější, líbivější a zajímavější. Akce proběhla za finanční podpory Statutárního města Ostravy. Moderování se se šarmem a bezprostředností ujali ostravský herec Vladimír Polák se svým pražským kolegou Ondřejem Vetchým.

V bohatém programu se prezentovaly oddíly – AIKIDO SKP Ostrava, JUDO club Baník Ostrava, JU-JITSU Ostrava, TAEKWONDO ITF Ostrava, MUAY-THAI Ostrava, CHAN SHAOLIN SI KUNG-FU – Dragon Claw Baška, LOK YIU WING CHUN Ostrava, CAPOEIRA CANDEIAS Ostrava, Klub TAI-CHI Přívoz a TJ SPORT MORAVIA.

Výtěžek akce byl již pátým rokem poukázán na konto Nadace policistů a hasičů – vzájemná pomoc v tísní. Částka, která byla na konto nadace tentokrát odeslána, dosáhla 35 850 Kč a k její výši přispělo nejen 400 platících diváků, ale také více než stovka vystupujících včetně moderá-

torů. Šek za hotovost vybranou na festivalu předali předsedovi Nadace policistů a hasičů panu PhDr. Ladislavu Šuterovi za Obř SCP Ostrava pan plk. Václav Čížek společně s manažerem TJ MITTAL Ostrava panem ing. Tomášem Staničkem a předsedou SKP Ostrava panem Josefem Polákem.

Přestože příprava festivalu je časově náročná, a policisté, kteří jí pravidelně rok co rok organizují, jsou vytíženi nejen pracovní, ale také svou dobrovolnou instruktorskou činností v oddíle AIKIDO SKP Ostrava, přepokládáme, že pro ohromný ohlas se milovníci bojových umění z řad účinkujících a také z řad diváků setkají letos znovu.

por. Mgr. Daniela VLČKOVÁ
tisková mluvčí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava

VÍŠ, S KÝM CESTUJES?

Policie ČR a Magistrát města Zlína rozjíždí zatím největší kampaň proti krádežím.

Otázka *Víš, s kým cestuješ?* se stala hlavním mottem největší preventivní akce Policie ČR ve Zlíně. Fotografie umístěná na autobusech městské hromadné dopravy má znázornit jednu z nejčastějších situací. Lidé se zamyslí a nevnímají své okolí. Přitom právě v jejich blízkosti může být někdo, komu stojí za pozornost jakákoliv drobnost. Na obrázku je žena v životní velikosti, která si při jízdě čte letáčky a zezadu jí někdo bere z kabelky peněženku. Finanční ztráta nemusí být na první pohled největší. Žena ale přichází kromě hotovosti také o občanský průkaz, řidičský průkaz, kartičky pojišťovny a platební kartu. Pokud má v peněžence napsaný PIN kód, může se obávat, že přijde o své celoživotní úspory. Kartou může ale pachatel platit i bez PIN, například na čerpacích stanicích ho většinou nevyžadují.

Pachatel se dopouští trestného činu krádeže, popřípadě neoprávněného držení platební

karty. Zatímco majitelka peněženky bude několik týdnů vyřizovat nové doklady, pachatel může být odsouzen až k dvouletému vězení.

Tváří kampaň je asi čtyřicetiletá žena. Výběrem jsme chtěli zdůraznit, že obětí trestného činu nemusejí být jen nepozorní senioři nebo zapomnětlivé děti. Naše varování se ale rozhodně netýká jen cestujících. Drobní pachatelé ohrožují také chodce na zastávkách nebo nakupující v supermarketech.

Případů kapesních krádeží máme evidováno několik set ročně. Za rok 2008 to bylo jen v okrese Zlín 539 případů, ke konci roku 2009 jich bylo sice jen 300, ale nejfrekventovanější – předvánoční – období bylo teprve před námi. Kampaň měla načasování právě na dobu, kdy k drobným krádežím dochází nejčastěji a škody bývají nejvyšší – před vánočními svátky lidé u sebe nosí více peněz v hotovosti, čehož pachatelé využívají.

V ulicích, trolejbusích, autobusech či v obchodech je velké množství osob, což je další faktor působící ve prospěch pachatelů

trestných činů. Počet krádeží může být ve skutečnosti daleko vyšší, ne všechno nám lidé hlásí.

Kampaň Policie ČR a Magistrátu města Zlína potrvá od 1. listopadu 2009 až do konce února roku 2010. Grafické zpracování fotografie, výroba nálepek, polepy a pronájem plochy přijde na přibližně 115 tisíc korun, které zaplatí město Zlín. Věříme, že lidé si uvědomí svůj díl zodpovědnosti, když na vlastní oči uvidí, co se jim může přihodit. Fotografie na sedmi autobusech jim bude realitu připomínat po celé čtyři měsíce.

por. Ing. Jana BÁRTÍKOVÁ
tisková mluvčí

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje – ÚSPĚŠNÁ ORGANIZACE ROKU 2009

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje vloni opět uspělo v programu Národní cena kvality ČR (veřejný sektor – model excelence) a obdrželo další významné ocenění. Cena je udělována Sdružením pro oceňování kvality – nevládní a neziskovou organizací, dříve známou pod původním názvem Sdružení pro Cenu ČR za jakost. Ocenění za zvýšení výkonnosti organizace pod názvem Úspěšná organizace převzal ředitel krajského ředitelství plk. JUDr. Václav Kučera na slavnostním večeru ve Španělském sále Pražského hradu z rukou náměstkyně ministra vnitra a místopředsedkyně Rady kvality.

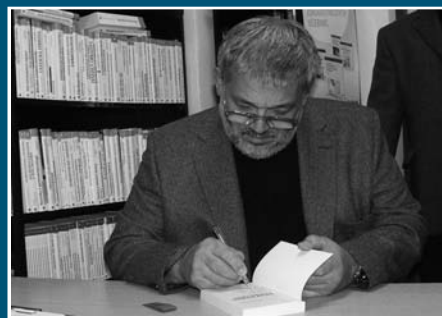
Mgr. Danica KAFKOVÁ
Mgr. Václav KOPECKÝ

PÍSEK Z PORTYČE

Otava se valí pod oblouky kamenného píseckého mostu pomalu a neúprosně jako čas. Proti jeho proudu se vydal spisovatel Ladislav Beran již ve svém třetím díle starých kriminálních příběhů Velký pitaval z malého města 3, který vydalo nakladatelství J&M. Historie téměř zapomenuté a brilantně vyprávěné oživují Písek tak, jak si ho můžeme připomínat z dávných zažloutlých pohlednic. Nostalgická atmosféra uplynulých roků je čtenářsky velmi přitažlivá a první dva díly trilogie se na knihkupeckých pultech příliš neohřály. Ten třetí čeká zřejmě podobný osud, soudě alespoň z pozoruhodné fronty lidí, kteří se dostavili na autogramiádu. Novou knížku pokřtil scénárista Jan Míka, a to ne vodou nebo vínem, ale pís-kem, který během let přinesla řeka do městské čtvrti zvané Portyč.

(red)

Foto
Václav ŠEBEK

SLOVÁCI PLATÍ HODINKAMI

Hodinky už dávno neslouží jen k měření času. Slováci jimi teď mohou například zaplatit i účty. Službu nabízí na Slovensku banka Volksbank, která je zaměřena především na mládež a děti.

Hodinky jsou vybaveny bezkontaktní čipovou kartou, která na první pohled vypadá jako SIM karta do mobilního telefonu. Platba probíhá jednoduše: hodinky se pouze přiloží ke čtečce a transakce pak proběhne automaticky. Není nutné zadávat ani PIN, ani se podepisovat.

Banka chce službu nabízet především mládeži a dětem. Systém je určen pro drobné platby do dvaceti eur, což je v přepočtu zhruba 500 korun.

Podle průzkumu společnosti Master Card by bezkontaktní technologie v nejbližší době rády využívaly dvě třetiny Slováků. Nejvíce by jim vyhovovala při placení v obchodech s potravinami nebo v hromadné dopravě.

„Celých 77 procent respondentů průzkumu považuje za nejvýznamnější výhodu těchto plateb jejich rychlost,“ uvedl obchodní manažer MasterCard Europe pro Slovensko Milan Laitl.

DISKRIMINACE POLICISTŮ V JAR

Johannesburg: Převážně bělošské jihoafrické odbory obviňují vládu JAR z rasové diskriminace bělošských policistů.

Kvůli důrazu na rovné zastoupení obou ras prý policie některá neobsazená místa rovnou ruší, než aby na ně jmenovala zkušené bělošské policisty. Znamená to tak boj proti kriminalitě, kterou

má JAR jednu z nejvyšších na světě. Informovala o tom agentura Reuters. Podle generálního tajemníka policejního odborového svazu Solidarity Dirka Hermanna, který u pracovního soudu v Johannesburgu napadl způsoby povyšování a obsazování volných míst v Jihoafrických policejních sborech (SAPS), zůstávají kvůli „ideologii zastoupení“ četné posty neobsazené nebo se přímo ruší, místo aby do nich byli jmenováni zkušenější policisté.

Rasové hledisko je údajně důležitější než boj s kriminalitou.

BELGIE PROPOUŠTÍ KRIMINÁLNÍKY

Brusel – Vězeňský systém je v krizi. Odsouzení se za mříž nevejdu a doma je nemá kdo hlídat.

Když soudce v belgických Antverpách před pár měsíci rozhodoval, jak naložit se zlodějem, tak ho nejvíce zajímalo, zda se pro něj vůbec najde v některé věznicí místo. Nakonec ho raději rovnou pustil. Kvůli přeplněným celám by mu totiž nezbylo než nařídít domácí vězení, a to by při současné praxi, kdy v zemi nefungují ani elektronické náramky, vyšlo nastejno.

Belgický vězeňský systém je totiž v krizi. „Na jedné straně jsou zaplněné věznice a na straně druhé stále přibývají noví vězni,“ popisuje jeden z nejvážnějších problémů Bel-

gie server Global Post. Když tady soudy někoho propustí do domácí vazby, tak je to v podstatě totéž, jako kdyby ho navždycky pustily z dohledu. Vláda totiž zatím nedokázala zajistit žádný způsob kontroly na dálku.

„Ti, které propustíme, si tak mohou doma otevřít pivo a ležet u televize nebo se sebrat a jít spáchat nějaký trestný čin znovu,“ potvrzují nedostatky systému zaměstnanci belgické vězeňské služby s tím, že takto propuštěných není málo.

Varujícím ukazatelem je, že trestných činů přibývá.

Již počátkem léta byly úřady nuceny rozhodnout, že z cel musí odejít na tři stovky vězňů, protože by tam ve stísněných podmínkách horké letní počasí nemuseli přežít. Výsledek této praxe, kdy se stovky kriminálních okcitají kvůli plným věznicím znovu s volnými rukama na svobodu, se však nelíbí veřejnosti. „Vězně teď naprosto běžně potkáte třeba v kině,“ poukazuje rozzlobeně na konkrétní důsledky liberální poslanec Philippe Monfils. V celé zemi tak postupně narůstá počet násilných trestných činů a případů.

Naproti tomu v sousedním Nizozemsku jsou zase věznice poloprázdné. Amsterdam se tak rozhodl, že namísto toho, aby některé z nich zcela zrušil, belgické vládě je na tři roky pronajme. „Dva tisíce z našich 14 tisíc míst ve věznicích zůstává neobsazeno,“ potvrzuje nizozemská ministryně spravedlnosti Nebahat Albayraková trend, který je výsledkem cílené politiky.

Nizozemci totiž řešili problém s přeplněnými věznicemi už v devadesátých letech, kdy byli nuceni hledat alternativní řešení, a dnes patří míra jejich kriminality k nejnižším v Evropě. Namísto koncentrování problematických občanů za mřížemi totiž zavedli systém veřejně prospěšných prací s účinnou kontrolou pomocí elektronických náramků. Tímto způsobem se jim daří průběžně snižovat počet recidivistů. Kromě toho stát na systému také finančně ušetří.

Apartheid v JAR skončil v roce 1994. Černoši v zemi tvoří 80 procent populace, ale na vyšších místech u policie jsou podle studie z roku 2005 zastoupeni z necelé poloviny.

O JAR se však hovoří jako o jedné z nejnebezpečnějších zemí světa mimo válečné zóny, denně je tu například spácháno na 50 vražd. Odborníci tvrdí, že za nedostatečnou akceschopnost policie může nejen korupce, ale také nedostatek zaměstnanců.

„Místo aby SAPS sledovaly původní cíl, konkrétně ochranu všech Jihoafričanů, nejdůležitějším hnacím motorem se stalo rasové zastoupení,“ řekl Hermann.

DYSLEKTICI ZA VOLANTEM

Nezávisle na americkém průzkumu zveřejnili výsledky své vlastní studie i norští vědci z univerzity v Trondheimu, kteří se zabývali reakcemi dyslektiků za volantem. Testy se zakládaly na podobném principu jako v případě amerického výzkumu. Na malém vzorku dobrovolníků Norové zjistili, že řidiči s dyslexií mají pomalejší reakce zhruba o 0,13 sekundy během jízdy venkovskou krajinou a o 0,19 sekundy při cestování po městě. Podle jejich studie mají totiž dyslektikové problém s vnímáním rychlých okolních změn.

S MOBILNÍM TELEFONEM SE „STÁRNE“

Studie, kterou vypracovali američtí psychologové, prokázala, že mladí řidiči telefonující během jízdy mají reakční schopnosti srovnatelné se staršími lidmi.

„Pokud posadíte za volant dvacetiletého člověka a dáte mu mobilní telefon,

čas jeho reakce na nepředvídanou událost bude stejný jako u sedmdesátiletého řidiče,“ říká profesor David Strayer z University of Utah, jeden z autorů studie. Navíc podle něj prý nezáleží na tom, zda má řidič telefon přímo v ruce, nebo zda používá sadu handsfree. V obou případech se po něm vyžaduje, aby se zúčastnil konverzace, která oslabí jeho koncentraci.

Podle všeho jsou telefonující řidiči mnohem nebezpečnější než lidé, kteří

mají při jízdě v krvi 0,8 promile alkoholu.

V průběhu testu absolvovali řidiči ve věku 18 až 25 let na simulátoru jízdu, která trvala 10 minut a během níž 5 minut hovořili mobilním telefonem s členem výzkumného týmu a 5 minut řídili bez jakéhokoli rozptýlení. Používané byly pouze handsfree sady. Řidiči, kteří za jízdy telefonovali, byli při brzdění o 18 % pomalejší než obvykle a o 17 % déle jim trvalo, než znovu získali původní rychlost ztracenou brzděním.

POLICEJNÍ AUTO BUDOUCNOSTI

Americké policejní jednotky vybírají nový vůz, který by jim pomohl v jejich práci. V tendru je i čtyřkolový Robocop.

Auto od firmy Carbon Motors vypadá, jako když právě vyjelo z plátna kina při promítání sci-fi filmu.

Přesto jde o skutečný vůz, který se

nemusí spustit oči z vozovky. Pro policejní účely se jistě bude hodit kamerový systém, který nahrává vše okolo i uvnitř vozidla. V noci je k dispozici infračervený systém pro noční vidění, vůz navíc automaticky rozpoznává registrační značky, má online přístup do databáze

zcela oficiálně uchází o pozici v současných policejních sborech. V principu se jedná o tradiční sedan s netradičním vzhledem. V přední části je umístěn mohutný nárazník s mimořádně pevnými ochrannými výstupky. Netradiční jsou i dveře vozu, otevírající se proti sobě. Má to tu výhodu, že vstup do auta je mnohem širší a policisté mají zločince stále pod dohledem, i když sami stojí ve dveřích.

Velkou novinkou je také systém osvětlení auta. Nejen že vpředu jsou klasické světlomety, ale najdeme tu i diodové lampy, které dokážou pořádně osvětlit místo činu. A aby každý věděl, s kým má tu čest, po celém vozidle jsou klasické modro-červené houkačky. Jsou však důmyslně ukryté, tvoří například součást ploché střechy, takže nezvyšují odpor vzduchu.

Auto je vybaveno kompletní výzbrojí a výstrojí, jakou policisté mohou potřebovat. Řidič má k dispozici head-up displej, který promítá na čelní sklo nejdůležitější údaje o vozidle. Při jízdě tak

zločinců a neodjede, pokud jej neřídí pověřený policista. Pro startování totiž slouží snímač otisků prstů.

V americkém policejním autě jako samozřejmě nesmí chybět držák na brokovnici, pušku M15 a dvě kávy.

Je zajímavé, že firma do vozu instalovala naftový motor, ačkoliv v USA se diesely v policejních vozích téměř nevyskytují. Většina dnes provozovaných aut (Dodge Charger, Ford Crown Victoria a mnoho dalších) má totiž pod kapotou benzínové šesti- a osmiválce.

Výkon tohoto motoru je 300 koňských sil, takže elektronikou a ochrannými prvky nadupaný těžký vůz dokáže díky němu zrychlit na stokilometrovou rychlost za pouhých 6,5 sekundy. Stíhaní zločinci se navíc budou muset hodně snažit, aby auto ujeli – Carbon E1 dokáže uhánět rychlostí až 250 km/h.

Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART
Foto internet

Komenský tam nedošel a my už tam byli dvakrát

V předloňském roce jste si mohli v časopise Policista č. 8/2008 (Kam až Komenský nedošel) přečíst informaci o výcvikovém semináři, který pro učitele Policejní akademie Ministerstva vnitra Uzbekistánu v Taškentu pořádala Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE). Tématem byly moderní výukové metody, především modelové situace a jejich aplikace v profesní přípravě policistů. Oddělení strategických policejních záležitostí OBSE tehdy oslovilo Vyšší policejní školu a Střední policejní školu Ministerstva vnitra v Praze, aby seminář lektorsky zajistila. Hodnocení práce českých vyučujících bylo více než kladné, jistě i proto přišla nabídka na pokračování úspěšně zahájené spolupráce v loňském roce.

Tentokrát byl požadavek věnovat se problematice prevence trestné činnosti z pohledu vzdělávání policistů. Bylo zřejmé, že takto široce formulované téma nebude možné naplnit v průběhu týdenního semináře. Nastalo proto období výměny mailů a snaha formulovat konkrétní cíle a témata.

Mezitím v listopadu 2008 navštívila Prahu delegace Policejní akademie Uzbekistánu v čele s jejím ředitelem a spolu se zástupcem kanceláře OBSE v Taškentu. V průběhu čtyřdenního pobytu se účastníci seznámili se systémem, obsahem a metodami výuky českého policejního školství, prohlédli si naši školu, účastnili se hodin integrované výuky, navštívili i místní oddělení P ČR a Muzeum policie. Delegaci oficiálně přijala ředitelka odboru vzdělávání a správy policejního školství JUDr. Helena Tomková. Nechyběla samozřejmě prohlídka Prahy a možnost seznámit se s českou kuchyní. Celý pobyt uzbecké delegace provázal lezavý listopadový déšť, který jakoby na objednávku poslední den ustal, a tak zlatý hřeb pobytu – let vrtulníkem nad Prahou a okolím – byl lemován slunečnou oblohou.

Členové delegace vysoce ocenili možnost seznámit se osobně

s českým policejním školstvím. Na základě jejich poznatků a společné diskuse bylo tak možné konkretizovat program plánovaného semináře. Byla vybrána témata prevence terorismu a extremismu, prevence trestné činnosti spojené s drogami, prevence obchodu s lidmi a community policing z pohledu vzdělávání a výcviku nově nastupujících policistů.

Seminář byl naplánován na září 2009 a opět jej zařítvovala OBSE v rámci programu pomoci při přípravě učitelů Policejní akademie MV Uzbekistánu. Zúčastnilo se ho 20 vybraných učitelů Policejní akademie a šest policistů z výkonných policejních součástí. Lektorský tým byl tentokrát mezinárodní – dva zástupci VPŠ a SPŠ MV v Praze a vedoucí odboru vzdělávání Ministerstva vnitra a justice Maďarské republiky Dr. Zsolt Molnár.

A tak jsme téměř po roce od první návštěvy přistáli ve tři hodiny ráno na letišti v Taškentu. Po vyřízení vízových formalit zbyl čas, abychom s maďarským kolegou dopracovali harmonogram rolí v rámci semináře, a následoval odjezd na Akademii.

Oficiálně seminář zahájili ředitel Policejní akademie MV Uzbekistánu a velvyslanec OBSE v Uzbekistánu. Následovaly jednotlivé bloky, maďarský lektor prezentoval a procvičoval techniky stanovení strategie a plánování obecně s aplikací na praxi v policejním školství, česká strana se věnovala praktické aplikaci projektové výuky s využitím multimediálních učebních materiálů, zpracovaných VPŠ a SPŠ MV v Praze, a nácviku jednotlivých metod prostřednictvím diskuse, skupinové práce a modelových situací. Závěr jednotlivých bloků byl vyhrazen pro samostatnou práci účastníků semináře, kteří buď připravovali didaktický materiál k vlastní výuce, nebo demonstrovali způsob přípravy a vedení modelových situací.

Oficiální ukončení semináře proběhlo opět za účasti velvyslance OBSE v Uzbekistánu, který kladně hodnotil jeho průběh, stejně jako práci účastníků a lektorů a vyjádřil přesvědčení, že dosavadní úspěšná spolupráce bude pokračovat i nadále.

Co se za ten rok mezi oběma semináři změnilo? V minulém článku jste se mohli dočíst několik informací o Uzbekistánu a jeho kulturních zvyklostech. Nové bylo to, že v hlavním městě Taškentu s více než třemi miliony obyvatel bylo opraveno mnoho budov, byl postaven výstavní kongresový palác. To vše díky tomu, že město v srpnu oslavovalo 2100 let své existence. Počasí bylo vlídnější než v květnu, „příjemných“ 32 °Celsia. Sama Policejní akademie má i nadále rozlohu 70 ha, od loňského roku však prošla řada budov rekonstrukcí, především ubytovny studentů. Bylo vybudováno nové vzdělávací centrum, vybavené moderní didaktickou technikou. Stejná naopak zůstala vysoká aktivita účastníků, jejich zájem a profesionalita. Celý seminář probíhal v tvůrčí a kolegiální atmosféře.

plk. PaedDr. Ivana DUFKOVÁ
pplk. Mgr. Antonín TESÁREK

Interview pen

Již více než deset let jsou na internetu specializovanými obchody nabízeny investigativní (hezké české slovo, že) novinářům v propisovačce vestavěné stále dokonalejší miniaturní videokamery. Odtud název interview pen. Ale kamera může být zrovna tak v zapalovači, v brýlích, v kravatě apod. Do interní paměti se nahrává video a zvuk, délka záznamu je závislá na rozlišovací schopnosti mikrokamery a velikosti paměti. Výroba je ve východní Asii, nabídky přicházejí z 95 procent z Číny, kde tyto nenápadné záznamníky vyrábí na pět desítek firem.

Honosnější provedení může mít nejenom interní paměť, ale také vysílač v pásmu 2,4 GHz, kterým se obraz i zvuk přenáší mimo inkriminovaný prostor do monitoru s paměťovou kartou. Videozáznamníky s integrovanou pamětí mají barevné kamery s rozlišením v rozmezí 320 x 240 až 1 280 x 1 024 bodů a paměti s kapacitou 2–16 GB; vyvážení bílé a nastavení citlivosti je automatické. Na jedno nabití akumulátoru (Li-Ion polymer) je možno pořádit 2–6hodinovou nahrávku.

Například levná (kolem 30 USD) propisovačka firmy Anson s hmotností 35 g má rozlišení 640 x 480 bodů, paměť 2 GB a zázna-

movou dobu max. 2 hodiny. Po získání žádaných informací se záznamník odšroubuje od psacího dílu, přes rozhraní USB se data přenesou do počítače a případně dále zpracují. Akumulátor se nabíjí z počítače přes USB nebo síťovým zdrojem a záznamník se dá použít i jako pevná paměť (flash) 2 GB. Funkce elektroniky se ovládá malým tlačítkem v koncovém vrchlíku. Samozřejmě, že propisovačka také píše.

Ponechme stranou otázku, jak dalece je používání skrytých, lépe řečeno špiónážních kamer legální či ilegální. Nicméně je známo, že Čína (alespoň v praxi) příliš neuznává takzvaný duševní majetek, tedy patenty, copyright, trade mark atd., a v zemi se kopíruje vše, co je možno bez nákladů na vývoj, zato se ziskem prodat. Pověstné jsou hromadné návštěvy asijských odborníků v evropských a amerických továrnách, kteří ve vráticích demonstrativně odkládali videokamery. Kolik z nich mělo někde skrytou mikrokameru, nikdo neví. Po návratu delegací pak početné skupiny civilních a vojenských interpretů bez prodlení vyhodnocovaly použitelná data...

Pro bulvární novináře, odborné špióny, právníky, zpravodajské důstojníky, detektivy a další experty, kteří znají hodnoty důvěrných informací a umějí je využít (či zneužít), je dnes interview pen jedním z běžných nástrojů získávání informací. U nás se nabízejí od tisíce korun výš.

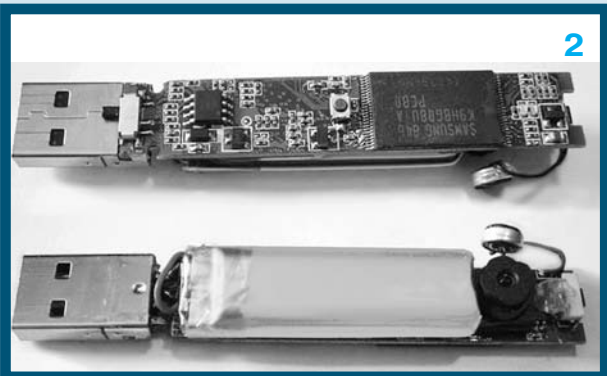
Stano R. KRÍŽ

Foto autor a Chinvasion

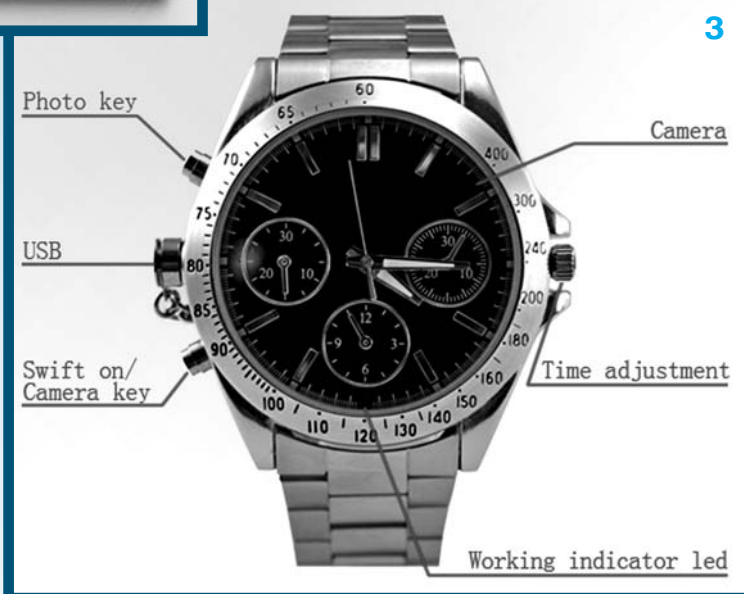

1

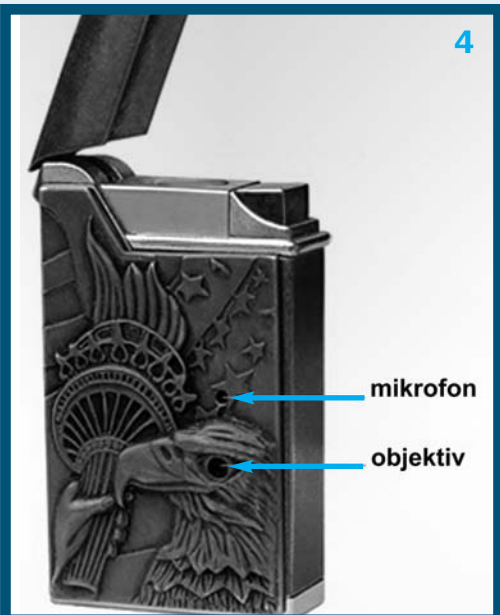
1. Interview pen Anson
2. Takhle vypadá mikroelektronika uvnitř
3. Hodinky Chinvasion
4. Zapalovač Ajoka
5. Brýle s kamerou. Silnější postranice se dobře skryjí v nejednom účesu.

2

3

4

5

Zahraniční mírové operace

Tento článek si klade za cíl informovat odbornou i laickou veřejnost o působení Policie ČR v zahraničních mírových operacích (dále jen ZMO), a zejména o podmínkách účasti policistů a policistek v těchto misích.

– jedinečná příležitost k reprezentaci P ČR

Českou republiku v zahraničí reprezentují kromě zástupců Armády ČR, Ministerstva zahraničních věcí ČR, Celní správy ČR a ostatních vládních i nevládních organizací také příslušníci Policie ČR.

V interní terminologii P ČR je možné setkat se kromě termínu zahraniční mírové operace či zahraniční mise i s termíny policejní mise a civilní mise.

Tzv. **policejní mise** jsou jednoúčelově zaměřeny na ochranu zastupitelských úřadů ČR v zahraničí a organizačně i personálně je zabezpečuje Útvar rychlého nasazení P ČR.

Tzv. **civilní mise** jsou zřizovány mezinárodními organizacemi a organizačně je zabezpečuje přímo Policejní prezidium ČR, **odbor mezinárodních vztahů Kanceláře policejního prezidenta (dále jen OMV KPP)**. Mírové operace ve smyslu civilních misí zahrnují operace Evropské unie, Organizace spojených národů (OSN), Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, případně ad hoc operace prováděné koalicí zemí ochotných řešit konkrétní krizovou situaci. P ČR v současnosti vysílá své příslušníky do civilních misí, jejichž **zřizovatelem je OSN nebo EU**.

Pod obecným pojmem zahraniční mírové operace se rozumí operace na budování, udržení nebo podporu míru v krizových oblastech, ohniscích napětí a v místech konfliktů, které zpravidla probíhají za účasti ozbrojených sil.

V souvislosti s měnící se povahou konfliktů od konce studené války, kdy ve stále větším míře převažují konflikty vnitrostátní, vznikla uvnitř mezinárodních společenství potřeba na tyto situace adekvátně reagovat. Tradiční mírové operace založené na účasti vojenských složek či pozorovatelů se ukázaly jako nedostačující, proto byl vytvořen zcela nový druh mírových operací, tzv. multidimenzionálních mírových operací.

Multidimenzionální mírové operace v sobě zahrnují více složek, pokrývají tedy širší spektrum činností. Obsaženy v nich bývají zpravidla vojenské, politické, policejní a humanitární složky. Mezi úkoly mírových operací tohoto druhu patří dohled nad dodržováním příměří, vytváření bezpečného prostředí pro poskytování humanitární pomoci, vedení institucí v oblasti prosazování zákona a jejich monitorování, podpora

soudnictví, pozorování voleb, dohled na odzbrojování, repatriace uprchlíků atd. Příkladem tohoto druhu mírové operace je mise OSN – UNMIL v Libérii.

Policejní ČR v zahraničních mírových operacích

Účast příslušníků P ČR v ZMO je závislá na politické vůli (tzn. na plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv a členství v mezinárodních organizacích, na bezpečnostní strategii ČR, stavu bezpečnostní situace ve světě a v neposlední řadě i na stavu rozpočtu ČR).

K tomu, aby mohli být příslušníci P ČR vysláni do ZMO (a kvalitně reprezentovat vysokou úroveň P ČR), je nezbytné, aby byli pečlivě vybíráni a vycvičeni. Proto je proces, vedoucí k jejich vyslání do ZMO, poměrně komplikovaný a náročný. P ČR je nyní velmi úspěšně reprezentována účastí policistů v sedmi ZMO. Konkrétně se jedná o následující mise OSN a EU:

UNMIL (United Nations Mission in Liberia) – Mise Organizace spojených národů v Libérii

EUBAM (European Union Border Assistance Mission to Moldova and Ukraine) – Hraniční asistenční mise Evropské unie v Moldávii a na Ukrajině

EUMM GEORGIA (European Union Monitoring Mission in Georgia) – Monitorovací mise Evropské unie v Gruzii

EUPM (European Union Police Mission in Bosnia and Hercegovina) – Policejní mise Evropské unie v Bosně a Hercegovině

EUPOL AFGHANISTAN (European Union Police Mission in Afghanistan) – Policejní mise Evropské unie v Afghánistánu

EUPOL COPPS (European Union Police Co-ordinating Office for Palestinian Police Support) – Policejní koordinační úřad Evropské unie pro podporu palestinské policie

EULEX KOSOVO (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) – Mise Evropské unie na vytvoření právního státu v Kosovu

K výše uvedenému je třeba dodat, že ČR může být kdykoliv vyzvána mezinárodní organizací k obsazení pozic v některé z dal-

ších existujících či nově zřízených ZMO. Je tudíž nezbytné, aby P ČR byla neustále připravena obsadit tyto pozice v nejkratším možném termínu. Vzhledem k tomuto faktu vyvstává potřeba zajišťovat dostatek kandidátů z řad P ČR, kteří budou dokonale připraveni k plnění náročných úkolů v zahraničí.

Výběr a výcvik, aneb co je třeba absolvovat

Výběr a výcvik jsou vzájemně propojenými činnostmi v rámci koncepce vyslání příslušníků P ČR do ZMO. Proces výběru a výcviku se primárně řídí právními předpisy, interními akty řízení, z nichž nejdůležitějším je ZP PP č. 84/2009, kterým je upraveno vyslání příslušníků Policie České republiky do zahraničních mírových operací. OMV KPP v současnosti zpracovává novou koncepci výcviku, zejména na základě požadavků mezinárodních organizací (OSN, EU) a také s ohledem na personální a finanční možnosti P ČR.

Výběr kandidátů probíhá v následujících fázích, přičemž **absolvování každé z nich je zásadní** pro možnost vyslání policisty do ZMO:

1. OMV KPP informuje o možnosti stát se účastníkem některé ZMO na intranetových stránkách P ČR, kde je policistům k dispozici mimo jiné i přihláška do ZMO. Pokud policista projeví zájem o vyslání, může kdykoliv během roku přihlášku vyplnit a zaslat na OMV KPP. Pro zařazení do seznamu kandidátů na vyslání do ZMO musí policista splňovat tyto podmínky:

- znalost anglického jazyka (úroveň STANAG II nebo vyšší),
- policista je ve služebním poměru – minimální délka služby v P ČR je 5 let,
- tělesná zdatnost a zdravotní způsobilost,
- střelecké dovednosti,
- řidičský průkaz skupiny „B“ (popř. skupiny „C“),
- VŠ vzdělání je výhodou.

2. Kandidáti jsou poté jednou ročně vyzváni k absolvování testů z anglického jazyka, které jsou organizovány ve spolupráci s **Vyšší policejní školou a Střední policejní školou MV v Praze**.

3. Následuje výběrové řízení (v délce trvání tří dnů) za přítomnosti komisaře mezinárodní organizace, které je složeno ze:

a) zkoušek z anglického jazyka (čtení, poslech, gramatika, psaní služebního záznamu a rozhovor),

b) střelecké prověrky z krátké služební zbraně používané v ZMO – Glock 17, 19,

c) prověrky řídicích dovedností (jedná se o jízdy v terénním vozidle s náhonem na všechna kola).

4. Policista je následně povinen absolvovat psychologické vyšetření a zdravotní testy.

5. V případě, že kandidát úspěšně absolvuje předchozí výběrové řízení (body 1–4), je vyslán na 14denní výcvikový kurz pořádaný OMV KPP ve spolupráci s Armádou České republiky. Kurz je konán 2 x ročně ve vojenské akademii ve Vyškově.

A) První část kurzu (pondělí–pátek) je zaměřena zejména na teoretickou a praktickou přípravu v následujících oblastech:

- právní aspekty misí,
- psychologická příprava,
- zdravotní příprava,
- rádiová korespondence,
- ženíjní nebezpečí (minové nebezpečí, indikace nástražných výbušných systémů apod.),
- topografická příprava,
- komunikace,
- kulturní odlišnosti,
- způsoby chování v misi,

● sociokulturní prostředí,

● odborná příprava P ČR (přednášky pracovníků OMV KPP a informace předávané policisty, kteří byli účastníky ZMO).

B) Ve druhé části (sobota–pátek) absolvují účastníci kurz střelecké přípravy, který je v gesci P ČR. Kurz je pořádán **Střední policejní školou v Holešově** a má podobnou strukturu jako kurz pro instruktory střelb (krátké, dlouhé zbraně, metodologie, taktická příprava atd.). Jelikož v ZMO policisté vykonávají často funkci Training Officer či Mentor, existuje možnost individuálně si doplnit kurz tzv. „Pedagogického minima“.

6. Takto prověřený kandidát je vyzván, aby sdělil prioritní lokality, v nichž má zájem vykonávat službu v zahraničí. Požadavky na obsazení konkrétních pozic v jednotlivých lokalitách jsou však určovány zřizovatelem mise a OMV KPP nemůže zaručit jejich splnění. V takovém případě je kandidátovi nabídnuta lokalita uvedená v jeho pořadí priorit na dalším místě.

7. Na základě tzv. Call for Contributions (požadavek zřizovatele na obsazení pozic v dané ZMO) předá OMV KPP informaci jednotlivým kandidátům spolu s oficiální přihláškou (v anglickém jazyce). Po vyplnění přihlášky kandidátem je tato cestou OMV KPP, resp. Ministerstva zahraničních věcí ČR odeslána zpět zřizovateli mise (OSN, EU), kde proběhne posouzení vhodnosti kandidáta na danou pozici. Nakonec informuje zřizovatel mise stejnou cestou OMV KPP o schválení či neschválení kandidáta.

8. Pokud je kandidát posouzen jako vhodný účastník mise, je mu poskytnuta výstroj, popř. výzbroj do dané destinace (výstrojní normy DVP 1–DVP 3) a následně jsou vyřízeny náležitosti spojené s personálním rozhodnutím o zařazení do činné zálohy (rozhoduje policejní prezident) – vystavení služebního či diplomatického

pasu, pojištění, přeprava materiálu, doprava kandidáta do dané destinace apod.

9. Z důvodu nejednotného přístupu k výběru a výcviku policistů jednotlivých členských zemí EU a OSN je po přiletu do mise kandidát ještě proškolen podle standardů mezinárodní organizace. Následně je již zařazen do výkonu funkce v misi.

Policisté i jejich nadřízení po celou dobu procesu výběru a přípravy spolupracují s OMV KPP a řídí se jeho instrukcemi. Účast v misi není nároková, jelikož primární rozhodovací pravomoc o vyslání či nevyslání policisty do ZMO má mezinárodní organizace – zřizovatel mise. V rámci resortu P ČR poté rozhoduje o vyslání policisty policejní prezident, a to podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů §2 odst. 1 a § 29 odst. 1. Policisté jsou k výkonu služby v zahraničí vyslání zpravidla na dobu 12 měsíců, po kterou má policista nárok podle § 34, odst. 1 a 2 tohoto zákona na ustanovení na služební místo, pro které je stanovena stejná služební hodnota jako pro služební místo, na něž byl ustanoven před zařazením do této zálohy.

Možná, že výše uvedené informace mohou některé z případných zájemců o účast v ZMO odradit. Vězte ale, že pobyt v mnohdy extrémních klimatických podmínkách, bezpečnostně nestabilních oblastech a v mnohonárodnostní komunitě, který již po 10 let působení v ZMO čeští policisté s úspěchem zvládají, je o mnoho větší výzvou než zmíněná předvýjezdová příprava. Pro ty, kteří se odradit nenechali, uvádíme elektronickou adresu, na níž pracovníci OMV KPP zodpoví vaše dotazy: mise.omv@mvr.cz

Obecné i detailní informace o jednotlivých ZMO, právním prostředí, analýze stavu ZMO, činnostech vykonávaných v jednotlivých lokalitách českými policisty a mnoho dalšího z této oblasti bude publikováno v některém z budoucích čísel časopisu Policista.

kpt. Mgr. Tomáš KOLLÁR
Kancelář policejního prezidenta
Odbor mezinárodních vztahů

V současné době probíhají intenzivní legislativní práce na rekodifikaci dosavadního trestního řádu, který navazuje na nedávno dokončenou rekodifikaci trestního zákona.

Přípravné řízení podle věcného záměru nového trestního řádu

V době zpracování tohoto článku ještě nebylo k dispozici navrhované paragrafové znění. Autor proto vychází ve svých úvahách z oficiálně publikovaného věcného záměru nového trestního řádu. Jeho základním východiskem je pokračování tendence nastoupené rozsáhlými novelami dosavadního trestního řádu z roku 1993 a zejména z roku 2001, spočívající v dalším odformalizování přípravného řízení, zejména omezením objemu důkazů prováděných v procesní formě v přípravném řízení, a přenesení těžiště dokazování v jednání před soudem. Současně tento záměr reaguje na nový trestní zákoník, především v zavedení bipartice trestných činů na zločiny a přečiny. Zatímco o zločinech bude vedeno vyšetřování, o přečinech bude zpravidla konáno zkrácené vyšetřování, což je obdobou dosavadního zkráceného přípravného řízení.

Přípravné řízení se nadále nebude dělit na dvě fáze, a to na postup před zahájením trestního stíhání, tzv. prověřování a objasňování, a vyšetřování. Cílem přípravného řízení totiž není shromáždit v tzv. procesní podobě prakticky všechny důkazy, ale především zjištění skutečností rozhodných pro posouzení, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i vyhledání potenciálních důkazních prostředků. Výrazně bude posíleno v tomto směru postavení státního zástupce v trestním řízení. Pouze na jeho pokyn nebo s jeho souhlasem je možné v rámci vyšetřování provádět výslech svědka, pokud se nejedná o neodkladný nebo neopakovatelný úkon.

Iniciace postupu podle trestního řádu bude propojena s postupem podle zákona o policii, který zřejmě bude v tomto směru novelizován. Jeho předpokládaná novela bude obsahovat nový institut zápisu o vysvětlení. Ten se bude pořizovat ke zjištění, zda jsou splněny podmínky pro zahájení přípravného řízení. Z věcného záměru není zřejmé, zda tento zápis o vysvětlení má nahradit dosavadní protokol pořizovaný o trestním oznámení. Z filozofie věcného záměru lze však dovodit spíše kladnou odpověď. V této souvislosti je třeba zmínit, že věcný záměr opouští institucionální pojetí policejního orgánu a nahrazuje je pojmy policista nebo orgán policie. Policistou se rozumí příslušník Policie České republiky,

kteří je pověřen konat úkony trestního řízení. Za jejich řádné plnění bude odpovídat dozorcujícímu státnímu zástupci, kterému bude na rozdíl od dosavadní právní úpravy dokonce disciplinárně odpovědný. Tím dochází nejen k obnově, ale i k rozšíření tzv. procesní samostatnosti policistů konajících trestních řízení, která absentuje v platné právní úpravě, neboť nebyla současným zákonem o policii z předchozího zákona recipována. Orgánem policie se rozumí útvar policie, který koná v trestním řízení servisní činnosti.

O zahájení přípravného řízení nebude nadále vyhotovován záznam o zahájení úkonů trestního řízení, ale policista neformálně vyzoomí státního zástupce o tom, že koná trestní řízení, nebo že provedl neodkladné či neopakovatelné úkony, o nichž protokoly státnímu zástupci současně zašle. Obdržetím tohoto vyzoomění státním zástupcem bude iniciován jeho dozor nad přípravným řízením. Věcný záměr opouští demonstrativní výčet úkonů prováděných v rámci tzv. prověřování uvedený v § 158 odst. 3 písm. a) až i) dosavadního trestního řádu jako nadbytečný a nahrazuje jej pouze obecným vymezením. O výsleších se bude pořizovat záznam, jehož obsah bude vymezen zákonem. O neodkladných a neopakovatelných úkonech bude pořizován protokol, v němž musí být také uvedeno, na základě jakých okolností byl příslušný úkon považován za neodkladný nebo neopakovatelný. Při neplnění podmínek státního zástupce nebo policista může odložit obdobně jako podle stávající právní úpravy. Nově se má zřídit institut dočasného odložení věci, který státní zástupce nebo policista s jeho souhlasem užije v případě, že pro nepřítomnost osoby, u níž dosavadní výsledky postupu před zahájením trestního stíhání ukazují, že se činu dopustila, nelze věc řádně objasnit nebo nelze pro její nepřítomnost nebo z jiných závažných důvodů proti ní zahájit trestní stíhání. Jedná se o analogii institutu přerušení trestního stíhání. Dosavadní institut dočasného odložení uvedený v § 159b platného trestního řádu se bude nazývat „Dočasné odložení trestního stíhání“. Obsahově zůstává v podstatě beze změny. Pouze státní zástupce se souhlasem soudece bude oprávněn za splnění zákonných podmínek věc před zahájením trestního stíhání

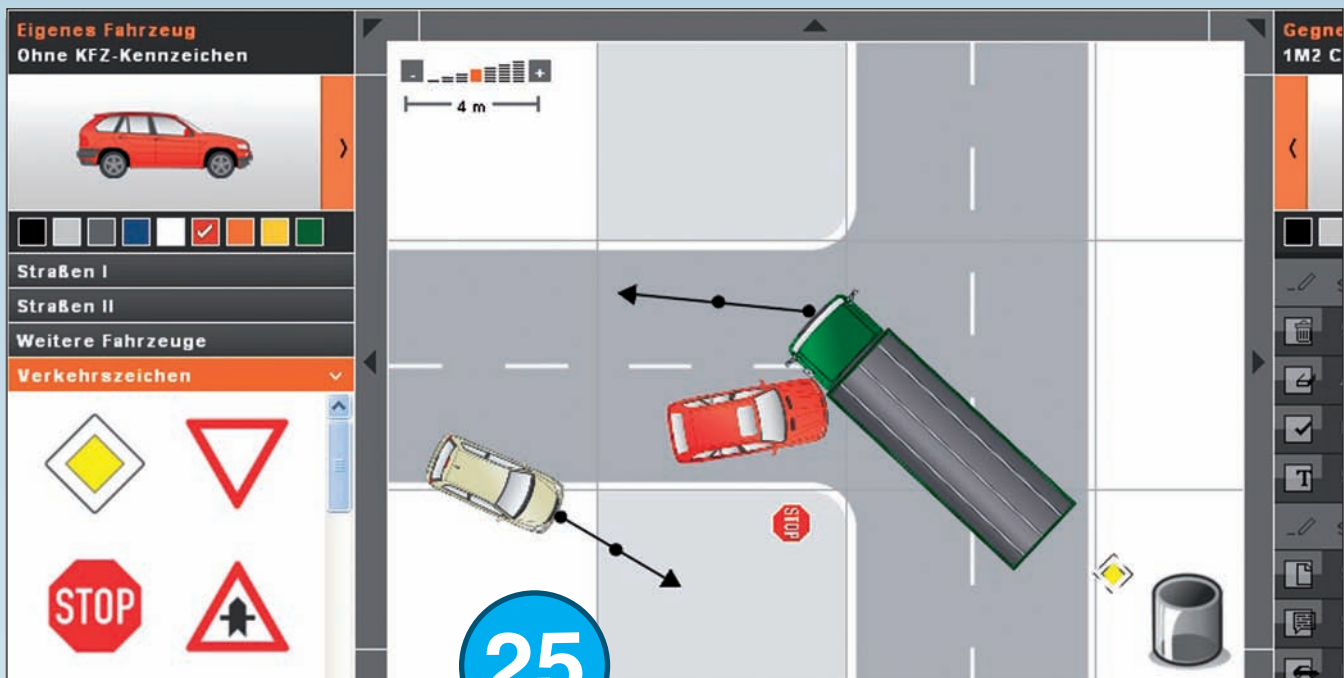
odložit z důvodu nedostatku veřejného zájmu na trestním stíhání.

Podstatná změna se týká zahájení trestního stíhání. Nadále o něm nebude vyhotovováno usnesení. Trestní stíhání bude zahájeno tím, že osoba důvodně podezřelá z trestného činu se seznámí na počátku prvního výslechu s podstatou obvinění, se skutečnostmi, v nichž je shledáván trestný čin, pro který je stíhána a poučí se o jejích právech, zejména o právu na obhajobu. Obsah tohoto úkonu se zaznamená do protokolu, jehož kopie se předá obviněnému. Současně mu musí být dána možnost uplatnění jeho práv, především práva na obhajobu. Zákon podrobně stanoví náležitosti tohoto úkonu takto:

- popis skutečností, v nichž je shledáván trestný čin, a jeho právní kvalifikace,
- odůvodnění,
- poučení.

V této souvislosti se navrhuje, aby se poněkud omezila náročnost požadavku na přesnost popisu skutku v seznámení s podstatou obvinění, avšak pouze do té míry, aby byla zachována právní teorii reglementovaná totožnost skutku. Proti seznámení s obviněním nebude přípustná stížnost. Tím není dotčeno právo obviněného požádat o přezkoumání postupu policisty státním zástupcem. Vyšetřování koná zpravidla policista. O trestných činech policistů, příslušníků Bezpečnostní informační služby a příslušníků Úřadu pro zahraniční styky a informace koná vyšetřování státní zástupce. Vyšetřování státním zástupcem však bude součástí jeho obecné dozorové pravomoci. Proto nad ním bude vykonávat nikoli dozor, ale dohled státní zástupce nejbližší vyššího státního zastupitelství, který bude rovněž rozhodovat o žádostech o přezkoumání postupu a o stížnostech, pokud rozhodování o nich nepřísluší soudu. Při vyšetřování jsou osoby vyslychané jako svědci pouze v případech neodkladných a neopakovatelných úkonů obdobně jako před zahájením trestního stíhání, a dále při tzv. klíčových úkonech. Jedná se o úkony důležité pro obžalobu nebo jiné rozhodnutí ve věci. Tyto úkony však může policista provádět pouze na pokyn státního zástupce nebo s jeho souhlasem. V ostatních případech se pořizuje záznam o vysvětlení shodně jako v řízení před zahájením trestního stíhání. Tímto legislativním opatřením by mělo dojít k podstatné redukci protokolovaných výslechů svědků v přípravném řízení. Účast obhájce na vyšetřovacích úkonech bude nadále přípustná pouze při výslechu obviněného, neodkladných a neopakovatelných úkonech a při seznámení s výsledky vyšetřování. Skončení vyšetřování v podstatě recipuje dosavadní právní úpravu. Rozdíl je v tom, že o přerušení řízení bude nadále rozhodovat nejen státní zástupce, ale i policista.

ThDr. JUDr. Leo SALVET, Th.D.
Oficiální text věcného návrhu nového trestního řádu
 (<http://justice.cz/justice2/ms/ms.aspx>).

Našli jsme pro vás na internetu

Dopravní nehody jsou bohužel průvodním jevem silničního provozu. Například v roce 2008 vyšetřovali čeští policisté více než 160 tisíc dopravních nehod, při nichž zemřelo téměř tisíc osob. To znamená, že na našem území došlo průměrně každé tři minuty k dopravní nehodě a každý den přibýly do statistiky tři zmařené lidské životy. V době zpracování tohoto příspěvku byly k dispozici podrobné statistiky za 1. pololetí 2009. Z nich vyplývá mírně pozitivní závěr: počty usmrcených (381) a těžce zraněných (1512) byly nejnižší za posledních 20 let! Přesto není důvod k přílišnému uspokojení – na milion obyvatel u nás ročně připadá přes 100 obětí dopravních nehod, zatímco například v Nizozemsku nebo v Německu je toto číslo poloviční.

Nehody se však nevyhýbají ani sebeopatrnějším řidičům. Rozechvělí účastníci události musí sepsat záznam s nezbytnými náležitostmi a co nejdříve jej doručit pojišťovně. Šikovným pomocníkem pro zhotovení situačního plánu může být on-line počítačový program *AccidentSketch*. Jeho německá verze je na adrese www.unfallskizze.de, ale jsou na ní i jiné jazykové mutace. Čeština mezi nimi bohužel chybí. Součástí programu jsou i dvě krátká instruktážní videa s vysvětlením základních operací.

Program *AccidentSketch* slouží ke zhotovení a vytisknutí kvalitního situačního náčrtu dopravní nehody. „Kreslení“ do rastru spočívá ve využití několika nástrojů pro umístění a úpravu grafických prvků (vozovka, vozidla, dopravní značky, texty). Nejprve zakreslíme vozovku: v nabídce zvolíme položku *Strassen*, vybereme vhodný úsek a myší se stisknutým levým tlačítkem ho přeneseme do rastru. Takto postupně vytvoříme vozovku. Obdobným způsobem vybereme a umístíme na odpovídající místa dopravní značky – *Verkehrszeichen*.

A nyní přistoupíme k nejdůležitější fázi, zakreslení situace v okamžiku nehody. V levém horním rohu vybereme z nabídky *Eigenes Fahrzeug* typ a barvu vlastního vozidla a umístíme je do odpovídající polohy. Kliknutím na umístění obrázek vozidla se zobrazí kroužek se zelenou značkou, umožňující „natočit“ vůz myší do správného směru. Stejným způsobem vybereme z nabídky *Gegnerisches Fahrzeug* vozidlo druhého účastníka nehody a případně i další vozidla (*Weitere Fahrzeuge*). Chceme-li některý prvek odstranit, přesuneme ho myší do „koše“, který je v pravém dolním rohu rastru. Měřítka náčrtu můžeme měnit pomocí ikony v levém horním rohu rastru. Definitivní náčrt pak necháme vytisknout příkazem *Skizze Ausdrucken*.

Program však nemusíme využívat jen k původnímu účelu. Snadno na něm například vytvoříme kvalitní náčrtky různých dopravních situací, které využijeme jako pracovní listy při různých dětských dopravních soutěžích. V neposlední řadě nám mohou získané „kreslířské“ dovednosti posloužit při nácvičku obsluhy jiných programů obdobného charakteru. Prostě – co se v jednom programu naučíš, v jiném jako když najdeš...

Daktyloskopie se začala v kriminalistice používat ve 2. polovině 19. století. Název této metody je odvozen z řeckých slov „daktylos“ = prst

a „skopein“ = dívat se. Umožňuje rychle a spolehlivě identifikovat osoby na základě daktyloskopických otisků. Průběhy papilárních linií jsou charakterizovány takzvanými markanty. Spolehlivost daktyloskopie je založena na předpokladu, že rozložení markantů v otiscích je pro každého člověka typické a nezaměnitelné a obrazce papilárních čar zůstávají po celý život prakticky neměnné.

V jedné povídce s detektivní zápletkou se popisuje vyšetřování nevysvětlené záhady: otisky prstů na místě zločinu patřily zlodějkovi, který byl v té době prokazatelně „za mřížemi“. Všechno se nakonec racionálně vysvětlilo, skutečný pachatel byl vypátrán a dobrá pověst daktyloskopie neutrpěla žádný šrám. Zdá se však, že není tak obtížné zkopírovat cizí otisky prstů a nahradit jimi své vlastní!

Stránka www.expli.de je plná návodů a námětů z různých oblastí od kuchyně přes elektroniku a domácí dílnu až po módu a životní styl. Jeden z foto- a videonávodů (www.expli.de/anleitung/echtenfingerabdruckkopieren-faelschen-982/) však zdaleka nemusí sloužit jen zábavě. Popisuje totiž, jak s nenáročným vybavením (stačí trochu disperzního lepidla, digitální fotoaparát, počítač a laserová tiskárna) zkopírovat například ze sklenice cizí otisky prstů. Následuje zhotovení jejich replik, které se dají přilepit na prsty zcela jiné osoby!

Když už jsme se zmínili o detektivních povídkách, upozorňujeme na jeden z oddílů webové stránky pražské Městské knihovny. Má adresu www.mlp.cz/knihyonline.htm a jsou zde odkazy na elektronické verze řady knih. Pro milovníky Karla Čapka je zde zveřejněno jeho kompletní dílo (např. i detektivní *Povídky z jedné a druhé kapsy*). Další sekce je věnována knížkám naší nejpobulárnější spisovatelky Boženy Němcové. Můžete si v ní během dlouhých zimních večerů on-line přečíst nebo stáhnout do svého počítače *Babičku*, *Národní báchorky a pověsti* a řadu jiných textů. Jiný soubor obsahuje texty stovek digitalizovaných knih o Praze a převody dalších literárních děl se připravují. Všechny knihy jsou bezplatně ke stažení v různých formátech (html, pdf apod.).

Jestliže se oddáváte zimním radovánkám, třeba vám přijdou vhod informace, publikované na stránce s výstižnou adresou www.lyzovani.cz. Pokud nenajdete hledanou informaci přímo prostřednictvím menu, využijte služby vyhledávání v levém dolním rohu. Před výletem na běžkách zadejte do rámečku např. frázi „mazání běžek“ a vyčkejte, až se objeví výsledek hledání. Když si lyže namažete na základě zobrazených pokynů, určitě se vám zimní výlet skvěle vydaří!

Malý seriál představující v rozhovorech nová policejní krajská ředitelství vstupuje do druhé poloviny. Základní informace o Krajském ředitelství Policie ČR Libereckého kraje nám poskytl jeho ředitel plk. Mgr. Milan Franko

plk. Mgr. Milan Franko

NŘ pro zřízení KŘ PČR
Libereckého kraje

Sezonní kriminalita po celý rok a nejen na trojmezí

Kde vaše ředitelství v Liberci sídlí a co všechno předchází kvalitnímu „zabydlování“ nového policejního útvaru?

Krajské ředitelství bude v současné době v prozatímních, a to hned čtyřech prostorech. Využíváme – v ulici Pastýřská – vlastní objekt, ve kterém působily bývalé okresní ředitelství spolu s pracovištěm kriminální služby a vyšetřování, tady zůstává například liberecký územní odbor, dopravní inspektorát, dopravní dispečink. Dále máme pronajatou budovu na náměstí Dr. E. Beneše – vlastně pro celé vedení krajského ředitelství s centrální podatelnou, krizovým řízením, s úsekem utajovaných informací, s řízením lidských zdrojů. Další sídlo jsme získali v polovině roku 2009 od státu, dříve tam – na ulici Dr. M. Horákové – působily Úřad práce v Liberci a Okresní správa sociálního zabezpečení. Teď se do objektu vejde ekonomický odbor a nově vznikající útvary – odbor dopravní policie, odbor pořádkové policie, eskortní skupina, krajské družstvo silničního dozoru – to vzniká i s ohledem na významnou rychlostní komunikaci I/35, která náš kraj protíná, a kde by se měli policisté častěji pohybovat. Zbývá zmínka o čtvrtém sídle – v ulici Třebízského – s krajskou kriminálkou, sídlila zde doposud, s odbory obecné a hospodářské kriminality, s ubytovnou, se služebním lékařem.

Se stávajícím ústeckým policejním krajem – protože by to bylo značně finančně náročné na tabulkové stavy i na vybudování a provoz – se nadále budeme dělit o zásahovou jednotku, budeme mít společné speciální služby, které využívá SKPV, a pro oba kraje bude jediné školní policejní středisko v Teplicích, pro nástupy policistů, proškolení a podobně.

Jinak bývalý komplex Policie ČR v ulici Pastýřská se bude zčásti – zejména starší budovy, které tam jsou – demolovat a uvolní prostor pro výstavbu kompletního areálu nového krajského ředitelství, včetně libereckého územního odboru s jeho vnější službou a s SKPV. Předpokládám, že je to otázka dvou, maximálně tří let, než budeme – i s dalším vstřícným přispěním Krajského úřadu a samotného města Liberec – pod jedinou vlastní střechou.

Personálně ovšem liberecký policejní kraj, dalo by se říct, už stojí. Jak početný tým s vámi přešel z původní ústecké policejní severočeské správy a jak bylo případně nezbytné nebo problematické doplňovat stavy policistů i civilů přímo z místních zdrojů?

V rámci dvou nově vznikajících policejních krajů z předchozí Správy Severočeského kraje dochází – a došlo – k delimitaci

některých systemizovaných pracovních míst, ať policistů nebo občanských zaměstnanců s tím, že jedna třetina připadá do Liberce, zbytek zůstává v Ústeckém kraji. Na Liberecký kraj přecházejí čtyři dřívější okresy, kdežto pod Ústím setrvává okresů sedm. V návaznosti na to u nově vzniklých územních odborů vše víceméně zůstává při starém – nedotčeno v rámci schválené systemizace, a pouze s novým krajským ředitelstvím se objevilo navýšení některých tabulek. Takže v současnosti bude celý krajský policejní útvar Libereckého kraje čítat 1 777 – zaměstnanců. Z toho 1 455 policistů a 322 občanských pracovníků. Činnost samotného krajského ředitelství zajistí na 490 pracovníků – mezi nimi ale i policisté na služební kynologii, nebo někteří lidé pro ekonomické činnosti, kteří budou pracovat na bývalých okresech.

V této době (v půli listopadu 2009 – red. pozn.) stále ještě probíhá typování jednotlivých řídicích pracovníků, v souladu se zákonem se vyhlašují výběrová řízení. V návaznosti na to jsme už začali přijímat i některé občanské pracovníky tak, aby se stihli zacvičit v některých činnostech. Měli jsme kolem 350 zájemců a opravdu bylo z čeho vybírat, včetně vysokoškoláků. Úplně nové lidi jsme získávali především z Liberce, případně z regionu Liberecka, a tím jsme tady trochu přispěli i ke zvýšení zaměstnanosti. Svým způsobem jsme pomohli také některým lidem zaměstnaným na územních odborech – tím, že nemusejí dojíždět do práce.

Jinak to, jak se říká, že kraj vyťáhá pracovníky s podrízených útvarů a tam zavládně vakuem, bych u nás neviděl nijak dramaticky, protože díky náborové kampani se podařilo už nyní mít ve školách dost nových policistů, kteří se budou vracet a kteří doplní ve službě potřebné, funkční stavy na územních odborech. Vždyť ne krajské ředitelství, ale územní odbory, obvodní oddělení vykonávají každodenní činnost venku v terénu a potýkají se s kriminalitou – my to z krajského vedení jenom koordinujeme.

Lze u policejně, územně, nového teritoria hovořit o nějak specifických, takřka-jíc tradičních nebo dokonce zděděných formách zločinnosti z minulých let, ne-li až z minulého století?

Trestná činnost v Libereckém kraji v posledních letech, částečně i v návaznosti na známé pachatele, poklesla. Co se týká

objasnenosti, ta se drží delší dobu na stejné úrovni – kolem padesáti procent, to zaprvé. Proti bývalému Severočeskému kraji se Liberecký liší třeba tím, že tu není tak dalece rozvinuta problematika extremismu, se kterým se potýká Mostecko, Chomutovsko, Teplicko a podobně.

Určitým specifikem našeho regionu je od 1. 1. 2009, kdy k Libereckému kraji připadl i okres Semily, to, že k nám patří část Lužických hor, celé Jizerské hory a část Krkonoš. A teď tedy – čerstvě směrem do podhůří – jsme zdědili půlku Českého ráje, takže téměř po celém kraji máme poměrně čilý turistický ruch, s nímž pak souvisí obzvláště autokriminalita. Ta představuje krádeže motorových vozidel a vloupání do motorových vozidel, ale i další, obvykle drobnou kriminalitu – okrádání turistů, vykrádání stanů, pokojů, chatků. A to po celý rok, protože rozdíl mezi letní a zimní sezonou ustupují a do většiny lokalit, do hor stejně jako do Českého ráje, na turistické stezky, na cyklostezky, cestují lidé kvůli rekreaci, sportu, poznání vlastně neustále – což platí, řekl bych, minimálně poslední tři čtyři roky.

Byť patří Liberec mezi největší města v republice, násilná kriminalita, problémy s nelegálním obchodem s drogami nebo jiná závažnější trestná činnost u nás nijak nevybočuje z běžného republikového normálu.

Za jinou zvláštnost nebo výjimečnost se u nás dá považovat sousedství s Německem, a zejména s Polskem, takže ve službě díky mezinárodním smlouvám a schengenskému prostoru využíváme propojení služby s německými a ještě více s polskými kolegy. Velice se to osvědčilo a ve společných hlídkách budeme pokračovat. Jednak se turistům samozřejmě zamlouvá setkání s vlastními policisty v zahraničí, jsou-li v nouzi, a zadruhé, když se pachatelé při páchání trestné činnosti neohlížejí na žádné hranice, musejí proti nim nejbližší policie postupovat koordinovaně a rovněž bez toho, aby je zdržovala nějaká hraniční čára.

Definovali si policejní vedení Liberec-

kého kraje nějaké zásadnější priority aktuálního boje se zločinností?

Mou osobní prioritou je personálně stabilizovat krajské ředitelství tak, aby byly obsazeny stěžejní funkce, abychom byli plně samostatnou organizační složkou Policie ČR, chcete-li státu. Jinými slovy postavit celý útvar na bázi profesionálů – lidí, kteří mají potřebnou kvalifikaci a policejní činnosti – i ty řídící – opravdu chtějí dělat. Dále míníme rozvíjet spolupráci se sousedními státy, jak jsem o tom mluvil před chvílí. A samozřejmě v žádném případě si nechceme připustit, že by se u nás mohla zvyšovat kriminalita nebo zhoršovat situace na silnicích. Zvláště třeba na Českolipsku, kde se objevují – zejména v létě na poměrně slušných komunikacích první třídy – určité komplikace v silničním provozu ze strany motorkářů.

Váš kraj má dva fotbalové týmy a hokejové Bílé Tygry v nejvyšších soutěžích, v Harrachově se odehrávají světové poháry, v Liberci se nedávno konalo Mistrovství světa v klasickém lyžování. Jak na světový šampionát z policejního hlediska vzpomínáte a jak jste do budoucna k asistencím u větších sportovních i kulturně společenských akcí připraveni?

Naši účast na mistrovství světa v únoru 2009 hodnotím z pozice šéfa bezpečnostního opatření, kterým jsem byl jmenován, jenom kladně. Policii se podařilo zvládnout všechny příslušné úkoly – nejen v zajištění hladké dopravy. V průběhu lyžařských soutěží nenarůstaly dopravní nehody, a to jsme v prvních dnech zažili sněhovou kalamitu, ale zvládli jsme i zachování pořádku ve městě i v samotném sportovním areálu, kde se zvýšeným počtem zahraničních hostů nedocházelo ke kapesním krádežím ani nepřibývala ostatní kriminalita.

Podařilo se zajistit bezpečnost všech zúčastněných týmů a jejich doprovodů, neztráceli se fotoaparáty, videokamery,

osobní věci. A vůbec nedošlo k žádné mimořádné události.

Všichni nasazení policisté odvedli kus poctivé práce – za to si ještě jednou zaslouží poděkovat, podobně jako vojáci, kteří nám pomáhali – a zároveň jsme si doplňovali cenné zkušenosti do budoucích obdobných opatření.

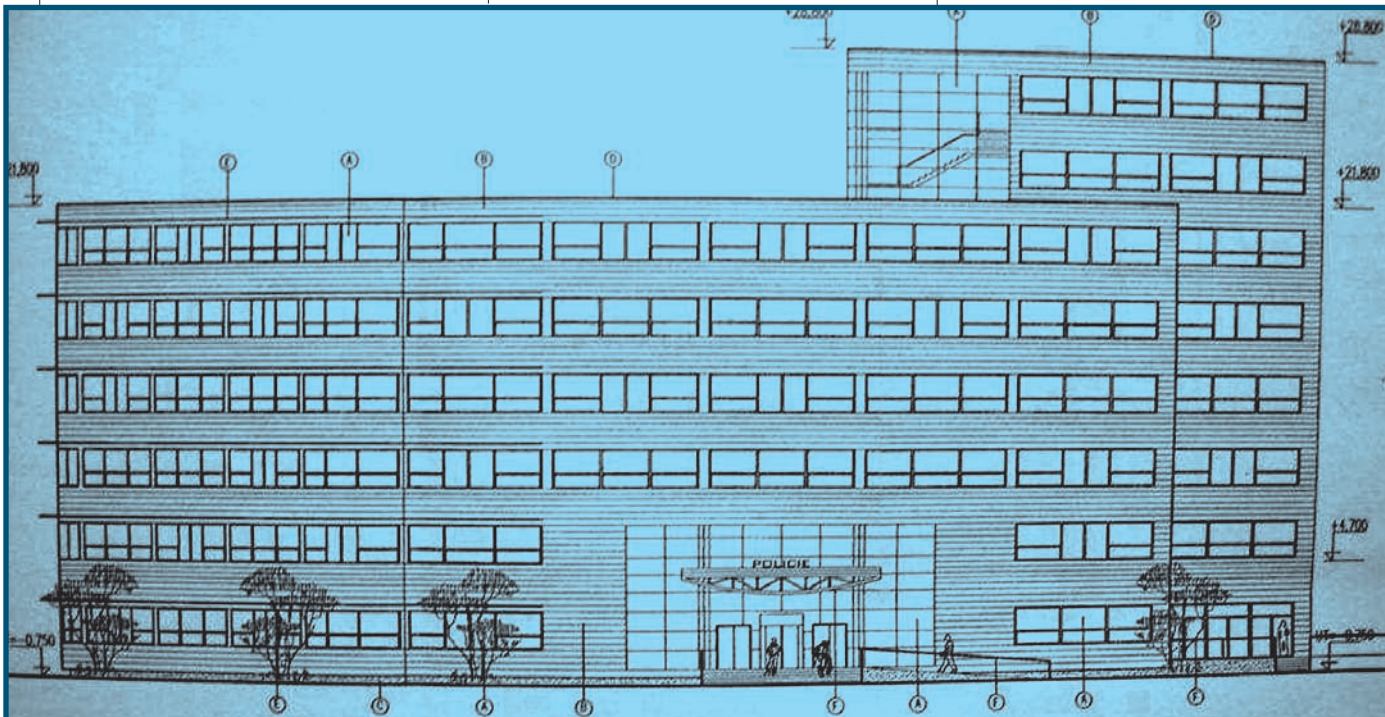
Vzniká krajská pořádková jednotka, 100 až 120 policistů včetně takzvaných těžkoobtěžných, která bude mimo jiné působit při zabezpečování prostoru například kolem fotbalových utkání, jejichž fanoušci často nepřicházejí pouze za sportem. U zápasů Bílých Tygrů spíš dirigujeme dopravu, příjezdy a odjezdy motorových vozidel hokejových příznivců, kteří jsou většinou mnohem spořádanějšími občany.

Od 1. 1. 2010 jste výkonným krajským ředitelem Policie ČR v Libereckém kraji – čím pro vás bylo předchozí „budovatelské“ období?

Zodpovědnost byla – a je – stejná. Budování nového útvaru, ředitelství pro mě byla – a zůstává – velká výzva. Jsem policistou od svých dvaceti let, takže více než čtvrt století, pro policii žiju a chci jí ještě něco dát. Proto mám před sebou vizi zdejší soběstačné složky Policie ČR, o které bude občan, veřejnost, státní správa vědět, že dokáže naplňovat veškeré úkoly v rámci hesla Pomáhat a chránit.

Než ovšem budeme pod plánovanou, moderní společnou střechou, čeká nás možná ještě nejedna bezesná noc. Ale na druhou stranu se zároveň těším na stříhání slavnostní otevírací pásky. Vždyť jsem to už jednou zažil před lety, když jsem ve funkci tehdejšího ředitele v Semilech v uvozovkách vystavěl a potom otevřel jedno – byť jenom okresní – ředitelství policie.

**Zaznamenal Jaroslav KOPIC
Foto archiv P ČR**

Proč má mníšecký zámek jen tři věže? Stará pověst praví, že v dávných dobách, kdy měl zámek věže ještě všechny čtyři, přihnal se jednou vichřice tak strašná, že si vyšel na procházku i sám kníže pekel. Jak se tak proháněl nad krajinou, uviděl z výše mníšecký zámek. Znáte mentalitu Lucifera, prostě popadl jednu z věží a letěl dál. Jasná zlodějina!

Jsme tu pro lidi

FAONITOVEDÍ

Policistů v Mníšku pod Brdy, tedy z obvodního oddělení spadajícího pod územní odbor vnější služby Praha venkov-západ, jsme se ovšem přijeli zeptat na trestné činy mnohem novější. A taky na to, jak se jim žije a pracuje... Procházíme moderní recepčí, ale i pak zní ozvěna našich kroků v prostorách čistých, kultivovaných a vzdušných. Tedy žádný předěl k horšímu mezi recepčí a „zbytkem“! Kvalitu pracoviště mají mníšecí rozhodně nadprůměrnou!

„V budově sídlíme už sedmým rokem. Dům s letopočtem dostavění 1914 darovalo město ministerstvu vnitra za pouhou jednu korunu. Dva roky trvala náročná rekonstrukce, v roce 2002 jsme se sem nastěhovali,“ říká krátce po uvítání vedoucí obvodního oddělení nadporučík Bc. Stanislav Šampalík.

Podle jeho zástupce nadporučíka Břetislava Rajmana nevyhovovaly dřívější prostory mníšecké policie předpisům: „Pár kanceláří, mřávková kuchyňka, ale hlavně místnost, která sloužila dohromady jako šatna, zbrojní sklad a archiv dohromady! Všude se držely vlhko a plíseň.“ Nová budova na spodním konci výrazně se svazujícího náměstí, s dominantou kostela sv. Václava (své varhanické umění tu cvičil sám Bedřich Smetana), je vybavena vlastním agregátem, který se při vypnutí elektriny sám nahodí, nechybí ani prostory pro

uložení zajištěných věcí, dokonce zajištěných automobilů.

Zrovna včera tu jedno takové autíčko ještě bylo, jeho majitel s ním znovu a znovu pokoušel šoféřské štěstí, navzdory zákazu řízení: „Ten pán si hned tak nezajezdí,“ poznamenává lakonicky npor. Rajman. Žije v Mníšku už 25 let – „To víte, náplava!“ – u policie slouží o pět roků víc. Jeho nadřízený slouží 10 let a dojíždí z Příbrami, což činí i většina osazenstva. Tabulkových patnáct míst je obsazeno 13 policisty, z toho tři jsou ženy. „Chybí nám tabulková místa pro, řečeno lidově, hotové četníky. Proto získáváme většinou mladé lidi po škole, každopádně ale máme dobrý kolektiv,“ říká npor.

Šampalík tónem kapitána sportovního týmu, nikoli despotického šéfa.

Univerzál! To je zaklínadlo zdejšího výcviku a praxe! Snaha, aby všichni ovládali všechno, aby nikoho nezaskočily povinnosti dozorčí služby, hlídky v terénu, náležitosti běžné administrativy ani sepsání protokolu o trestné činnosti neznámého pachatele, aby si každý uměl poradit se zkráceným trestním řízením... Možná právě proto zamířili už někteří zdejší policisté „výš“, jeden slouží u kriminální služby, další posílil zásahovou jednotku, třetí to dotáhl k URNĚ (neboli policejnímu Útvary rychlého nasazení).

Město Mníšek pod Brdy se nachází 27 kilometrů od Prahy na úpatí Brdského hřebene. Je tvořeno třemi katastrálními územími: Mníšek p. B., Rymaně a Stříbrná Lhota. Hromadnou dopravu zajišťují především autobusové linky pražské integrované dopravy, odjíždějící od Smíchovského nádraží. Město leží i na železniční trase Praha – Dobruška, vlaková zastávka je vzdálena od

Až sem dojela prostitutka z Prahy, která se stala obětí devianta

Během našeho hovoru přijal npor. Břetislav Šampalík řadu telefonátů

nás – často už je ale večer, noc na spadnutí a naše možnosti cíleného pátrání jsou omezené...“

Mníšek sám má asi 4 500 obyvatel, klidné město prý dobrou mentalitou a vzájemnými vztahy připomíná spíš vesnici. Kolem Mníšku jsou pak rozloženy obce se jmény plnými romantiky či *lufťáckého* vzhlasu: Jíloviště, Trnová, Klíneč, Líšnice, Čísovice, Bojov, Senešnice, Malá Lečice, Černolice, Řitka, Stříbrná Lhota, Rymaně, Záhořany, Kytín...

Ale i do zdejších klidných končin špláchla počátkem 90. let minulého století vlna zločinnosti. Svě udělala především nedomyšlená prezidentská amnestie. Jak vzpomíná nadporučík Rajman: „Z průměru nápadu 160 trestných činů ročně jsme se rázem dostali na 500. Doba se postupně zklidnila, každým rokem nápad trošku klesá, nyní kolísá kolem počtu 400 trestných činů ročně. Rozhodně to není na náš obvod, ani na počet sloužících policistů málo, ale přece jen jsme tak trochu země-

kola se už cykloturisté naučili nenechávat před hospodami či zahradními restauracemi. Pokud se takový bicykl ztratí, jedná se většinou o krádež ze sklepa.

Vodní pych? Zdejší rybáři si své lokality střeží bedlivě sami. A co pytláci? „Odhadl bych to na jeden až dva případy ročně,“ míní npor. Šampalík a skepticky doplní: „Pokud pytláci upytlačenu zvěř odvezou, tedy nevyvrhnou hned na místě, nemusíme se o události ani dozvědět.“ Pytláci často používají kvalitní terénní vozidla, není snadné je pronásledovat.

Stejně jako řidiče čtyřkolek, devastující přírodu. „Docela nás potěšilo, že v okolí Mníšku vznikla soukromá motokrosová dráha, kde se mohou vyznavači tohoto druhu adrenalinu dostatečně vyřádit. Začaly se tu pořádat soutěže ve free-stylu, těšící se velkému zájmu závodníků i diváků. Loni ještě pořadatelé nezvládali problémy s parkováním aut, letos už to bylo na jedničku,“ dodává npor. Rajman.

Každopádně autopark mníšeckých poli-

Pošta od kolegů z městské policie. Přijímají npor. Břetislav Rajman a nadstrážmistr Alena Kratochvílová.

Venkovské nádraží v Čísovicích má starověský půvab, nicméně praporčík Petr Dojčar se s výpravčím Liborem Hryčákem baví k problémům ryze aktuálním

centra cca 2 kilometry. V přirozeném centru turistického ruchu s hustou sítí stezek pro cyklisty nebo pěší stoji několik významných kulturních památek: státní zámek, barokní areál Skalka a kostel svatého Václava.

Republiková policie patří k Mníšku pod Brdy *od nepaměti*. Území, které mníšecí policisté spravují, má 98 kilometrů čtverečních s 8 846 obyvateli. Jak ale okamžitě pánové Šampalík s Rajmanem dodávají, v letní sezóně žije na zmíněném prostoru až 15 000 lidí – to když se sem nastěhují obyvatelé honosných vil či skromnějších chat, oficiálně přihlášení v Praze. Plus turisté, cykloturisté, autoturisté, houbaři... Neboť Brdy a jejich lesy, to je pojem!

Taky se tu občas někdo ztratí, naštěstí záchranné akce většinou dopadly dobře. Podle npor. Šampalíka ovšem existuje nepříliš praktický model oznamování takových událostí: „Pokud se nějaký ten houbařící penzista zatoulá v lesích a nevrátí se domů na oběd v jednu nebo ve dvě odpoledne, jak slíbil, vydají se ho příbuzní hledat sami. Teprve když neuspějí, obrací se na

pisně uklizení stranou. Vždyť takové Hostivice mají nápad kolem čísla 1 100, to je zhruba srovnatelné číslo s celým okresem Rakovník!“

Objasněnost 30 až 40 procent staví mníšecí policisty do okresního popředí. Nicméně trápí je – stejně jako jejich kolegy v okresech a malých městech blízko metropole – migrace pachatelů. Těch zhruba 25 kilometrů z Prahy (chcete-li do Prahy) představuje pro zloděje a další přestupníky zákona snadný manévr úniku. „Ještě tak před třemi, čtyřmi roky jsme řešili hlavně vloupání do chat, většinou přes týden nebo na konci sezóny opuštěných. Teď se potýkáme s vloupáním do motorových vozidel nebo odcizením těchto vozidel,“ říká npor. Šampalík.

„Často jsou takové události zbytečné. Houbař, který zaparkuje u lesa a nechá na zadním sedadle plastovou tašku se svačinou, ví, že taška má obsah v podstatě bezcenný. Neví to ale potenciální zloděj, čeká uvnitř třeba peněženku, rozbije okýnko... Nakonec většinou nic neodnese, ale pro nás to znamená už událost.“ Drahá značková

cistů posílil o dvě velmi dobrá vozidla. Jedno slouží v náročném terénu, druhé je dostatečně silné, aby uspělo na zdejší části dálnice. Z jednoho okresního rekordu nemá npor. Rajman ani jeho kolegové sebemenší radost: „Dálniční přemostění I/4 nad zdejší komunikaci má nejvíc nehod na našem územním odboru. Stavba se nepovedla, silnice tvoří jakýsi dólík, ve kterém se po dešti nahromadí příliš mnoho vody a neopatrně jedoucí řidiči to nezvládají. Správce silnice se snaží ulevit povrchu nejrůznějšími možnostmi odtoku vody, ale zatím se to na statistice nehod moc neprojevovalo.“

Vyptáváme se našich hostitelů dál a dál, okrajový nápad událostí dostává často punc kuriozity. Nadporučík Břetislav Rajman je dobrý vypravěč. Ostatně jeho až pábitelské historky přinesl autor ze všech autorů nejlepší – život. V tomto případě autentický policejní život.

„V roce 2007 se rychle roznesla zpráva, že na Jílovišti jsou v lese velcí žlutí hadi! Tak jsme se tam vyjeli podívat. Někdo vyhodil terarium se třemi krajtami, každá

měla přes metr. Jeden kus byl už uhynulý, další dva jsme zachránili před podobným osudem, zdejší zimu by hadi nepřežili...

O rok později, stalo se to v zimě v Mníšku, jsme zas měli hada v bytovce, na záchodě. Oznamovatel byl věrohodný, přijeli jsme na místo – a skutečně z jednoho otvoru místnůstky koukala špička ocasu. Nebylo poznat, o jakého hada se jedná, tak jsme radši přivolali odborníka. Ten postupně vytáhl celého hada ven, plaz měl půl druhého metru, šlo o užovku čínskou.

Ještě v průběhu akce jsme oběhli dům, nikdo se k hadovi nehlásil, žádnému z nájemníků podobné zvířátko nescházelo. Až po týdnů přišel z vedlejšího domu pán, že se mu během dovolené ztratil z terária had a že prý slyšel... Had byl skutečně jeho, jen jsme si lámali hlavu, kudy plaz cestoval v poměrně silné zimě. Odpověď jsme našli: mezi oběma domy vedlo podzemní teplovodní potrubí, bylo tam ovšem dost prostoru, aby had lezl přímo po něm, nebo v jeho blízkosti.“

Při podobných akcích je důležité rychle vyhodnotit, zda je oznamovatel věrohodný, nebo si v průběhu dne vypil trošku přes míru. „Taky se stalo, že přiběhl vykulený řidič, že jel v noci po silnici a v pankejtě v zatáčce uviděl číhající lvici! Už ho kolega znal, a tak mu povídá: **Tak ty nejenomže sedíš za volantem opilý, ale ještě se s tím chodíš chlubit četníkům!** Dotyčný se hájil s rukou zvednutou k přísaze, dušoval se, že nic nepil a že lvici viděl stejně dobře jako teď policistu.“

Tak se tam šli podívat, samozřejmě nic tam nebylo. Policista už chtěl oznamovateli říci něco pěkně od plic, ale v tom se opodál ve škole rozsvítilo. Teď v noci? Tak se tam šel podívat... Ve škole probíhaly nějaké úpravy, mimo jiné došlo k dočasnému vyklizení zdejších přírodopisných sbírek včetně vycpané lvice. A ti vtípkově nevěděli nic lepšího než na chvíli postavit lvici k cestě, aby si ji první projíždějící řidič pěkně osvětlil reflektory!“

Většina policistů z Obvodního oddělení Mníšek pod Brdy má na starosti určité území „revíru“. Praporčík Petr Dojčar – slouží od roku 1996 a má na starosti oblast Čisovic, Bojova a Senešnici spolu s příslušnými chatovými středisky – přesvědčivě vysvětluje filozofii tohoto dobrého záměru: „Je to o možnosti dostat se každý den co nejbliž k místním lidem a jejich problémům, popovídat si s nimi a spolupracovat. Aby věděli, že tu jsme pro ně a že se na nás můžou spolehnout.“

V praxi to znamená co nejčastější kontakt s obvodním úřadem, se zastupiteli, ale taky s lidmi z místního koloniálu nebo hostince. Nebo s výpravčím z čisovického nádraží: „U ranních vlaků zná všechny cestující, určitě by si všiml někoho neznámého, zejména člověka vláčejícího těžká zavazadla...“ konstatuje prap. Dojčar a vzpomíná na případ, kdy spolupráce s místními přinesla nejen policejní ovoce, ale taky klid mezi chatáři:

„Je to tak pět šest let zpátky, co jsme měli mezi Čisovicemi a Bojovem sérii asi třinácti vloupání do chat. Chodil jsem mezi lidmi,

Dopravní nehodu auta, které ujelo a také pobořený plot vyšetřují Petr Dojčar a strážmistr Petr Vavroch

nechávali mi vzkazy se svými postřehy, čím dál bylo jasnější, že se zloděj ve zdejších prostředích docela dobře vyzná. Tak trochu jsme suplovali práci kriminální služby, typovali jsme si, o koho jde, spolu s kolegy jsme stavěli noční hlídky, to vše na úkor rodinného života... Nakonec se naše podezření zacílilo na vnuka jedné chatářky, stahovala se sem za ním všelijaká společnost.

Poznali, že po nich jdeme, přesunuli svůj zlodějský zájem jinam – a právě tam je dopadli, když se vloupali do chaty, která měla výstražný signál na policii. Dokázali jsme jim ale taky trestnou činnost u nás, jeden kradený mobil totiž nechali v konzumu jako zástavu, když neměli na zaplacení... Samozřejmě, že jsme to ošetřili tak, aby se zloděj, který dal mobil do zástavy, nemohl vymlouvat, že to koupil od náhodného člověka někde v hospodě. Byl to tenkrát docela úspěch a potvrzení dobré spolupráce mezi policií a občany.“

Od praporčíka Dojčara prší mimo jiné chvála na čisovickou paní starostku: „Zná lidi, má přehled a ví taky, co může sama vyřešit v rámci svých pravomocí.“ Petr Dojčar sloužil i v Praze, může srovnávat: „Na oddělení máme kolektiv, kdy se můžeme spolehnout jeden na druhého. To jsem v Praze, aspoň tenkrát, postrádal. Jiná je i spolupráce s lidmi. Brdy nejsou Praha, zdejší mě neberou jako *fizla*, vědí, že jsem tu pro ně, ne proti nim. Postupně dorůstají i nezletilí nebo mladiství lupíníci, které jsem kdysi řešil za spoluúčasti jejich rodičů pro přestupky vůči občanskému soužití. Dospěli, pochopili se, sekají dobrotu, z některých jsou dobrovolní hasiči, mluvíme spolu...“

Znám kluka, co ho nechala holka a on nevěděl nic lepšího, než zmlátit úspěšného soka. Měl jsem ten případ na starost, bylo z toho ublížení na zdraví, ale on dneska už ví, že tím nic nevyřeší, že udělal chybu... Takže v současné době spolu bez problémů hrajeme za jedno fotbalové mužstvo.

Jasně, každý ten lupínek se k lepšímu nezměnil. Někdy je to docela legrace, děláme třeba na vloupače do hospody, ptám se toho či onoho na alibi. Oni ho mají, věrohodně líčí, jak byli s autem tam a tam, že se střídali v řízení – ale najednou si uvědomím, že za volantem neměli co dělat, že mají zákaz řízení, že se mi defakto přiznali...

Ale abych venkov zas tak moc neidealizoval! Ještě před pár lety stačilo udeřit na podezřelého pachatele a on se se svěřenou hlavou přiznal. Dneska se spíš staví na zadní: **A co důkazy? Máte proti mně nějaké důkazy?** No tak mu je v poklidu předestřeme – a většinou spadla klec...“

Vyřážíme do terénu. Nadporučík Rajman hlasitě upozorňuje, že si jeho nadřízený vzal o jednu vrstvu oděvu víc: „To my, brdští medvědi, jsme otužilí!“ Cestou k autu si povídáme o **brdské jízdě policii**. To kdysi jeden kolega musel vypátrat zatoulaného koně. Dobrý představitel zákona nejen že oře našel, ale ještě na něm furiantyky přijel až k policejní stanici, přestože do té doby nikdy na koni neseděl!

Začínáme vyjíždkou na vyvýšený barokní areál Skalka s kostelíkem sv. Maří Magdaleny, vybudovaný koncem 17. století samotným Diezenhoferem. Stojí tu i bývalý klášter, poustevna a křížová cesta. Předchozí režim, honosící se ateismem, nechal vše zpusnout, město Mníšek teď nechalo areál úspěšně zrekonstruovat za nemalý peníz. Tak zvaná skalecká pouť, začínající na náměstí a končící u zdejšího kostelíka sv. Maří Magdaleny, se koná vždy v červenci a od roku 1993 těší větší a větší oblibě. Pokud může, celebruje mši pod širým nebem sám arcibiskup pražský Miloslav Vlk.

Jméno po Maří Magdaléně nese i léčebna pro drogově závislé. „Ne, žádné problémy s jejími obyvateli nemáme,“ tvrdí rozhodně npor. Šampalík. Prý jde o lidi, co dobrovolně prodělali detox a do zdejšího zařízení, statku, kde se starají o první poslední, včetně dobytka, si přišli posílit normální životní návyky. Kdyby bylo hezky, viděli bychom ze Skalky hluboko a daleko. Jenže není – a tak jen v poslechu se dozvídáme o připravované zástavbě pro zhruba tři tisícovky nových mníšeckých obyvatel.

Policistům Šampalíkovi a Rajmanovi je tudíž celkem jasné, že zanedlouho začnou řešit krádeže stavebního materiálu... Jedna taková pochytaná partička se tu už před pár lety projevila, kradli měděné okapy, nevynechali ani obnovené sakrální budovy na Skalce, materiál vozili do pražských sběrů.

Na této cestě zastavila policejní hlídka prchajícího pachatele pokusu dvojnásobné vraždy.

První ze série spálených stodol a dalších objektů. Pachatel čeká na soud.

Školák Kája Mařík. Psala ho, v nepříteli dobrých životních poměrech, po večerech na sáčky od potravin a stará úmrtní oznámení. Měla štěstí na dva muže církve, farář její příběhy přepisoval, další kněz je vydával v *Andělu Strážném*. Čtenářský úspěch si vynutil další pokračování a knižní vydání, příběhy fiktivního Káji, odehrávající se v krajině Mníšku pod Brdy (byť přejmenovaném), nastoupily svou veleúspěšnou misi.

Zámecký rybník poskytuje samozřejmě pěknou vyhlídku na zámek. Dozvídáme se, jak to doopravdy bylo s tou ukradenou čtvrtou věží. Pověst dále praví, že pekelník s ní letěl nad příbramskou Svatou Horou, kde právě zvonili klekání. Lucifer se lekl a věž upustil, ta dopadla přímo nad studánku s léčivou vodou, kde stojí dodnes... Historicky pravděpodobnějším vysvětlením, proč má zámek jen tři věže, bude spíš fakt, že bohatý koželuh Servác Engel z Engelflussu, který se svým synem Servácem Ignácem zvelebil v druhé půli 17. století Mníšek i jeho okolí, si jako příslušník nižší šlechty nemohl dovolit porušit dobové konvence – mimo jiné postavit si zámek s věžemi čtyřmi.

Jedeme dál. Prakticky ve středu města řešili policisté dvojnásobný pokus vraždy, spáchaný opilcem na družce a jejím dítěti. Přesně vzato, pachatel utíkal po činu z bytovky, do cesty se mu postavili policisté, násilník zaútočil i na ně... S jednou prostřelenou nohou a „vlastnoručně“ pořezaným hrdlem napadl nožem policistu, zpacifikoval ho teprve průstřel druhé nohy...

Poměrně hluboko v lese najdeme místo sexuálně motivované vraždy prostitutky, kterou sem deviovaný zákazník dovezl z Prahy a doslova ji zmasakroval, včetně přejetí automobilem... Sadista si odpykává trest, na rozdíl od vraha, který zasáhl několika střelnými ranami podnikatele vystupujícího z vozidla... Na venkově se často snoubí krutá realita moderní doby se starosvětským půvabem. Neboť vězte, že k dosud neobjasněnému trestnému činu došlo u Zámeckého rybníka, jen pár kroků od zastávky naučné stezky pro turisty.

Panel upozorňuje na zdejší slavnou literární postavu, milovanou několika generacemi čtenářů – na Káju Maříka. Pod pseudonymem Felix Háj napsala Marie Wagnorová-Černá (1887 až 1934) vícedílný příběh

Závěr naší exkurze po mníšeckém pítavalu končí u jedné ohořelé stodoly. Právě tady začala nedávná žhářská série... „Náladu mezi lidmi byla velmi špatná, měli strach, kdo příští bude na řadě. Ve spolupráci s kriminální službou jsme si začli vytypovávat možného pachatele. Jeden takový se časem vyskytl, u všech požárů byl a s extrémním nasazením sil hasil,“ vzpomíná nadporučík Šampalík a jeho kolega Rajman ho doplňuje:

„Ten muž byl rád středem pozornosti. Tak například v hospodě se začal předvádět *Cítím kouř! Já cítím kouř!* Ono opravdu zase někde hořelo, jenže dotyčný se předtím na nějakou dobu ze společnosti vzdalil. Pak při jednom ohni zkolaboval – po návratu z nemocnice už na něj čekalo obvinění.“

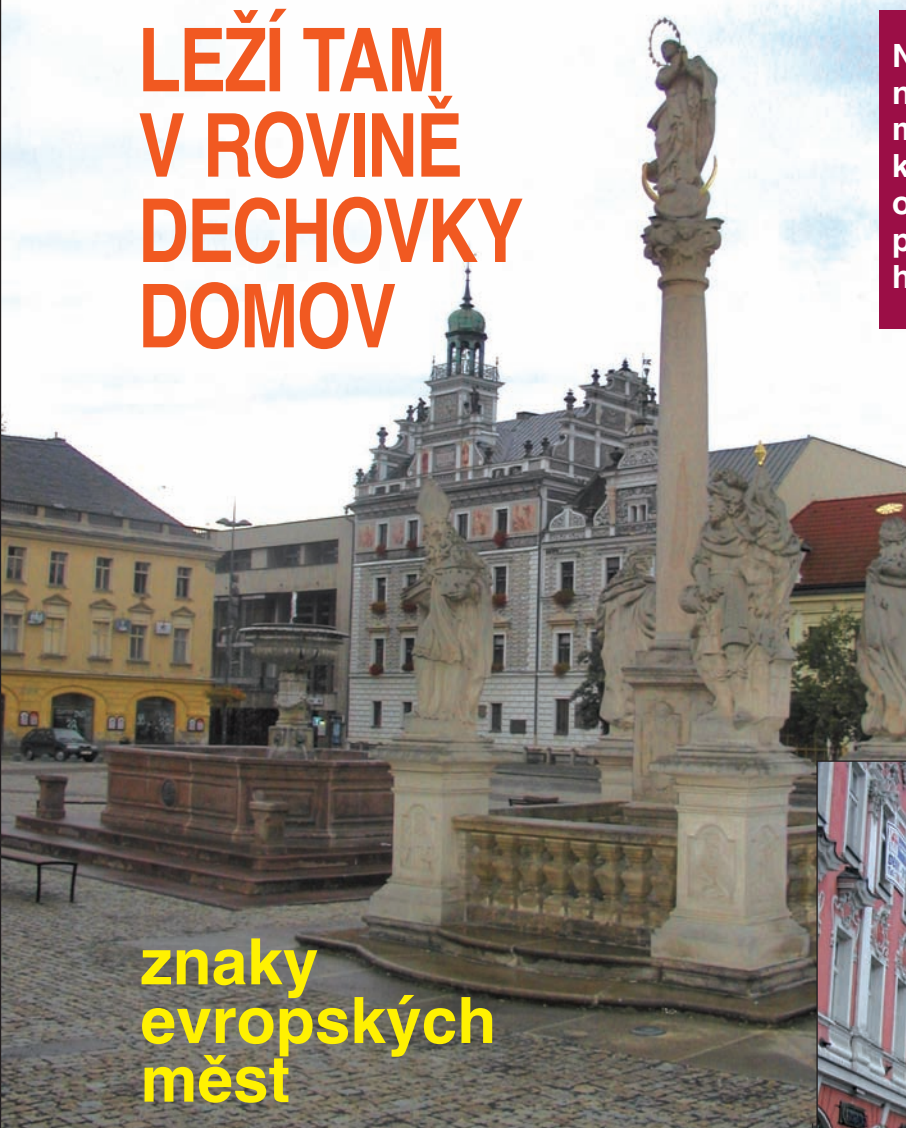
Temné tóny vzpomínek se střídají s těmi veselejšími. Vracíme se na stanici. Vlídny poklid nad mníšeckým náměstím F. X. Svobody může být kdykoli narušen nějakou dramatickou událostí. I proto tu stojí budova policejního obvodního oddělení se svými třinácti ochránci zákona. Pro lidi.

Viktorín ŠULC
Foto Václav ŠEBEK

Řítka – taková útulná vesnička pro bohaté a slavné. Čas od času neunikne pozornosti přestupníků zákona, i těch ostře a kvalitně vyzbrojených

LEŽÍ TAM V ROVINĚ DECHOVKY DOMOV

znaky evropských měst

Na obou březích Labe v úrodné nížině se rozkládá někdejší okresní město, kolem něhož se v současnosti konečně začal budovat silniční obchvat. Když jedete kolem mimo pracovní dobu, můžete zahlédnout hemžení „archeologického lidu“.

Čeští panovníci (velký Karel IV. a Václav IV. posléze udělili městu mnoho privilegií a podpořili tak rozvoj a bohatství místa. V jejich době patřilo královské město mezi nejdůležitější centra v zemi. Za třicetileté války se život města naopak zhoupl do těžkých ztrát a téměř ke zničení. Nový rozkvet přinesla vláda habsburského Josefa II. – znovu rozkvetla řemesla a obchod,

Profesionálové, vědci, nadšenci i víceméně náhodní amatérští, často velmi mladí příznivci vykopávek nahlíží do přebohatých místních „dokladů“ pradávých osídlení – sotva pár decimetrů pod odklizenou vrchní orníci.

Po pračlověku Janečkovi zde v dobách římského impéria křižovaly hned tři významné obchodní cesty a poutníci za kšeftem, zřejmě s dalšími výbojnými turisty, založili v průsečíku cest - jako předchůdce města, které máte pojmenovat – osadu zvanou Colonia Antiqua. V 6. století v okolí doložitelně žijí Slované. Četné nálezy hradíšť a pohřebišť svědčí zase o hustém zalidnění v průběhu 9. až 12. století.

Pak se dostáváme k psané historii. První listinná zmínka o městě má datování k 8. září 1261. Kolem roku 1278 vydal Přemysl Otakar II. milostivý příkaz ku vztyčení městských hradeb. Zřejmě to souviselo se snahou Václava I. a právě zmíněného vládce Přemysla o zbudování základní městské sítě českého státu v polovině 13. století a s tehdy novým vyhodnocením strategické polohy a významu města.

Drobně překvapujícím faktem může být konstatování, že tady v centru české kotliny až do konce 14. století převažovalo obyvatelstvo německé národnosti. Teprve s příchodem dosti básnících husitů – a jejich ovládnutím městské zástavby – v roce 1421 došlo k rozhodujícímu a dosud – zatím – trvalému obratu.

začalo pučet národní obrození, už v 1. polovině 19. století se tu, jako v jednom z prvních tuzemských měst, rozhořívá neutišitelný vlastenecký ruch a zájem o naši rodnou řeč.

Na to bychom mohli navázat zmínkou o přímo gigantické osobnosti zdejšího občana Františka Kmocha. Nepominutelný muzikant, komponista, dirigent vtisknul českému živlu, obnovené slávě jazyka, zrozené nové státní samostatnosti národní hupební – dechovkovou – melodiku. Ostatně po současné dny připomínanou a přizívanou každoročním hupebním – Kmočovým – festivalem.

Velký muzikant je zde zkrátka věčný. Skoro srovnatelně s hlavním městským pláckem. Karlovo náměstí totiž stále zůstává v původním tvaru s mnoha domy s krásnými barokními štíty, s morovým sloupem z roku 1682, s rovněž působivou kašnou z červeného pískovce (postavenou roku 1870) i s prastarou budovou radnice, která je v majetku města od roku 1494!

Tipů, důvodů k návštěvě dnešního evropského města je bezmála nesčetně a doporučení vzít si s sebou bicykl rovněž nesmí chybět – vřdyt' tady nikde, ani na dosah aktuálních archeologických vykopávek, víceméně neexistuje terénní převýšení...

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2010

**Znaky
evropských
měst**

Policista č. 1/2010

KUPON č. 1

Řešení z č. 11/2009 zní: město PÍSEK

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Václav Bouček, Česká Lípa; Jan Slavík, Praha; Rudolf Papík, Trutnov.

Blahopřejeme a zasláme knižní odměnu!

/ki/
Foto
Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK

Varna a výdejna stravy, jak ji Variel a. s. dodává Armádě ČR. Polní kuchyně, to už dávno není kotel na kolech.

české kontejnery ve světě

Kontejnerizace v podmínkách ozbrojených sil a složek není žádná novinka, k usnadnění logistiky se používá už dávno. Dnes však prožívá boom; je to velká móda, vynucená však především praxí soudobých válečných střetnutí s velkými dopravními vzdálenostmi a s omezenou možností využívání místních zdrojů.

České podniky si v dodávkách armádních a podobných kontejnerů vůbec nevedou špatně. Podívejme se například na akciovou společnost Variel se sídlem ve Zruči nad Sázavou. Společnost vznikla v první vlně kuponové privatizace z tamního závodu 05 Ředitelství výstavby spojů Praha, založeného už v roce 1964. Zpočátku pokračovala v původní orientaci na obor telekomunikací a pošt – až do dnešní doby z toho zůstala například výroba poštovních schránek podle chráněného průmyslového vzoru, donedávna se vyráběly i telefonní budky nejen pro Českou republiku.

Firma také dodávala – a dodává – velko-prostorové kontejnery jako mobilní telefonní ústředny, nejdříve pro pevné sítě a potom pro všechny české a slovenské operátory mobilních sítí. Kromě toho se ve Zruči vyráběly různé speciální kontejnery, například pro řízení letového provozu, mobilní kanceláře a řada jiných, v mnoha případech včetně zástavby technologie. Z toho všeho se vyvinula důležitá součást současného programu, což jsou speciální kontejnery pro armádu, policii, civilní obranu a podobně. Vlastně se tím také navazuje na tradici, protože už před rokem 1989 firma vyráběla speciální kontejnery pro armádu tehdejší Varšavské smlouvy. Byly to mobilní telefonní ústředny pro vojenské účely.

V posledních letech prostřednictvím jedné tamější firmy firma Variel dodala víc než 700 kontejnerů pro francouzské ozbrojené síly podle jejich zadání a zakázka dál pokračuje. Jedná se o čtyři typy kontejnerů s elektroinstalací, převážně určené jako velitelská stanoviště,

která si francouzská strana dovzbujuje technologiemi řízení, velení a spojení. Sanitární verze se tam dodává hotová, na klíč.

V současné době byl sortiment rozšířen o kontejnery laboratorní a sterilizační.

Pro potřeby Armády ČR společnost Variel vyvinula a na základě výběrového řízení dodává řadu speciálních kontejnerů. Nejsložitější je varna a výdejna stravy, která má interiér v nerez a vybavuje se špičkovou německou technologií Küpersbusch. Dále je to sanitární kontejner, sanitární buňka pro pacienty, sanitární kontejner-septik a nádrž-úpravna pitné vody. To je velmi sofistikovaný výrobek, takže se už nemůže stát – jak to bylo dřív – že by naši vojáci na misi v Kosovu nebo Afghánistánu měli nepoživatelnou vodu. Je například součástí polních nemocnic.

Jednou z novinek je výsuvný kontejner poskytující mnohem větší vnitřní prostor. Může v něm být například operační sál. Je to kontejner standardních rozměrů ISO 1C, jehož rozvinutím se získá dvojnásobný objem. Variel ostatně – ve spolupráci s dalšími firmami, které se zabývají zdravotnickým vybavením – umí dodat celou polní nemocnici v kontejnerech na klíč včetně stanů. Umí ale také vyrobit prakticky jakýkoliv kontejner a vojenské kontejnery dodává také například britské armádě. Jedná o zakázky v dalších členských státech NATO, konkrétně v Itálii, Řecku, Německu a Nizozemsku – tam jde kromě vojenských speciálů o kontejnery k uložení a dopravě prostředků pro případy katastrof – a zajímavé perspektivy se prý rýsují v Latinské Americe.

V současné době se firma zabývá také vývojem balistické ochrany kontejnerů, protože požadavky na balistickou odolnost vojenských kontejnerů jsou stále časější.

Přemysl LIŠKA
Foto a. s. Variel

Kontejner standardních rozměrů ISO 1C, jehož rozvinutím se získá dvojnásobný objem

Ing. Roman Výborný,
ředitel Variel a. s.

NÁVRAT DÁMSKÝCH BROWNINGŮ?

strukce, vhodnější by bylo označení repliky.

Americká firma Precision Small Arms z Aspeny v Coloradu představila PSA 25. V USA to není novinka. Firma původně prodávala pistole FN Browning Baby a po ukončení jejich výroby mateřskou belgickou firmou získala svolení k pokračování ve výrobě. PSA 25 je přesná kopie FN Baby. Provedení odpovídá názvu firmy. Díly, pečlivě zhotovené na počítačem řízených strojích, jsou dokončovány broušením a leštěním. Celkové zpracování připomíná švýcarské hodinky. Zdá se to neuvěřitelné, ale tuto jedinou malou pistolku výrobce nabízí ve třinácti variantách. Liší se materiálem a povrchovou úpravou.

Základní provedení jsou tři. Traditional je z uhlíkové oceli, má klasické černé

Období mezi první a druhou světovou válkou se dá označit za zlatý věk kapesních samonabíjecích pistolí ráže 6,35 mm. Způsobil to legendární americký konstruktér John Moses Browning. Roku 1906 byla uvedena na trh jeho kapesní pistole FN Browning model 1906, vyráběná v Belgii. Pistolka do kapsičky u vesty nebo do dámské kabelky na náboje, které se v té době pokládaly za vyhovující pro sebeobranu, se velice dobře prodávala. Ostatní výrobci zbraní si samozřejmě tak zajímavý produkt nemohli nechat ujít, a tak se velmi rychle objevily konkurenční konstrukce, a hlavně napodobeniny.

Zbraním tohoto (ale nejen tohoto) typu se začalo říkat prostě browning.

Ve dvacátých a třicátých letech minulého století nabízela nejméně jeden model pistole na náboj 6,35 mm Browning téměř každá zbrojovka, některé firmy se dokonce na malé pistole specializovaly. Velkovýroba kopií Browningovy pistolky se rozběhla zejména ve Španělsku. Podle města, které v té době bylo střediskem španělské zbrojní výroby, dnes sběratelé označují kopie browningů jako pistole eibarského typu. Móda kopií kapesních browningů se nevyhnula ani Československé republice. Vyrábělo je více firem, ale nejznámější je DUO opočenské firmy Dušek.

Přival kopíí samozřejmě belgickou firmu FN nijak nepotěšil.

Proto se na konci dvacátých let rozhod-

la výrobu modelu 1906 zastavit a nahradit ho novou zbraní. Browning zemřel v roce 1927 a tak byl bývalý Browningův spolupracovník Dieudonné Saive pověřen konstrukcí nové kapesní pistole. Vycházel z Browningovy konstrukce a podařilo se mu maličkou pistolí ještě zmenšit a výrobně zjednodušit. Dostala obchodní název FN Baby, v USA se prodávala jako Browning Baby. Poválečné zpřísnění zbrojních zákonů v Evropě a požadavky na větší účinnost obranných zbraní způsobily útlum výroby pistolí v ráži 6,35 mm, ale ne jejich zánik. Poptávka po malých kapesních pistolích trvá. Znají to i naši prodejci zbraní. Komisní „duovky“ se většinou v prodejně dlouho neohřejí.

Na loňské výstavě IWA v Norimberku byly jako novinky představeny dvě pistole na náboj 6,35 mm Browning. Při bližší prohlídce zjistíte, že to nejsou nové kon-

brynování a střeňky z černého plastu. Nouveau je z nerezavějící oceli se saténovým nebo lesklým povrchem. Featherweight má tělo z hliníkové slitiny, které může být černé eloxováno a doplněno černým závěrem z uhlíkové oceli, nebo se stříbritou povrchovou úpravou a závěrem z nerezavějící oceli. Další varianty se liší výzdobou, rytinami, zlacením a materiálem střeňek. Nejnáročnější provedení má všechny plochy pokryté jemnou rytinou a vykládané zlatem. Výzdoba v secesním stylu je inspirována jedním kusem FN Baby z třicátých let minulého století určeným pro mezinárodní průmyslovou výstavu. Střeňky jsou z pravé slonoviny.

Pistole PSA 25 vybočují z řady velkosériově vyráběných šestpětaticetek. Pečlivé zpracování a výzdoba z nich dělají nejen zbraň, ale i šperk. Firma si je také nechává dobře zaplatit. Základní model se

PSA 25,
základní
provedení
z uhlíkové
a z nerezavějící
oceli

Sarsilmaz P6

Kapesní pouzdro pro PSA 25

prodává za 500 dolarů, nejnáročnější provedení stojí přes 11 000 dolarů. Opravdu to není překlep v počtu nul!

Pro své pistole nechává firma PSA vyrábět zajímavá kapesní pouzdra. Jsou z vybrané hovězí kůže a vlastní pouzdro na zbraň je uchyceno na obdélníkové podložce. Hlavní úkol podložky je udržet pouzdro se zbraní v kapse nebo v dámské kabelce v takové poloze, aby se v případě potřeby dala na první nahlátnutí uchopit rukojeť pistole. Navíc obdélníková podložka zakrývá typický obrys zbraně, který by se mohl rýsovat pod látkou oděvu.

Jedna šestpětáctička jaro nedělá. Ale ve stánku turecké firmy známé produkcí poměrně úspěšných klonů české CZ 75 jsme objevili další malou pistoli představovanou jako novinku. Sarsilmaz P6 se FN Baby hodně podobá, ale její vzor pochází z jiné země. Porovnáním detailů

zjistíme, že jako by z oka vypadla italské Bernardelli model 68, vyráběné do konce šedesátých let minulého století. Tato pistole zakončovala vývojovou řadu pistolí označovaných zkratkou VP (vest pocket pistol, tedy pistole do kapsičky u vesty). Firma Sarsilmaz nezapírá, že navazuje na konstrukce zaniklé italské firmy při výrobě brokovic, a zdá se, že její konstruktéři sáhli i po dalším typu zbraně z italských zdrojů.

Pistole má neuzamčený závěr, jednočinný spoušťový mechanismus, úderníkový bicí mechanismus a typickou manuální pojistku s dlouhou pákou na levé straně těla. Bernardelli 68 odpovídá i demontážní tlačítko na zadním konci rámu a velmi krátká rukojeť, na níž střelec s větší rukou najde místo jenom pro prostřední prst. Do zásobníku se na rozdíl od předcházející šestiranové zbraně vejde jenom pět nábo-

jů, ale výrobce nabízí i delší zásobník na sedm nábojů s nástavcem prodlužujícím rukojeť. Sarsilmaz P6 je upravena pro sériovou výrobu na počítačem řízených obráběcích centrech, ocelový závěr a tělo z hliníkové slitiny jsou přesné odlitky s černěným pískovaným povrchem. Tato pistole by měla patřit do podstatně nižší cenové kategorie.

Proč může dojít k návratu dámských browningů? Svoji velikostí a hmotností jsou to ideální záložní a obranné zbraně. Další důvod uvádí ve svých prospektech firma PSA. Nejnovější laborace nábojů 6,35 Browning +P se střelami s řízenou deformací mají údajně stejné účinky jako střely standardních nábojů 9 mm Browning krátký.

Ing. Ivan CHLUDIL
Foto autor

Dobře vycvičený pes je schopen nalézt drogy, označit výbušninu nebo místo výskytu zbytků hořlavých organických látek. A přesně takové psy mají na oddělení služební kynologie na Pouchově, v městské části Hradce Králové.

protože to jsou malé roury, ať už kovové, plechové, nebo keramické, a opravdu připomínají komíny. Do jednoho komínku vložíme výbušninu, nebo drogu a pes musí určit, v které specifický pach našel. To ale není všechno. Postupně do dalších komínků přidáváme i jiné látky takzvané klamáky, například jídlo a pes musí reagovat pouze na již zažitý pach. Rozmístění komínků v terénu či místnosti měníme, aby to pro psa nebylo monotónní, ale zábavné. Nikdo z našich psovodů psa nenutí, jak má komínek se specifickým pachem označit, a tak si to čtyřnozí kamarádi zvolí sami. Pes si může u komínku s typickým pachem sednout nebo lehnout.

PSOVOD A KOUZELNÍ SPECIALISTÉ

Zvířata měl rád už od dětství a nejvíce psy, o které se staral ještě jako chlapec u svých rodičů. Když si později vybíral budoucí povolání, chtěl pochopitelně takovou práci, kde budou i psi. A tak v roce 1993 nastoupil k hlídkové službě u tehdejšího Okresního ředitelství policie Hradec Králové. – To je prap. Tomáš Dlesk, dnes sedmatřicetiletý psovod speciální kynologie právě na Pouchově. Práce se psy se mu stala opravdovým koníčkem. Pomáhají mu v práci, doprovázejí ho na procházkách a když pracuje doma na zahradě, tak jich má kolem sebe hned několik. Protože psy opravdu miluje, nebál se opustit krajské město a i s manželkou se přestěhovali na vesnici. Čtyřnozí kamarádi jsou s nimi a postupně se psi smečka rozrůstá.

Doma mají nejvěrnějších kamarádů hned pět. Paní Eva Dlesková, s kterou je Tomáš osm let, má vlastní šestiletou fenku bernského salašnického psa, Kessí. Tomáš má jedenáctiletého Jorra z PS, který s ním u policie sloužil osm let. Byl to pes všestranný, vyhledával předměty, stopy a pátral po pachatelích, byl výborný obranář a k tomu nechyběla vzorná poslušnost. Jorr s Tomášem získal pátrací zkoušku stupně P-2.

Po náročných osmi letech služby Jorr onemocněl artrózou (má velké bolesti kloubů), a tak Jorr odešel na zasloužilý odpočinek. Jinak je velice čilý a není poznat, že už se jedná o vyslou-

žilce. „Když jsem doma, náš dědek, jak mu říkáme, chodí všude za mnou. Dělá mi doprovod, i když třeba jezdím se sekačkou na trávu,“ říká prap. Dlesk.

Co se týká služebních psů, tak ty má psovod Tomáš dva. Jsou to dvouleté fenky německého ovčáka. Barka je krásně vlkošedá, její kategorií jsou výbušniny a svoji specializaci získala ke konci roku 2008. Překrásně černá se znaky je Felly, odbornice na drogy. Ta zase svoji specializaci získala loni v září. Každý psovod si na tomto kynologickém oddělení své psy vycvičuje sám. A tak jsme se prap. Dleska zeptali, jak takový výcvik psa specialisty probíhá. „Oba psy jsem vycvičil metodou ATF (Úřad pro alkohol, tabák a střelné zbraně), což je metoda z USA a k nám ji přivezl náš vedoucí, který v Connecticutu absolvoval v roce 2000 základní kurz. Začátek výcviku psí specializace začíná na vhodném místě za pomoci takzvaných puků. Jedná se o kulatou krabičku s malými otvory. Do krabičky psovod umístí látku, kterou později pes musí vyhledávat (drogy, výbušniny). K puku pes přičichne a následuje odměna ve formě pamlsku. Barka i Felly čekaly na pamlske, a taky je dostaly. Poté psovod popojde, opět nechá psa přičichnout a připraví si další odměnu. Takto psovod cvičí se svým psem po dobu čtrnácti dní, potom následují komínky, ty se cvičí venku i v místnosti. A proč komínky,

Barka i Felly komínky označily tím, že si u toho správného sedly a očekávaly odměnu ve formě pamlsku. Tímto způsobem pracujeme deset týdnů, které jsou dostačující k tomu, aby pes mohl získat svoji kategorii. Než nastoupí psovod se psem do služby, musí absolvovat desetitýdenní základní kurz ve výcvikovém středisku. Na konci kurzu složí pes i psovod zkoušky a vrací se zpět k útvaru. Potom už spolu mohou vyjet na konkrétní opravdový případ přímo do terénu.“

Počet psů se u praporčíka Tomáše ustálil na čísle pět. Loni v listopadu si totiž s manželkou našli chovnou stanicí psů v Poličce a tady si vybrali fenku Chesapeake Bay retrievera. Nejmladší psí slečně je rok a půl. Fenka je velice bystrá a i ona se už pomalu připravuje na svoji specializaci. Ano, i tento pes bude služební. Vedení Krajského ředitelství policie Hradec Králové dalo na doporučení vedoucího kynologického oddělení a rozhodlo se, že Candy, jak se psí nováček jmenuje, odkoupí. Tomáš Dlesk pro tuto krásně čokoládovou krasavici dokonce už vybral specializaci, Candy bude vyhledávat ohniška požáru. Bude to požárnice, jak psovodi tímto čtyřnohým specialistům říkají.

A aby zvířátek nebylo v rodině málo, tak v domečku mají ještě dvě šedé překrásné kočky. Té větší, kterou paní Eva našla

**Na motorce zn.
BMW byl Tomáš
nejdále v Turecku**

je pouze o něco menší a mladší. Tomu říkáme Prcek a našli jsme ho v zimě. Opuštěný a hladový pobíhal nedaleko zdejší hospody, a tak jsme si ho přinesli domů. Naše psí smečka se s kočkami kamarádí, navzájem si nevdí. Když jsou služební psi zvyklí i na jiná zvířata, je to pro ně výhodou, hlavně při konkrétním výjezdu k případu. Nic psa nerozptyluje.“

Mladá rodina se tak stará o pět docela urostlých psů a dvě velice zdatné kočky. Služební psi totiž taky přebývají v domku u manželů Evy a Tomáše. A proč jsou služební psi v rodině psůvoda? Dozvěděli jsme se, že pro psy i pro psůvoda to je ideální. „Je to opravdu to nejlepší pro mě i mé služební pomocníky. Jsem s nimi v podstatě po celý den včetně víkendů nebo svátků. Máme k sobě blíž, vím, kdy si pes zaslouží nějaký ten pamlsk, nebo téměř

Jízdu autem Barka, Felly a dnes už i Candy úplně milují

**Dědek Jorr dostal odměnu
a i s medailí pózoval fotografovi**

v popelnici, říkájí Tygr. Jednou přijel Tomáš z práce domů a ve dveřích ho vítalo malé kotátko. „Manželka mně vyprávěla, že v naší popelnici na zahradě našla dvě kočky, bohužel, jedné už nemohla pomoci,“ doplňuje praporčík a pokračuje. „Později jsme ji zajistili kamaráda stejné barvy,

okamžitě zjistím případný zdravotní problém a mohu ho ošetřit nebo navštívit veterinární kliniku,“ říká Tomáš a dál vysvětluje. „Nešlo by to asi v Praze, kde psůvodi bydlí v panelových domech. V menších krajských městech to jde, protože tady bydlíme v rodinných domech a každodenní psí společnost si pochvalujeme.“

Pochvaluje si to i paní Eva a říká... „Psů máme sice dost, ale oni k nám patří.“ Nedalo nám a zeptali jsme se, kolik toho taková psí pětka sní a praporčík Tomáš okamžitě reagoval. „Šedesát kilogramů krmení za jeden měsíc, dospělý pes dostává stravu jedenkrát denně, štěňata musíme krmit denně třikrát a občas všem přidáme nějakou tu psí dobrotu, např. hovězí uzené ucho. Naše psí smečka dostává ty nejkvalitnější granule. Je to znát nejen na jejich postavě, srsti, ale i na výkonu ve službě. Pokud by pes strádal, vedoucí by to okamžitě poznal a bylo by zle.“

Přímo na Pouchově veterináře nemají. Pokud má čtyřnohý kamarád menší nebo drobné zdravotní problémy, zvládne to psůvoda sám. Když je problém složitější, tak psůvoda s psem zajede na veterinární kliniku do Pardubic, nebo do Hradce Králové, kde mimo jiné pracuje i paní Eva Dlesková.

Tomáš Dlesk původně bydlel v Hradci Králové, ale aby mohl mít u sebe psy, společně s manželkou se přestěhovali do obce Bohleš, kde si koupili domek. A tak naše

cesta vedla i do společného domova Evy a Tomáše. Kotce na zahradě Tomáš postavil a urychleně přiděluje další. Po příjezdu nás pětice psů vřele přivítala a ukázala, co všechno umí. Všichni se nechali vyfotit, a to nejen s psůvodem, ale i s jeho paní. Nakonec dědek Jorr dostal na krk medaili, kterou se svým pánčkem získal na jedné ze soutěží. Jinak medailí i pohárů má jak prap. Dlesk, tak Jorr hned několik.

Paní Dleskové jsme se mimo jiné zeptali, jak se s manželem seznámila? Odpověď jsme ani jinou nečekali. „Při procházce s pejskem. Já jsem tehdy venčila psa rodičů na Hlásce. To je v Hradci velice známé cvičiště a Tomáš v té době už měl svého třetího služebního psa. Od paní Evy jsme se dále dozvěděli, že psi a kočky jsou v celé jejich rodině, tedy i u obou rodičů.“

Druhou velikou vášní jak Tomáše, tak i jeho ženy, jsou silné motorky a jízda na nich. Tomáš má motorku BMW-F 650 GS krásně žluté barvy. Tu si do rodiny pořídili jako první. Protože ale manželka zrovna dvakrát nechtěla s Tomášem jezdit, pořídili ještě jednu motorku, značka je úplně stejná, pouze barva je jiná. „Já mám motorku černou, zaprvé se mi černá barva víc líbí a zadruhé je novější. Jinak tato značka nemá chybu, neměnila bych ani já, ani Tomáš.“ Na motorkách velice rádi cestují a poznávají nová místa, a to nejen u nás, ale i v zahraničí. Společně na motorkách procestovali téměř celou Evropu, včetně krásných Alp. Nejdále byli v Turecku. Když jsem se zeptala, jak se tam dostali, oba shodně odpověděli, ...“no přeci na motorce.“

Na závěr jsem se prap. Tomáše Dleska zeptala, zda si vzpomene na nějaký zajímavý případ, na kterém se podílely hlavně jeho fenky. Ani tentokrát jsem na odpověď nemusela dlouho čekat. „Vzpomínám si, jak jsem byl s Barkou pozván k velice známému případu. Ve zdejších krajích jsme měli pachatele, který navštěvoval finanční objekty, banky a pošty, no a peníze si vynucoval za pomoci podomácku připraveného výbušného balíčku. Loni v létě podvodníka zadrželi kolegové přímo v Pardubicích a Barka dostala velice důležitý úkol. Muse-la potvrdit, nebo vyloučit, že nalezený balíček u zadrženého je výbušnina. Bára balíček očichala, ale jako výbušninu ho neoznčila a s touto informací se už pyrotechnikům pracovalo mnohem lépe. Balíček vzali a zlikvidovali,“ vyprávěl Tomáš. Jedna z posledních otázek směřovala právě na služební fenku Barku, specialistku na výbušniny. Zajímalo nás, jak hodně Tomáš fence věří a zda se taky někdy bojí, když jde s ní označit nalezený výbušný předmět. „Nebyl bych asi normální, kdybych se nebál, bojím se a klidně to přiznám,“ řekl nám na závěr prap. Dlesk a doplnil... „pes to ale v žádném případě nesmí poznat, musím se chovat profesionálně a suverénně. Jinak svým psům bezmezně věřím, vždyť jsem si je také sám vycvičil.“ Přejme prap. Tomáši Dleskovi a jeho čtyřnohým služebním kamarádům Barce, Felly a nově i Candy hodně podobných a objasněných případů.

**Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK**

Vinoř se rozkládá na severovýchodním okraji Prahy. Současná městská část Praha Vinoř je staré historické, ale i poklidné venkovské sídlo. Má velké množství kulturních památek a my jsme navštívili jednu z nich. Zámek Vinoř je jednopatrová čtyřboká budova s vyduťou střední částí.

POLICISTÉ Z PODZÁMČÍ

Praxe nováčků na ulici – stavění vozidla a kontrola řidiče

Školní policejní středisko Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje se usídlilo v přízemním domku hned vedle budovy zámku. Tři roky tady šéfuje mjr. Mgr. Jan Vokurka. K policii nastoupil ve Středočeském kraji v roce 1998, několik let působil jako psycholog nynějšího odboru personálního řízení a odměňování. Později schopnosti psychologa uplatnil u zásahové jednotky a v květnu 2006 se stal vedoucím Školního policejního střediska. Měnil sice místa, ale Středočechům zůstal věrný. „To co dělám, je práce s lidmi, která mě už od začátku mého pracovního procesu baví. Tady mohu a také uplatňuji vědomosti získané na Filozofické fakultě UK, vystudoval jsem obor psychologie,“ říká major Vokurka.

ZÁKLADNÍ ODBORNÁ PŘÍPRAVA

Základním úkolem, a to nejen školního střediska ve Vinoři, jsou už tradičně dva pobyty nových policistů. Nováčci se s policejními úkoly seznamují nejprve jeden měsíc. Jejich ale úplně první cesta po nástupu na zdejší středisko vede do výdejního skladu. Tady vyfasují základní uniformu a osobně převzou zbraň. Potom je čeká náročný měsíc. „Noví adepti se například učí, jak se mají chovat k nadřízenému, koho a jak zdravít. Problémy většinou mají s pořádkovou přípravou, neboť k policii nastupují nevojáci, nic jim neříká vpravo či vlevo v bok. V průběhu desítek hodin se postupně seznamují se svými povinnostmi i s tím, jaká má policista oprávnění. Musejí si osvojit organizační strukturu Policie ČR, či základní znalosti Ústavy České republiky. Postupně si utužují fyzickou kondici a učí se bezpečně manipulovat se zbraní. Tu získávají nejen teoretickou přípravou, ale hlavně opakovaným používáním zbraně na střelnicích v Kladně, nebo na soukromé střelnici v Čelákovících. Teprve po měsíci poli-

cisté dostanou oprávnění používat zbraň. Když z našeho střediska po měsíci odcházejí, slavnostně převzou od hejtmana kraje osvědčení o úspěšném absolvování Základní odborné přípravy,“ popisuje Jan Vokurka první měsíc policistů na školním středisku.

Další cesta nových policistů směřuje do středních a vyšších policejních škol, a to v Praze, Brně nebo v Jihlavě. Po půlroce se znovu vracejí do střediska, pro změnu na dva měsíce. Teprve potom odcházejí na svůj základní útvar a tam už na ně čekají noví kolegové a čerstvé posily netrpělivě očekává i každý šéf.

Vedoucího střediska jsme se zeptali, co adepty dvouměsíčního pobytu na středisku ještě čeká. „Poslední dva měsíce, neboli řízená praxe, jsou pro policisty opravdu náročné. Ve skupinkách je nejméně pětadvacet policistů, které rozdělíme na dvě třídy, což je ideální počet. Výuku, nejen ve třídách, zajišťují dva instruktory. Policisté pokračují v utužování fyzické kondice, ale hlavně je učíme řešit různé modelové situace. Uvedu příklad z dopravní praxe. Instruktory přes dopravní službu tady spolupracují s instruktory na tělesnou, taktickou a střeleckou přípravu. Nováčci si od instruktorů nejprve vyslechnou a posléze společně cvičí stavění vozidla na silnici. Důležité je postavení policisty, potom se sleduje jeho komunikace s řidičem a pochopitelně nesmí chybět odborné znalosti. Každý dopravní či pořádkový policista přece musí znát, jaké sankce v případě přestupku či trestného činu následují. Adepti dále procvičují modelové situace, kdy je ve vozidle opilý, pachatel, nebo řidič, který vůbec nezastaví, a dokonce na policisty najíždí. Po úspěšném zvládnutí této části přichází na řadu praxe přímo na ulici. Máme vynikající vztahy s vedením našeho krajského ředitelství, a proto nám v terénu s nováčky pomáhají policisté dopravní nebo pořádkové služby.“

V podzámčí Vinořského zámku k běžné výuce zařazují i několik nových a praktických

témat. Policisté se při nich seznamují s problematikou domácího násilí nebo extremismu. Při výuce korupce a korupčního jednání odborný instruktor nezapomene zmínit případný postih policistů, pokud by se tohoto jednání dopustili. Mezi další novinky patří krizové řízení, kde si policisté vyslechnou například informace o tom, jak se mají chovat při nehodě cisterny, která převáží nebezpečnou látku a ta uniká. Kurz první pomoci je pro nováčky taky velice potřebný.

Po úspěšném dvouměsíčním ukončení řízené praxe čeká policisty opětovně slavnostní předání osvědčení. Tentokrát jej převzou přímo z rukou ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje plk. JUDr. Václava Kučery nebo ředitele pro řízení lidských zdrojů plk. JUDr. Josefa Štěpánka. Téměř stejnou výuku mají i ostatní školní policejní střediska v rámci celé republiky. Každé středisko ale většinou má svoji specifikou.

POLICEJNÍ KEMP – STŘEDOČESKÁ NOVINKA

Ve Vinoři první běh Policejního kempu odstartoval v únoru 2008. Major Vokurka velice ochotně vysvětluje, jak kemp vznikl a co to vlastně znamená. „Jednou na poradě přišel krajský ředitel s požadavkem stabilizovat naši personální situaci. Dali jsme ve středisku hlavy dohromady a podařilo se nám připravit a zajistit první běh. A co to vlastně je? Je to víkendové soustředění zájemců o práci u policie, které nahrazuje několika-měsíční klasické výběrové řízení. Víme, že pokud mladý muž či žena hledají práci, oslovují více firem a vezmou první dobrou nabídku. A nám se množily případy, že zájemci měli jinou práci dříve, než je vůbec náš pracovník výběrového řízení oslovil. Chceme se chovat tržně, a proto jsme pro zájemce o práci připravili kemp. Spolupracujeme s oddělením výběru a oni nám předávají vypl-

Vedoucí ŠPS
mjr. Mgr. Jan Vokurka

něné úvodní dotazníky zájemců. Pokud je dostatečný počet (kolem pětadvaceti osob), spustíme

pro uchazeče víkendové soustředění. Nastupují u nás v sobotu ráno a končí v pondělí dopoledne. Pokud zájemce uspěje, do čtrnácti dnů se může stát policistou.“

Policejní kemp není žádná procházka růžovým sadem. Zájemci o policejní práci se nejprve podrobí psychologickému vyšetření, které zabere celé dvě třetiny soboty. Následují tematické přednášky, například struktura policie. U mladých zájemců jsou velice vítané ukázky sebeobrany, výzbroje a výstroje. Ani večer si uchazeči neodpočinou. Čeká je totiž noční dvouhodinový pochod. Okolní louky a lesy projdou bez jakéhokoliv osvětlení, směr jim určuje instruktor, který je doprovází. Celou cestu ale nesou kládu. Dnes ji tady nikdo jinak neřekne než „mazlík“ a vedoucí střediska nám hned vysvětlil, proč právě tento název. „Je to logické, kládu nesmí skupinka vůbec pustit. Navzájem si ji podávají, například přes různé překážky, které na ně cestou číhají. Prostě se s kládou všichni celou cestu mazlí.“

V neděli účastníky kempu čekají fyzické testy – kliky, celomotorický test, člunkový běh a běh na jeden kilometr. Po fyzice pokračuje druhá část psychologického vyšetření a další přednášky na téma policie – její úkoly i pravomoci. Nedělní večer už je uvolněnější, instruktoři kempu s uchazeči diskutují. Pravidelné téma je pracovní možnosti a uplatnění u policie a probírá se také víkendový průběh kempu. V pondělí instruktoři účastníky odve-

zou na lékařské testy neboli vyšetření. Následuje vyhodnocení a tím zdejší soustředění pro uchazeče končí.

Důležitou zajímavost nám doplnil Jan Vokurka, „...víme, že víkend je opravdu náročný, a proto je každý už na začátku kempu seznámen s tím, co může udělat, když zjistí, že to nepůjde. Ukážeme jim, kde v případě potřeby najde kolejnici a kde je kovová tyč. Pokud je někdo hodně vyčerpan a sám ví, že už to nezvládne, bez jakéhokoliv vysvětlování tyčí zabouchá na kolejnici. Nikdo se mu nesměje, naopak všichni mu zatleskají a popřejí mu klidnou cestu domů.“

AUTOŠKOLA A ŠKOLA BEZPEČNÉ JÍZDY

Další novinka Školního policejního střediska ve Vinoři funguje dva měsíce. Jedná se o školu bezpečné jízdy, která vznikla opět na základě požadavku krajského ředitele. Tomu se pro změnu nelíbilo, že stoupá počet dopravních nehod policejních řidičů. Řešení nebylo tak náročné. „Jezdíme do Hořovic na letiště. Za dva dny tady policisté v rámci řízené praxe zvládnou školení a testy. Tím získají oprávnění řídit služební motorové vozidlo s majákem. A aby přišli na své útvary opravdu jako odborníci, projdou školou bezpečné jízdy. Čeká je jízda se speciálně upravenými vozidly. Oktávka je vybavena kovovým rámem pro případ, že by se převrátila. No a druhé vozidlo jde do smyku i při desetikilometrové rychlosti. U něj speciální úprava spočívá v tom, že se vůz v žádném případě nepřevrátí,“ říká vedoucí.

Instruktor tělesné a střelecké přípravy – nprap. Roman Svatuška nám prozradil, co mimo jiné mladé policisty učí. „Cvičíme na letišti v Milovicích. V rámci základní odborné praxe tady nováčci řeší složité modelové situace a postupně si zažívají taktiku zákroku. Učí se stavět vozidlo, ve kterém třeba sedí nebezpečná osoba. Při jiné modelové situaci zase vozidlo nereaguje na pokyny muže zákona a nezastaví. Policisté pronásledují ujíždějící automobil, přitom zkoušejí střelbu z jedoucího vozidla. Všechny akce, které různě obměňujeme, končí zastavením vozidla a zadržením pachatele s eskortou.“

Policisté v průběhu řízené praxe musejí zvládnout taktiku zákroku, bezpečnost policistů i osoby, proti které zakročují. Modelové situace nacvičují s modrou neboli cvičnou zbraní. Je nutné, aby pistole měla jasnou barvu, v tomto případě modrou, aby bylo už na první pohled jasné, že zbraň nemůže ublížit, že nikoho nezraní. „Víte, ono není příjemné, když na vás někdo míří s pistolí ráže 9 mm, byť je to kolega,“ doplňuje Roman Svatuška.

Druhý instruktor, nprap. David Randula, učí úkoly pořádkové služby. V listopadu vzal třídu nováčků do běžného silničního provozu. Společně s dalšími dopravními policisty si adeпти přímo na ulici mohli vyzkoušet dovednosti nacvičené na modelových situacích. Část si vyzkoušela řídit křižovatku, což není vůbec jednoduché. Další skupinka mezitím stavěla projíždějící vozidla a prováděla kontrolu řidičů. K tomuto náviku inspektor pořádkové služby říká, „...každý nováček je nejprve trochu nervózní, ale právě opakovanou praxí v terénu policisté získávají jistotu, učí se chovat profesionálně a o to nám společně jde.“

Eva BROŽOVÁ
Foto autor a archiv Policie ČR

Kemp – sobotní zahájení

Kemp – prověrka fyzické zdatnosti, člunkový běh

Kemp – ukázka sebeobrany

Praxe v silničním provozu – nová policistka řídí křižovatku

Policisté cvičí i střelbu ze samopalu

Modelová situace – zadržení nebezpečného pachatele

Pošťácká tetralogie

Kdo s koho? aneb

Nocí se rozléhalo zvonění mobilu, volaný rozespalé mžoural na displej svítící do tmy. Usnul teprve před chvílí, ze služby se vrátil sotva před necelou hodinou. Mohl se vsadit, vyhrál by, nic jiného než správný tip jej nenařadil. Na displeji zářilo jméno nejvyššího šéfa ostravské kriminálky spolu s časovým údajem, rozhovoru se dožadoval krátce po druhé hodině ranní. Věděl také, co bude předmětem hovoru a správně tušil, že telefonát nebude krátký. Tiše i s telefonem přešel do jiné místnosti, aby nerušil vedle sebe spící ženu. Stačil ji pohladit, než za sebou zavřel dveře, myšlenkami byl však už jinde než u ní.

„Už ho máte?“ znělo nocí ztichlým bytem z telefonu. Musel vědět, že ho nemají, proto určitě volal. Šéf ostatně věděl všechno, co se mu v rajonu šustlo, proč by také neměl vědět, že ho „nemají“. A stejně tak věděl, že stovky hodin, dnem i nocí, jeho „násilná“ pracovala nepřetržitě na sérii loupeží v objektech pošt a „kluci“ už vypadali dost přešle. Ten, komu nejvyšší postavený kriminalista volal, byl totiž velkým ostravským „násilným“. Navíc kdysi spolu oba na násilné sloužili, zákonitě proto věděl, kolik příslovečné mravenčí práce kriminalisté odvedli i v době, kdy byli ostatní na dovolené. Podezřelý, po němž „šli“, si totiž vybral k loupežím srpen. Zatím ještě nevěděli proč, ale i tato otázka nezůstala později bez odpovědi. Velmi obecně proto do telefonu shrnul poslední odvedené úkony a sumarizoval také nové zjištěná fakta. Nebylo jich málo i realizovaná práce zaznamenaná do spisu čítala desítky stran. Stejně tak věděl, že to bude pro šéfa málo, a to do doby, než uslyší konkrétní jméno konkrétního podezřelého. Volaný současně nastínil, co jej a jeho lidi v nejbližší době čeká, dočkal se však jen nespokojené odezvy. Nečekal nic jiného, šéf byl už prostě takový, neprotestoval, bylo by to zbytečné. Z telefonu hřmál hlas „chci ho co

nejdřív, tohle ve svém rajonu trpět nebudu!“, volaný odpověděl, že udělají vše... “Zavolám ráno”, znělo místo rozloučení, než se telefon úplně odmlčel. Kacířsky jej napadlo, radši bychom dělali na „mordu“, než na téhle sérii. Teď už bylo zjištění podezřelého otázkou jejich profesní cti. Když po druhé loupeži napadla třetí, jakoby přes kopírák, měl pocit, že spravedlnost se zločinem hraje starou hru „kdo s koho?“ Také věděl, že spravedlnost je rodu ženského, a proto musí být chráněna. A nebyl by to ostravský šéf násilné, aby mu instinkt nedával tušit, že čas a další stovky hodin odvedené práce přinesou nejen poznání podezřelého, ale také splnění přání nejvyššího velícího kriminalisty. Jsme zpět v hříšném městě ostravském, nad jehož hříšníky bdí nejen neúnavný, ale také svérázný a jedinečný rada....

Ačkoliv volaný usnul před chvílí, po telefonátu rozličného nadřízeného se mu spánek vyhybal. Uvařil si další kafe, přistihl se, že netuší, kolikáté vlastně v pořadí za uplynulých čtyřadvacet hodin bylo, jeho mysl však již analyzovala zjištěné informace. Díky jeho lidem jich nebylo málo. Kolikrát za poslední dobu už podobný postup zvolil? Jako zkušený kriminalista - „profík“ věděl, že to není zbytečné. Může přece stačit málo....

Vrátil se proto na začátek tak jako už neschetněkrát. Prázdniny se přehouply do druhé půli a na zaslouženou dovolenou se těšili lidé napříč všemi profesními spektry, mezi nimiž nescházeli ani policisté nebo pošťáčky. Ještě na počátku srpna zástupci obou profesí netušili, jak blízce budou zdánlivě nesovisející

profese spolupracovat několik příštích týdnů. I šéf ostravské „násilné“ měl o nejteplejším měsíci v roce jiné představy. Jeho lidé pracovali na řadě závažných věcí, na stole mu ležely stále dvě neobjasněné loupeže v bance, při nichž pachatel vzal rukojmí... Nicméně třetího srpna 2009 se začíná rozvíjet série loupeží na poštách, na níž bude „násilná“ pracovat několik dalších měsíců bez přestávky nonstop, s jediným cílem – zjistit podezřelého. Stranou v té době musela jít nejen dovolená, ale vlastně všechny ostatní běžné životní radosti – nedělní oběd s nejbližšími, procházka či návštěva kina...

Krátce před polední pauzou vstoupil třetího srpna na poštu v komplexu nákupního centra v Ostravě-Zábřehu muž. Maskován byl nepřiměřeně velkými slunečními brýlemi tmavé barvy a kšiltovkou. Na přepážku č. 3 si odložil jakýsi balíček a 46leté poště ače podal složený list papíru. Žena začala číst řádky, v nichž stálo, že došlo k přepadení a má vydat peníze. Podezřelý však pravděpodobně opomněl, že k činu se odhodlal právě v Ostravě, slovy známého písničkáře, rázovitě regionu. Na situaci totiž pošťáčka reagovala překvapivě, dál text nečetla, papír muži hodila zpět a rázně muži sdělila „nic nedám!“ Neznámý byl zřejmě překvapen víc než žena, proto nevěřičně zopakoval „ne?“. Zaměstnankyně však kategoricky trvala na svém, znovu rozhodně zakroutila hlavou a důrazně vysvětlila, že tady nic nezmůže. Překvapený muž vzal balíček z pultíku i papír a z pošty v klidu odkrácel.

Po oznámení vyjždí na místo kriminalisté příslušného oddělení obecné kriminálky a provádí klasické úkony – ohledačka, stopy, výslechy, zjištění svědků, propátrávání okolí... práci komplikuje fakt, že papír i balíček, a tedy i možnou zásadní stopu, muž odnesl. Štěstí se na malou chvíli zatvářilo přátelivě, aby po několika příštích dlouhých týdnech kriminalistům ukazovalo záda. Kriminalistům se podařilo totiž zajistit fotografii pravděpodobného podezřelého z kamery poblíž místa činu. Žel záznam nebyl příliš kvalitní, měl tedy pouze podpůrný význam.

Další pondělí, desátého srpna, přistoupil muž k přepážce č. 3 v budově pošty na Jugoslávské ulici v Ostravě-Zábřehu. Ke skutku došlo odpoledne, kolem čtvrt na dvě. Na odkládací pult přepážky muž položil balíček,

zabaleny do novin, který před zraky 21leté pošťačky rozbalil. Vyděšená žena spatřila předmět, podobající se „bombě“. Z pekelného stroje vyčnívaly dráty a drátky, byl opatřen i displejem. Muž vystrašené ženě podal papír s textem konstatujícím přepadení a požadavek vydání hotovosti. Nechyběla ani pohružka odpálení bomby. Žena neměla pochyb o úmyslu neznámého a vydala částku 39 950 korun. Podezřelý bankovky vzal a z místa utekl.

Přivolání policisté tentokrát museli nejprve zajistit místo činu a evakuovat další osoby z objektu i přilehlého okolí. Na místo byli povoláni pyrotechnici i pes vycvičený k detekci nástražných výbušných systémů. Až specialisté pyrotechnického týmu později stanoví, že předmět je maketou „bomby“. Podezřelý použil krabice od mléka, kterou „vyzdobil“ elektrosoučástkami, různými dráty, konektory i displejem. Nutno říci, že fantazie ani kutilství mu zřejmě nebyly cizí. Kriminalisté se pustili do díla. Část mužů provedla detailní ohledání místa činu a zajistila tolik potřebné stopy, včetně pekelného stroje, i lístečku s ručně psanou výzvou k vydání peněz. Pouhý list papíru může mít někdy podobu pověstného kriminalistického štěstí – to však policisté v této chvíli ještě netušili... Zbytek násilně propátrává okolí – kriminalisty zajímá vše, co by mohlo znamenat jakýkoliv posun ve věci. Zjišťují možné svědky, kamery, případně věci odhozené pachatelem, pozornosti tak neujdou ani popelnice či příhodná zákoutí. Po „horké“ stopě jde nejen psodov se psem, ale také policisté oddělení hlídkové služby a policisté pořádkové policie...Kriminalisté vypracují i časový snímek, přístupovou a odchází trasu neznámého. Jeho popis je podobný popisu podezřelého při prvním případě přepadení pošty, policisté pátrají po muži maskovaném velkými slunečními brýlemi i kšiltovkou. Druhý případ přinesl posun v podobě identikitu neznámého muže. A protože se velící násilně snaží udělat v každé „svě“ prověřované věci maximum, ještě týž den je požádán o pomoc veřejnost při pátrání zveřejněním identikitu podezřelého. Moc dobře si přitom uvědomuje, že zveřejnění může znamenat otevření báje Pandofiny skříňky hysterie veřejnosti a skutečně květnaté fantazie některých redaktorů. Zodpovědnost za všechna tato úskalí na sebe bere jediným rozhodnutím „chci pátračku dát ven ještě dnes“, obrací se k mluvčí přítomné na místě činu druhé loupeže. Na relaci odpoví několik lidí, štěstí však tentokrát váhá a zatím se příklání na stranu neznámého. Všechny informace možných svědků jsou prověřeny s neúspěšným závěrem, podezřelý dosud nemá konkrétní jméno.

Možná získané peníze při druhé loupeži odloží třetí skutek o 16 dnů. 47letá zaměstnankyně pošty přemýšlí nad prožitou dovolenou. Je 26. 8. 2009 dopoledne, místem činu je tentokrát pobočka pošty v okrajové části Ostravy, Radvanicích. Z úvah ženu u přepážky číslo 3 vytrhne příchod zákazníka. Nějak se však liší od ostatních, „běžných“ zákazníků. Kolem čtvrt na jedenáct zamíří k přepážce muž s velkými slunečními brýlemi, ženě podstrčí složený papír. Po jeho rozložení žena čte ručně psaný text nařizující vydání peněz s pohružkou odpálení bomby. Žena se zadívá na muže, zjistí jeho nervozitu, rozhodne se jednat neobvykle, proti jakýmkoliv bezpečnostním doporučením. Aktivuje bezpečnostní systém objektu a muž odvětí, že nic nedostane. Podezřelý vezme rychle balíček, jež si

odložil na pultík a z místa utíká..

Finanční tiseň je zřejmě neúprosná. Série se uzavírá prvního září. Natěšení prvníáci již ze škol zamířili se svými rodiči domů, zkušenější žáci vyrazili do papírnictví a podezřelý pro změnu – kam jinam než na poštu. Ve čtvrt na tři vstoupil do objektu pošty na rušné ulici v Ostravě-Porubě muž s velkými slunečními brýlemi na očích a na hlavě nasazenou kšiltovkou. Jde rovnou k přepážce číslo 3 a 34leté ženě podá nejen lísteček se známým textem, ale také rozevře noviny, v nichž je zabalena „bomba“. Z předmětu vykukují barevné drátky. Žena se rozhodne jednat, opakovaně volá na kolegu. Neznámý vezme bombu a prchá....

Všechna tato fakta se velícímu násilně honí hlavou. Nepřehlédli jsme něco? Přemýšlí, okruh propátráných míst se rozevírá, sítém prověřování již prošly desítky osob. Vytipovány byly osoby s obdobnou kriminální minulostí, prověřování neminulo ani místa, která přicházejí v úvahu, pracují i s informátorem, stanovili verze. Množství informací vyhodnocuje jeho mozek jako nejvýkonnější počítač. Za okny se rozednívá, obrys ostravského sídliště dostává konkrétní podobu, je čas vstávat. Posilující spánek k němu přišel na pouhých několik minut. Jeho žena už tuto situaci zná, neptá se na podrobnosti, bylo by to zbytečné. Myslí je jinde, je na něm znát únava, tak ráda by mu pomohla. Políbí jej, usměje se a připraví snídani. Partnerce poděkuje a odchází, cestou se přistihne, že neví, co vlastně snídal. Začíná další den, přinese alespoň už ten tolik chtěný posun a skládaná mozaika informací začne mít podobu konkrétního obrazu? Dorazí do kanceláře a než zavře její dveře, slyší telefon. Ví, kdo volá a co bude následovat. Místo pozdravu slyší „už ho máte?“ Sám sebe se ptá, zda nejvyšší šéf kriminálky vůbec spí, a taky proč to dělá? Vždyť si musí být jist tím, že jeho lidé neusílují o nic jiného. S klidem a rozvahou proto pozdraví a odpoví, „potřebuju lidi, budeme hledat pošty“...

Bezmála 60 pošt v hustě osídlené ostravské aglomeraci situaci neulehčuje. Přes tento pro někoho nepřekonatelný problém, se šéf násilně přenesse s lehkostí jemu vlastní, detailní organizace složitých akcí je jeho doménou. Rozeběhla se rozsáhlá akce, desítky policistů začaly pošty ve vytipovaných časech skrytě sřezit. Štěstí však stále váhá, zatím kriminalistům neukázalo vlídnou tvář, přes gigantickou akci byl závěr opatření negativní. Pachatel unikal.

Za každého ze svých lidí by dal šéf násilně ruku do ohně. Věděl, že jimi odvedená práce je bezchybná, ale také si uvědomoval, že týdny již jedou na doraz. Jeho podřízení však též tušili, že ačkoliv se všichni snaží, seč jim síly stačí, podezřelý měl stále jméno „nezjištěný pachatel“. A tak všichni každé ráno při rozdělení nevybočili ze svých rolí – šéf na sobě nenechal znát znepokojení a tlak nejvyššího velícího, vždyť přece jeho lidé musí mít klid na práci, a kluci-„násilníci“ shrnuli i vyhodnotili zjištěná fakta, navrhli další úkony i záměry, které by mohly vést k vytouženému cíli. Životaschopný organismus „násilně“ byl

shehraným týmem mužů, na něž je spolehnouti, ideálně fungujícím v krizových situacích. Každý z nich věděl, co má dělat, všichni měli svůj šestý smysl kriminalistů, roubovaný smyslem „násilnickým“, přicházejícím ke slovu při různých závažných případech. Nežřídkakdy se stávalo, že se během pár minut dostavili na místo vraždy, aniž by byli všichni oficiálně vyzooměni operačním. Komunikace mezi nimi fungovala na výbornou, stejně jako kolegalita i způsob práce. K místům činů se sjížděli v kteroukoliv denní i noční dobu, opouštějící své nejbližší v různých situacích, dobách i místech. Tomuto „poslání násilníků“ také bohužel odpovídaly jejich partnerské vztahy. Každá žena nedokázala pochopit a tolerovat tento úděl. I tohle věděli chlapi mezi sebou navzájem a stejně tak o tom nemluvali...

K zásadnímu obratu došlo najednou, jak už to tak v podobných situacích bývá. Zajištěný papír s výhružným textem skrýval také stopu, která by se určitě měla vyvážit zlatem. Expert srovnal daktyloskopický otisk s údaji v databázi a potvrdil jednu z prověřovaných verzí – podezřelý není prvopachatelem. Štěstí, jež se na chvíli usmálo, bylo ještě nerozhodné, zas se ke kriminalistům otočilo zády – 37letý podezřelý v místě trvalého bydliště nepřebýval. Navíc již díky dalším zjištěným faktům a informátorovi se v hledáčku kriminalistů najednou objevil dokonce druhý 22letý podezřelý!

Souběžně proto začali pracovat na obou podezřelých. Nejprve bylo třeba vypátrat, kde se „hlavní“ pachatel fakticky pohybuje, a následně připravit bezchybné zadržení obou podezřelých. Postupují kupředu mílovými kroky, výskyt muže je zjištěn v jednom z bytů ve vedlejší ulici, kde dokonce sídlí útvar „násilně“. Zadržení hlavního podezřelého pak, dá se říci, probíhá „v přímém přenosu“. Na muže se nenápadně zavěsí kriminalisté, vstříc jim přichází příslušníci zásahové jednotky. Z vysíláčky se vyjma strategické polohy i dalších faktů, ozývá „kvěťák za patnáct“, míjejí nejrůšnější část Masarykova náměstí...Zadržení muže přichází nečekaně, tak aby nedošlo k jakémukoliv ohrožení, využijí momentu překvapení. Paralelně byl v bydlišti zadržen kri-

minalisty také druhý, 22letý podezřelý. Je páteho listopadu dopoledne.

Před kriminalisty se pak při výsleších odvíjí zvláštní, nesourodá fakta. Nediví se, za tu dlouhou dobu, kterou každý z nich slouží v řadách násilné, si už zvykli na obdobné životní zvraty, zaváhání i první kroky podezřelých za hranici zákona, ale také jejich následný rychlý pád...

Někdy v létě se nejspíš 37letý podezřelý nechal inspirovat televizním zpravodajstvím, v němž ukazovali případ pachatele, který získal peníze poté, co do banky dorazil s výbušninou. Těživá životní situace, kdy se muž zrovna rozcázel s přítelkyní a zůstal vlastně na ulici, jej poté měla dovest k sérii loupeží s využitím atrap výbušnin. První maketu zřejmě sestavil velmi neuměle on sám, a protože se mu její vzhled nezamlouval, požádal o zkonstruování věrohodnější „bomby“ 22letého známého. Toho zajímala elektrotechnika, měl své zkušenosti, původní „bombě“ se vysmál a jako určitý důkaz vlastního „umu“ pravděpodobně připravil podezřelému postupně tři jiné „náložky“. K „výro-

bě“ prý využil krabici od mléka, prášku na praní či plastového osvěžovače vzduchu. Imitaci se snažil dovést k dokonalosti různými drátky, spoji, baterkami, obalením do albalu, displejem z autorádia... Onen „kutíl“ údajně tvořil vše s vědomím, že napodobeniny jsou určeny ke spáchání loupeží na poštách. Podezřelému dokonce snad pomohl také sehnat auto, a protože ten neměl řidičák, v některých případech jej „konstruktér“ i odvezl k poštám... Přitom pravděpodobně musel vidět nejen papír, na který podezřelý psal výzvy s výhrůzkami k vydání peněz, ale rovněž náhradní ošacení, do něhož se podezřelý před jednou loupeží převlékl a následně jej schoval či vyhodil.

Ani hlavní „podezřelý“ se díky dobře vedenému výslechu netajil s bizarními podrobnostmi loupeží. S poslední imitací „bomby“ jel na poštu tramvají a „předmět“ nesl pod paží, využíval – skoro vědomě? – anonymitu velkoměsta a možná lhostejnost všemu přívržlé veřejnosti...

Soudce vzal do vazby staršího obviněného. Při domovních prohlídkách byly nalezeny

také předměty, které mohly sloužit k výrobě pervitinu.

Adrenalin po zevrubných i detailních přípravách zákroku zadržení a následně probdělé noci plně odvedených úkonů klesá, na všech je znát únava. Svým lidem vedoucí násilně poděkuje, série stojí na začátku vyšetřování a je zapotřebí provést množství dalších úkonů dokazování. Třeba ještě nejsou na konci všech „hříchů“ obviněných, ostatně nebylo by to poprvé... Chtěl by zvednout telefon a nejvyššímu velícímu kriminálky říci „už je máme“. On je však rychlejší, tak jako ostatně vždy. Z telefonu se ozve „pěkná práce! Jen tak mimochodem, co budeš dělat s těma bankama?“ Otevře obsáhlý spis a pomyslí si, že by se mohl podívat, byt' na chvíli, domů. Překvapivou myšlenku rychle zaplaší a ponoří se do množství nově zjištěných informací týkajících se loupeží v bankách...

Gabriela HOLČAKOVÁ
(podle vyprávění
npor. Bc. Radima BENY)

Ilustrační foto archiv P ČR

DROGY V GARÁŽI

Že ne všichni využívají garáž k parkování svého vozu, se přesvědčili před časem policisté z Vratislavic. Při kontrolách těchto objektů v nočních hodinách v Kunratické ulici „narazili“ na trojici mladíků, které překvapili přímo při výrobě drog. Policistům se po otevření garáže naskytl obříček nesmírného nepořádku. V garáži byly uskladněny léky a množství chemikálií k výrobě drog, panoval zde zároveň strašný zápach.

Trojici mladíků ve věku 28, 29 a 32 let policisté zadrželi a umístili do policejní cely. Vyšetřování případu si převzali kriminalisté, kteří se specializují na odhalování drogových deliktů. Při vyšetřování a dokumentaci zjistili, že garáž, kterou měl jeden ze zadržených pronajatou, sloužila jako místo k výrobě drog. Mladíci se specializovali především na výrobu metamfetaminu neboli pervitinu. Výrobu prováděli v amatérské laboratoři, kterou spolu s chemikáliemi kriminalisté kompletně zajistili.

Hlavním výrobcem drog byl 28 letý mladík z Jablonce, na kterého byla také nájemní smlouva garáže. Tento muž nebyl pro policisty nikým neznámým. Z výroby drog ho obvinili již v závěru roku 2006. Mladík ujížděl na Štědrý den před policejní hlídkou, která jej stavěla a následně havaroval. Krom toho, že měl zákaz řízení a řídil vozidlo bez řidičského oprávnění, převážel ve voze i amatérskou laboratoř na výrobu metamfetaminu. Následně byl obviněn z výroby omamných a psychotropních látek a jedů, z maření výkonu úředního rozhodnutí a z trestného činu řízení vozid-

la bez řidičského oprávnění. Jeho vazební stíhání však nebylo akceptováno. Z případu, kterým se kriminalisté zabývají aktuálně je tedy zřejmé, že v trestné činnosti pokračoval. 28 letý mladý muž již čelí obvinění z trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187 a z výroby drog dle § 188 trestního zákona. Mladík je již umístěn ve vyšetřovací vazbě.

Další z trojice, 29 letý mladý muž z Liberce, vyrobené drogy distribuoval, a to osobám starším 18 let. Drogou „zásoboval“ jak pouliční dealery, tak i „řadové“ toxikomany. Kriminalisté začali dokumentovat počet osob, kterým drogy prodával. Mladík obviněný z nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187 trestního zákona je vyšetřován na svobodě. Nejstarší muž z trojice zadržených figuruje v případě jako svědek.

Trestná činnost související s drogovou problematikou se vyznačuje vysokou latencí. Všechny dosud objasněné případy jsou odrazem mravenčí práce libereckých kriminalistů. V první polovině minulého roku se jim – např. – podařilo odhalit a následně obvinít osmnáct pachatelů, kteří se zabývali výrobou či distribucí drog na Liberecku.

Vlasta SUCHÁNKOVÁ
Foto archiv P ČR

Svátek nebo pátek, kruté karamboly na silnicích si den ani hodinu nevybírají. A pro někoho je to osudově nespravedlivá – fatální – náhoda, zatímco u druhého trestuhodné selhání. Jak tomu bylo třeba v předvánočním čase roku 2008 na Sokolovsku.

O Stříbrné neděli v odpoledním čase, vlastně před rychlým zimním setměním, se vracela rodina z poslední předvánoční návštěvy babičky. Už si osobně popřáli krásné svátky a vyměnili balíčky s vánočním překvapením pod nazdobené stromky v pokrevně spřízněných domácnostech.

Tat'ka střídě – v rámci dodržovaných pravidel (tedy rychlostí někde od 70 do 90 km/hod, jak vyhodnotili znalci) – řídí Hyundai Accent. Vedle sedící mamka možná se slečnami dcerami zrovna probírá scénář vánočního večera nebo celého průběhu vánočních dnů.

Projíždějí volnou rovinkou u odbočky na Kynšperk, blízko restaurace Kamený Dvůr, když z dlouhé mírné zatáčky v protisměru od Chebu vyletí Mazda 323. Její řidič se řítí (podle následných expertíz) více než stokilometrovou rychlostí, klidně i 124 km/hod, prostředkem vozovky – měl v těch místech pro jízdu svým směrem k dispozici dva jízdní pruhy! – a dostal se do smyku.

Vozovka sice byla mokrá, ale mírný oblouk cesty bylo přitom možné bezpečně projet (dle vyjádření odborníků) v rychlosti skoro až na hranici stovky – při rozumném, střízlivém stylu jízdy.

Muž za volantem Accentu neměl šanci zareagovat, Mazda mu neodvratně udeřila bokem do čelní hauptny. Došlo ke strašné ráně silou sčítaných rychlostí.

Hlava rodiny nepřežila na místě (citace z lékařského nálezu: těžká poranění hlavy a hrudníku, z nárazu popraskané srdce, rozpuklá pravá srdeční komora, bezprostřední vykrvácení...). Maminka na předním sedadle spolujezdce utrpěla zlomeninu spodiny lebeční, vnitřlební poranění, zlomeninu kosti hrudní, zlomeniny obou nohou, dlouze byla – bez schopnosti pohybu – odkázaná na nepřetržitou lékařskou pomoc, pak na asistenci blízkých lidí. Starší, osmadvacetiletá dcera měla ořes mozku se zhmožděním

hlavy, s těžkou kontuzí levé ledviny – s vážným nebezpečím trvalých následků. Mladší, třináctiletá dcerka seděla vzadu vpravo a její úrazy byly nejlehčí, přesto rovněž hrozná – zlomené žebro jí propíchno plíce, zlomila si ruku.

V Accentu byli všichni připoutaní bezpečnostními pásy, což cestujícím na zadní sedačce nepochybně zachránilo život. Bez upoutání by je hrozný střet katapultoval z vozu a následky pohybu jejich těl – přes sedadla a osoby před nimi – si lze jen těžko představit s nějakým šš astnějším koncem.

Jako nejkrutější výsměch osudu, či jakési vyšší nespravedlnosti, může znít konstatování, že nezodpovědný šílir s Mazdou připoutaný nebyl – a to mu spasilo život. Po střetu obou vozidel zřejmě poletoval ve svém stroji jako pověstná nudle v bandasce. Záchranáři ho nakonec vyprošovali ze zavazadlového prostoru a na světlo podvečerního zimního světa jej vytáhli – až na pár drobných zhmoždění a potlučení – víceméně nezraněného. V bezpečnostních pásích boční náraz obvykle vede

k závažným poraněním, potrháním vnitřních orgánů.

Sedmatřicetiletý pachatel rodinné tragédie měl v krvi 1,78 promile alkoholu! Podnikatel v oboru pohostinství navíc již dříve přišel kvůli pití za volantem o řidičské oprávnění.

Za závažnost trestného činu (ve 3. odstavci paragrafu o ublížení na zdraví) mu hrozilo až 10 let odnětí svobody, rozhodnutí okresního soudu mu přičklo trest ve výši 3 roků nsvobody. Po odvolání z jeho strany, rozhodoval kraj – a původní verdikt potvrdil...

/ki/

Foto archiv Policie ČR

Nerozbalené štedrovečerní DÁRKY

Někdy má člověk skoro dojem, jako by se pedofilové a jinak úchylní sexuální pachatelé v našich zeměpisných šířkách stávali skoro symptomem doby. A jako by se vynořili až nedávno. Anebo že jich aspoň nebezpečně přibýlo. Jenže – není tomu tak. Ani omylem! Vzpomeňme jen takřka pradávno záležitost sadistického vraha Papeže, asi nejznámější ze zaprášených archiválií, ale to byl jen jeden příklad z mnoha. Jenom se o nich tolik nepsalo, anebo spíš nepsalo se o nich vůbec. Tisk a vůbec média let šedesátých i pozdějších měly cenzurní náhubek i v tomhle ohledu, vrchnost se zkrátka domnívala, že když se o něčem v novinách nenapíše, jako by to neexistovalo. A tak skryté proudy a hlubiny zůstávaly skryty pod temnou hladinou, pokud se něco přihodilo, dozvídala se to jen hrstka odborníků. Kriminalistů, kteří se podíleli na vyšetřování a věc je zajímala ryze z profese.

Příběh, který hodláme vyprávět, se odehrál v roce 1971. Tak řečená normalizace se už rozjela na plné obrátky a ze svobod „obrodného procesu“ roku osmašedesátého s bídou zůstávaly už jen drobečky. Třeba fakt, že se v některých časopisech směly tisknout – zpravidla ovšem v poloskrytu, pod rouškou titulku Dopisovat si chtějí – seznamovací inzeráty. Dopisovat si s někým, to bylo správné, zatímco seznamování prostřednictvím inzerátu zavánělo nepravostmi. A přiznejme, že někdy doopravdy.

V týdeníku Sedmička takovou dopisově-seznamovací rubriku měli a vzhledem k věkové struktuře jeho čtenářstva se v ní objevovali hodně mladí zájemci – kolem patnácti let, ale i o dost mladší. Ochrana osobních údajů představovala tehdy pojem zhola neznámý, v inzerátech se tedy publikovala plná jména a kompletní adresy, pro samotný časopis to tak bylo snazší, než fungovat jako zprostředkovatelna. Zájemce si jednoduše vyhledal mezi inzerenty člověka, který ho něčím zaujal, zkusil mu napsat – a když dotyčný zájem opětoval, odepsal mu, a nové přátelství či známost mohly být navázány.

Na nové vlně se svezl i týdeník Mladý svět a také vojenská Obrana lidu, rovněž týdeník, jejich klientela však byla vzhledem k čtenářské obci přece jen poněkud odrostlejší.

Připomeňme znovu, že teprve začínala sedmdesátá léta minulého století, příběh se tedy odehrává bezmála před čtyřmi desetiletími. Mnohé, co dnes považujeme za naprostou samozřejmost, bylo obtížně dostupnou vzácností, nebo vůbec neexistovalo.

Jednoho listopadového dne se do ponuré policejní budovy na pražském Perštýně dopravil čtyřicetiletý Václav Habart a po krátké debatě s dozorcími byl uveden do jedné z kanceláří kriminálky. Tam oznámil, že nedopatřením otevřel dopis, patřící jeho nezletilému synovi, a když se začel do jeho strojem psaných řádek, vyděsil se takřka k smrti. Vzápětí přítomnému nadporučíkovi pro ilustraci lejstro prostě předložil a ten po

TOUHA silnější než ROZUM

Tramvaje kolem smíchovského divadla jezdí doposud a chodník poblíž refýže je pořád plný lidí...

přečtení shledal, že návštěvník možná volí slova poněkud nadnesená, nicméně že se vskutku jedná z mravnostního hlediska o věc velice vážnou.

Neznámý pisatel, jak se z obsahu dalo pochopit, Václavu Habartovi mladšímu odepsal na inzerát v dětském časopise, jeho text ovšem věku adresáta neodpovídal ani sebemeně. Autor zhruba stránkového listu poměrně podrobně instruoval svého doposud neznámého čtenáře, jak se věnovat masturbaci a kterak si řádně užít slasti, již mladým mužům přináší. Dále vyjádřil touhu se s patnáctiletým, sportovně založeným mladíkem vbrzku sejit osobně a úspěch instruktáže vylepšit vlastnoručně – a naznačil, že tím by schůzka mohla jen začít, že rád zaučí Václava i v onačejších praktikách, jež spolu muž s mužem mohou provádět. A hned také navrhl místo schůzky, jímž byl chodník před tehdejší Realistickým divadlem na Smíchově, kousek od tanku. Zdůraznil ovšem potřebu přísné diskrétnosti: mladík měl mít v ruce roličku bílého papíru, pisatel prý bude mít také takovou – a tak se navzájem poznají.

„Bydlím nedaleko, takže nebudeme ztrácet čas, půjdeme ke mně a užijeme si,“ sliboval v závěru.

Protože prý nezná Vaškovy časové možnosti, navrhl asi pět možných termínů schůzky v několika blízkých dnech: jen místo zůstávalo stále totéž.

Kriminalisté usoudili, že tohle je vážná věc a musí se řešit – nejlépe tak, že pisatel oné oplzlosti bude na místě schůzky pola-

pen a následně trestně stíhán. Jenže otec Habart rázně odmítl, že by volavkou před Realistickým divadlem mohl být jeho vlastní syn. Velmi stál o to, aby se Vašek vůbec nedozvěděl, jaký dopis – v hromádce dalších, docela nevinných – na svůj inzerát dostal a aby mu také radši zůstalo navždy utajeno, že otec zvědavě otevřel cizí psaní.

Nedopatřením, opravdu, zdůraznil několikrát Habart otec, a kriminalisté neviděli důvod mu nevěřit.

„Jmenujeme se úplně stejně a když jsem viděl obálku psanou strojem, myslel jsem, že jde o nějaký úřední přípis pro mě,“ vysvětloval rozpačitě.

Znělo to věrohodně a kriminalisté byli náramně rádi, že se díky otcovskému omylu dostali na dosah k pachatelovi, jenž by jinak zůstal ještě kdovíjak dlouho v skrytu a mohl by natropit mezi chlápce dost zla. Tedy, pokud se tak už nestalo...

Hledalo se rychlé a praktické řešení a našlo se: jeden z kriminalistů měl šestnáctiletého syna, který se netajil svou touhou nastoupit časem k Bezpečnosti – podle tátova vzoru. Otec mu tedy kulantně vysvětlil jeho roli a jak se domluvili, tak se i stalo. Mladík pošmourného listopadového podvečera vystoupil z pětky na refýž u divadla, přešel na chodník u jeho vchodu – a začal se nenápadně procházet. Ruličku třímal v ruce, nápadně nenápadně, ale očekávaný partner se v navržené hodinu neukázal. Někde se asi stala chyba – ale kde?

„Máme ještě čtyři pokusy,“ konejšili kriminalisté z mravnostního své zklamání.

Ale potřebovali už jen jeden. O dva dny později se ve zhruba stejnou hodinu celá

V krásném renesančním domě na Staroměstském náměstí sídlila redakce a administrace časopisu Sedmička počátkem let sedmdesátých

situace opakovala. Mladík s ruličkou na chodníku, v hloučcích kolemjdoucích a čekajících na tramvaj pár nenápadných chlapů v civilu, ale se služebním průkazem a taky zbraní pod kabátem. Co kdyby...

Ale zadržení proběhlo zcela v poklidu, valná většina lidí kolem si ho ani ne všimla. Muž, asi čtyřicátník, pomešší a neholený, v jakémsi pomuchlaném kabátě, se prošel kolem chlapce, pak se vrátil. Pak ale zaváhal a zašel za roh. Je to určitě on, soudili operativci: zmizí nám?

Ne. Muž se vynořil a vracel se. Bílá rulička v jeho ruce, zprvu skoro neviditelná, se pomalu vysunula z rukávu. A pak se zastavil a něco potichu řekl, chlapec kývl.

„Ty jsi Vašek, vid’?“ znělo heslo z dopisu.

Muž se usmál – a pak se kolem zahemžilo a úsměv ztuhl na jeho tváři. Už ho měli, ale nechtěli dělat scény, takže dostal šanci k útěku a využil jí, jenomže na běh nebyl stavěný. Všimli si, že silně napadá na pravou nohu, hůl sice nenosil, ale zdrav nebyl, to ne. Doběhli ho snadno, po pár krocích, a on si uvědomil, že prohrál. Aspoň závody v běhu nepochybně. Ale asi mnohem víc.

Jinak to ovšem nevzdával, zatloukal zarytě, všechno byla náhoda, kluka neznal, dopis nepsal. Ale udělali mu domovní prohlídku, jak doma, kde bydlel s manželkou, tak v zaměstnání: pracoval jako vrátný v jedné z firem v Holečkově ulici, hned za rohem. Měl změněnou pracovní schopnost, vlastně byl invalida, vrátnice byla schůdné řešení.

Jako kluk, když mu bylo patnáct, ztratil

při autohavárii rodiče, sám se při ní nehezký potloukl, důsledkem byla i po třech operacích trochu kratší pravá noha. Díky ní nemusel na vojnu, to byla výhoda, ale dost ho to sráželo ve vztazích s lidmi. Nemohl sportovat, nemohl tančovat, když zašel s partou ze školy na diskotéku, seděl v koutě a cumlal limču nebo později pivo. Holky o něj pochopitelně moc nestály, a když se jedna vstřícná našla, za pár měsíců se s ní oženil. Teprve asi rok nato, nebo ještě později, začal shledávat, že ho přitahují chlapi. Anebo, ještě přesněji, kluci. Mladí a hodně mladí. Tak od dvanácti nahoru, šestnáct už bylo skoro moc. Napřed se nad tím trápil, připadal si úchylný. Dokonce zvažoval možnost sebevraždy. Ale pak hodil trápení za hlavu: každý jsme nějaký, říkal jeden kolega ve vrátnici.

A tak se Vojtěch Michlan postupně osměloval. Homosexualita dospělých partnerů přestala být trestným činem už zhruba deset let předtím, v roce 1961, ale získat třeba v oné prudérní době zběsilé „normalizace“ nějakou pornografii, nota bene menšinově zaměřenou, bylo obtížné a nákladné. Budto se pašovala, což v době takřka uzavřených hranic představovalo značné riziko, anebo vyráběla v tuzemsku po amatérsku – což ovšem také hrozilo trestným stíháním. Navzdory těmto faktům se Vojtěchu Michlanovi podařilo v průběhu pěti či šesti let shromáždit docela obsáhlou sbírku obrázků, jenže prohlížet si je sám ho už dávno netěšilo. Potřeboval se o zážitek z podívané s někým podělit, sdílet ho – a navíc doufal, že takové podívání povede k touze po nápo-

A tak začal odepisovat na inzeráty mladých hochů v inzertní rubrice, bedlivě vybíraje typy, jež se mu zdály nadějně. A doufal pevně, že nějaká zvědavá rybka se na udičku chytne a on konečně zasekne...

Doma u něj našli na skříni obstarožní stroj, několik rozepsaných dopisů obdobného obsahu, jaký měl dostat mladý Habart. V práci, v šatnové skřínce, měl hezky v deskách srovnaný štos pornografických výstřížků, časopisů, fotek mladých urostlých mužů. Ty se bál mít doma, kdyby na ně žena při úklidu přišla, bylo by zle...

Při vyšetřování obviněný připustil, že během půl roku napsal zhruba dva tucety dopisů, asi tak polovina chlapců mu prý odpověděla. Se šesti se v uplynulých týdnech sešel, ale při osobním kontaktu se prý většinou zalekli a zmizeli v první projíždějící tramvaji. Se žádným si doopravdy neužil, zapřísahal se mnohokrát. A kriminálnísté neměli, jak mu prokázat opak.

Moc mu nevěřili, obávali se, že mohl svou korespondenční aktivitu provozovat déle a někdy v minulosti už také v hledání „toho pravého“ uspět. Avšak Michlan v tomhle ohledu zarytě mlel stále totéž: žádného kluka nesvedl, vyrušili ho předčasně, než si mohl přijít na své.

Mysleli si, že lže, ale neexistoval způsob, kterak ho ze lži usvědčit. Žádné adresy dalších kluků, kterým psal, u něj nenašli, takže nemohli nikoho navštívit a poptat se. A v průběhu dalších dnů a týdnů, kdy sledovali Michlanovu poštu, se ve schránce žádná chlapčeská odpověď na chlípnu nabídku opravdu neobjevila.

Do práce si ho vzali znalci, psychiatři a sexuologové. A shledali nepochybnou homosexualitu se silně pedofilní orientací. Nakonec i oni usoudili, že zůstalo jen u jedné potenciální oběti a vlastně jen u pokusu, nicméně i tak to stačilo k obvinění, žalobě, procesu a soudu. Vzhledem k mravnostní závadnosti tématu se ovšem jednání trestního senátu odehrálo za zavřenými dveřmi soudní síně, bez veřejnosti, a zvědavá média (tehdy se jim říkalo hromadné sdělovací prostředky) s čerstvě nasazeným a tlačícím náhubkem normalizační dodatečné cenzury o něm tudíž nepřinesla ani řádku. Koneckonců, vlastně se přece tak moc nestalo: skoro nic. Ten ubožák rozeslal pár dopisů, odezva, v niž doufal, ho rozčarovala – a než si vůbec stačil trochu užít, už seděl ve vazbě. Prokurátor ji na něj uvalil, usoudil, že by na svobodě mohl v trestné činnosti pokračovat. Že jeho touha je silnější než rozum. Za zmínku celá věc stojí nejspíš proto, že šlo o první prokazatelné využití staronové metody jménem seznamovací inzerce.

Když si po letech člověk představí, oč to mají dnešní následovníci pana Michlana snazší!

A svět se zatím nezbořil a zdá se, že ani nezboří. Čárek ve statistikách ovšem utěšeně přibývá...

Jan J. VANĚK
Ilustrační foto Václav ŠEBEK

ANDĚL, NŮŽ A HODINKY

V září 1971 poznal Jirka Sobotka anděla. Měl líbeznou tvář a navždy změnil mladíkův život. „Barborka mi vždycky říkávala: Jirko, kdyby nám chtěl někdo ublížit, tak si radši vezmeme spolu život... A já chci její přání splnit,“ napsal Jiří krátce před uvažovanou smrtí.

Břevnovská ulice ve směru k ulici Pionýrů. V kruhu ležící tělo oběti.

Ta scéna byla nepatřičná ve všech ohledech. Mrtvá dívka u zdi domu v Břevnovské ulici připomínala v ranních hodinách 27. února 1975 spíš prolog nějaké filmové detektivky. Ale ani zkušeným, chcete-li otřelým kriminalistům, nešla prazvláštní souhra řady aspektů.

„Dívka měla na sobě zimní bundu a rifle, kozačkami na vysokém podpatku se opírala o zeď domu,“ vzpomínal major Jaroslav Zahradka, někdejší eso pražské vyšetřovací. „Nejdál do středu ulice ležela rozhozená pravá ruka, levička, mírně od těla, třímala kabelku. Nikde jsme neviděli ani stopu krve, dívčina tvář, navzdory smrti velmi půvabná, byla klidná, jakoby rozespalá, skoro usměvavá... Jenomže v hrudníku měla zabodnutý nůž! A na něm visely dámské náramkové hodinky.“

Převozně pro Charóna? Dárek od vraha na rozloučenou? Zahradkovy vzpomínky zněly mnohem prozaičtější: „Dívka ležela jen kousek od svého bydliště. A její matka, už při našem příjezdu přítomná na místě činu, nám řekla, že hodinky poznává. Že ví, kdo její dceru zabil... Takže žádná detektivka. Pachatel sice z místa činu zmizel, ale jako by se nám podepsal. V tomto ohledu byl případ triviální... Otázka zněla, jestli ještě najdeme vraha naživu.“

DOPIS NA ROZLOUČENOU

„Stalo se to 2. září 1971, kdy k nám do dílny přišla dělat jako uklízečka paní Čiháková. Za dva dny s ní potom přišla její dcera Barborka, která tam od té doby začala chodit každý den. Byla tak krásná, připadala mi jako nějaká víla, jako anděl!“

Jak já se vždycky těšil, až zase Barborka přijde, až se naplní můj sen! Paní Čiháková poznala, jak se mi Barborka líbí a já se jí jednou, spíš ze žertu zeptal, jestli by mně Barborku dala. Jak říkám: Bylo to ze žertu, vždyť Barborce bylo asi čtrnáct let, ale vetkla se do mě taková myšlenka, že si na ni počkám, až jí bude osmnáct. Že jsem starší o deset let mi připadalo jako vhodný rozdíl.

Po několika dnech mě paní Čiháková k nim pozvala domů. Jenom jsme spolu kamarádili, musel jsem Barborčině matce slíbit, že nejpozději v 19.30 budeme pokaždé doma, jinak bych o Barborku přišel. Tak jsem k nim chodil asi dvakrát týdně, někdy třeba i vícekrát.“

LÁSKA VEDE K DLUHŮM

Zahradkovy vzpomínky, opírající se o spis, odrážejí v tomto bodě příběhu dokonalou love story. „Barborka se Jiřímu líbila, zakrátko se do ní zamiloval. Vše se dělo s vědomím, vlastně pod jakýmsi laskavým patronátem matky Čihákové, takže nejspíš nikoho neudiví, že Sobotka k nim docházel čím dál častěji s dary, ale taky vypomáhal matce své vyvolené peníze.“

Vzal si kvůli tomu ještě jedno zaměstnání, pak ještě jedno, to už byly celkem tři pracovní poměry... Ale ani to nestačilo, časem se dostal do prakticky neřešitelných dluhů. Neřešitelných proto, že 60 000 korun tenkrát představovalo velké peníze, zejména pro řadového mechanika, zaměstnaného v dílně ČSD.

Když jsem později hovořil se Sobotkovými příbuznými, řekla mi Jirkova sestra,

že za každou povolenou schůzku s Barborkou vybírala matka Čiháková peněžní taxu nebo aspoň nějakou opravářskou práci v bytě. Kdysi šetrný, ale vždy slušně oblekaný Jirka začal připomínat šupáka bez koruny. Když mu to matka se sestrou řekly a s gusem si přisadily, že ho Čihákové vysávají, byl prý vzteky bez sebe.

Ještě jedna věc stojí určitě za pozornost. V březnu 1974 koupil Jiří Barborce k narozeninám pozlacené hodinky. Právě ty, které volně visely na vražedné zbrani.“

ZMAŘENÁ SVATBA

Vztah dvou mladých lidí prošel od té doby řadou peripetií, krásné chvíle byly střídány špatnými – a těch špatných šlo napočítat čím dál víc. V květnu 1974 prodělala dívka spontánní potrat a byla přijata na gynekologii.

Krátce na to se milenci dohodli, že se pokusí pro mladistvou Barborku získat soudní povolení k sňatku. Soud však vydal v červnu zamítavé stanovisko. V rodině Jiřího Sobotky se od té chvíle tradovalo, že se tak stalo na popud matky Čihákové, která chtěla od snoubence za svatbu 17 000 korun, ale mladík už takové peníze nebyl schopen sehnat.

Vyvstal ale nový problém, vcelku pocho-pitelný: Jak začala Barborka dospívat, uvědomovala si čím dál víc svůj půvab a poněkud upachtěné dvoření Jiřího, který měl do bourače dívčích srdcí opravdu daleko. To, co mladičké slečně ještě nedávno imponovalo, neboť jí stavělo na roveň starším dívkám, jí teď začalo být na obtíž. Dá se asi odhadnout, jak na to mladý Sobotka reagoval – zvýšenými projevy žárlivosti.

ZÁVISLOST JMÉNEM BARBORKA

„Dívka mu vytýkala, že se kvůli němu nemůže ani podívat na jiného chlapce. Po jedné takové hádce prohlásil Sobotka před svědky, že bez dívky nemůže být. Že pokud ho nechá, zabije ji,“ vzpomínal major Zahrádka.

Začátkem roku 1975 se Barborčino chování změnilo tak, že pouze slepý, abnormální zamilovaností slepý Jiří nebyl s to pochopit, že se s ním chce dívka rozejít. Reagoval opět po svém: každý den na Barborku čekal před koncem pracovní doby před obchodem, kde prodávala. V pátek 21. února mu dívka utekla zadním vchodem. Doma, tedy u Čiháků, ji Jirka nenašel – Barborka tam dorazila až v sobotu odpoledne, prý podnapilá a odmítala se se svým, teď už vyloučeným milencem bavit.

Následovaly dny plné hádek, scén, slibů, a přesto neuskutečněných schůzek.

Jiří poslal paní svého srdce několik marných vzkazů. Posléze začal psát dopis na rozloučenou. Měl už jenom jedno přání, které se rozhodl uskutečnit stůj co stůj – ještě naposledy se s Barborkou sejít a „všechno si definitivně vysvětlit.“

ZBRAŇ V NÁPŘSNÍ KAPSE

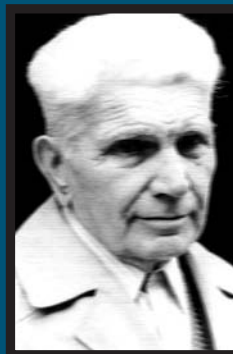
Kritického dne 27. února nemohl Sobotka dospat. Oblékl se a první ranní tramvají zamířil ze svého bydliště do Břevnova. V náprsní kapse saka měl nůž, který už nosil jako potenciální sebevrah pět dní. Věděl bezpečně, kudy dívka chodí do práce – a tam se taky s Barborkou potkal. Vrhla na něho nepřátelský pohled a řekla mu, že v nepřítomnosti své matky nebude s Jiřím hovořit.

„Souhlasil jsem, vraceli jsme se k jejímu bydlišti. Ale těsně před domem jsme se pohádali. Namítal jsem, že nemám zájem mluvit s paní Čihákovou, která mně tolik ublížila a rozeštvávala nás. Držel jsem Barborku v podpaží pravé ruky, začali jsme se spolu tahat, ale pochopitelně jsem měl větší sílu. Když se mi nemohla vytrhnout, dala se do křiku – ale v tu chvíli jsem vytáhl nůž a bodl ji do prsou.“

Barborka spadla na zem. Rozeplý se jí hodinky, já nevěděl, jestli je zraněná nebo mrtvá, tak jsem jenom sepnul řetízky a pověsil hodinky na sřenku nože. To všechno jsem dělal automaticky, byl jsem zmatený, i na útěku jsem si počínal bezmyšlenkovitě a původně se rozběhl špatným směrem... Bylo mi to ale jedno, každopádně jsem chtěl skoncovat se životem.“

ŠPATNÁ VŮLE SEBEVRAHU

V Sobotkově bytě zajistili kriminalisté dopis na rozloučenou. Po mladíkovi jako by se

Major
Jaroslav Zahrádka

slehla zem... Žije ještě? „To je tak,“ usmíval se napůl ironicky, napůl lítostivě starý Zahrádka, „letité zkušenosti nám napovídaly, že sebevražedné odhodlání krátce před osudovým výstřelem, skokem či vložení hlavy do oprátky až příliš často z takových pachatelů vyprchá... Sobotka nebyl výjimkou. O sebevraždu se ani nepokusil, odpoledne jsme ho zadrželi v bytě jednoho kamaráda.“

Psychologický posudek vyzněl vůči vrahovi docela laskavě: „Má sklony k filantropii, afektivní angažovanosti, k romantičnosti, infantilnosti a naivitě. Je připraven být někomu užitečný... Jeho frustrační práh je relativně vysoký, je schopen do něj vměstnat relativně velký potenciál nezdarů, což je o to nebezpečnější vzhledem k tomu, že tenze a agresivita se neodbourávají drobnými reakcemi, ale hromadí se, což snadno vede k explozi s relativně malým adekvátním spouštěcím mechanismem...“

Když se v něm nahromadí tenze s vysokým agresivním nábojem, neobrátil ji vůči sobě formou sebevraždy, ale během zúženého vědomí zabíjí tím samým nožem Barborku. Což je vlastně paradoxní, protože ona se stala centrální osobou jeho života a jeho perspektiv.“

Sobotka v průběhu přípravného řízení poděkoval vyšetřovateli Zahrádkovi „za vykonanou práci“ a obdaril ho maketou sovětské rakety. Stejný dárek poslal i policejní figurantce. „Prý se mu hrozně zalíbila svými jemnými rysy, kterými mu připomněla jeho milovanou Barborku,“ krčil Zahrádka rameny. „Sobotka dostal poměrně nízký trest, jen 10 let vězení, k čemuž rozhodně přispěl fakt, že mu znalci přiznali podstatné snížení ovládacích a rozpoznávacích schopností pro okamžik vraždy.“

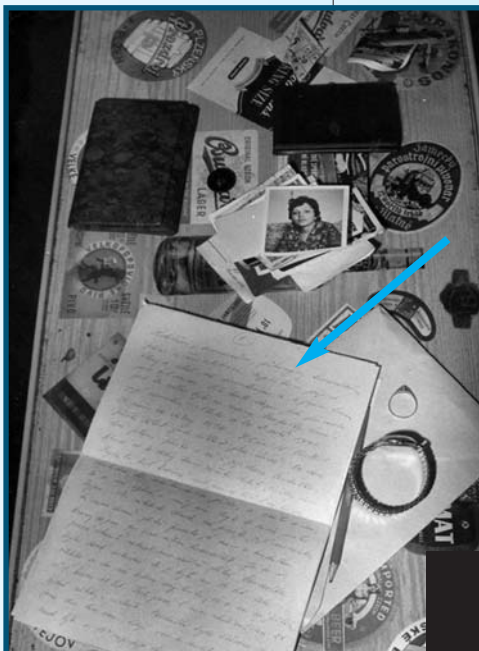
Viktorín ŠULC
Foto archiv

Mrtvá Barborka. Šipkou jsou označeny dvě jízděnky DP v její levé ruce, v kroužku je kuchyňský nůž zabodnutý do hrudníku a náramkové hodinky.

Obviněný ukazuje, jak měl uložen kuchyňský nůž v náprsní kapse saka

Konferenční stůl, na kterém byl nalezen vrahův dopis „na rozloučenou“

Film**Malý podvod s podvodníky**

Americký film Bratři Bloomovi má pro české vlastence jednu nepochybně pozitivní vlastnost. Točil se zčásti v matičce Praze. Tím však jeho klady v jádru končí i pro zdejší diváky. Přespolní zřejmě nenajdou ani ty.

Záhr kriminální komedie patří k divácky nejoblíbenějším, avšak vyžaduje nápad, lehkost, dobré herce a svižné tempo.

Bratři Bloomovi mají ode všeho trochu, nikoli však dostatečnou. Vlastně jde o tažení pohlednými městy Evropy, přes zastávku v Praze až po Sankt Petěrburg. Nápad se zprvu jeví slibně a děj se rozjíždí docela důvtipně, ale záhy se příběh jaksi rozplizne, motivy se vytrácejí do ztracena – až je po bezmála dvou hodinách žvanění a slibných náznaků divák nakonec rád, že už smí domů. Talentovaní herci a herečka – Adrian Brody a Mark Ruffalo coby mladí nadějní podvodníci a Rachel Weitzová, ztělesňující roztomilou, leč poněkud výstřední milionářku, která má být jejich poslední oškubanou obětí – jakožto sestava hlavní trojice dělají co mohou, ale co není ve scénáři, z toho se bič neuplete. Film o podvodnicích slibuje mnohé, ale nedává skoro nic. Sám je tedy vlastně trochu podvodem.

Scenárista a režisér Rian Johnson honí mnoho zájců, avšak nechytí žádného. V přípravě fázi mu chyběl asi dramaturg, jenž by udělal čistku v nápadech a dal příběhu řád. Začátek ještě vyhlídá slibně, pak příběhu „spadne řemen“. Několikrát se objeví náznak, že by to třeba mohlo začít fungovat. Avšak běda, přeběda. Zázrak se nekoná, málo se děje a moc planě povídá, sliby zůstávají chybami. Malá jedovatost závěrem. Možná, že film Bratři Bloomovi nechaly natočit americké

cestovky coby apel na americké diváky, aby nezůstávali sedět doma. Tedy jako vábníčka k návštěvě Evropy. Mnohé sekvence proto připomínají barvitě televizní cestopisné snímky...

Pro českého diváka vypadá ovšem Praha na barvotiskových záběrech nepravděpodobně vyglancovaná, trochu jako kulisa z operet-

ního fundusu. A exploze na věži samé katedrály by asi českého filmaře nenapadla, na to musel přijet někdo z daleka. Zprávy zlych jazyků zpoza velké louže tvrdí, že Bratři Bloomovi si zatím nevydělal ani na výrobní náklady – a v Evropě to už asi doženo stěží... (jjv)

Foto archiv

Divadlo**BAŽINA VE SMEČKÁCH**

Krvavý, shakespearovsky barvitý je výčet zločinů, jež se na jevišti Činoherního klubu odehrají, anebo o nichž se alespoň zasněženě hovoří: bratrovražda (podříznutím hrdla), žhářství, vražda vlastní dcery – a posléze sebevražda vražedkyně (způsobem dosti hrůzným: vyříznutím vlastního srdce z hrudi)... To vše je „rejstřík činů“ úhledné a elegantní dámy, již na scéně ztělesnila populární Veronika Žilková. I sama scéna působí dosti děsivě: uprostřed podlahy vytrhaná část parketu a vykopaná jáma. Hrob pro černou labuť, jež zahynula a s níž se hrdinka příběhu cítí osudově spjata... Hře U Kočičí bažiny irské autorky Marthy Carrové nechybějí drastické výjevy, vtipné dialogy, šokující dějové zvraty – a především vyhraněné charaktery postav a figurek z irského venkova. Svérázná dramatika zeleného ostrova slaví v posledních desetiletích úspěchy na jevištích celého světa, zaujala i diváky české – a pražský Činoherní klub patří ovšem k jejím věrozvěstům a zasvěceným vykladačům. Připomeňme tamního už klasického Hrdinu západu či atraktivní tituly Martina McDonauga, uvedené v minulých sezónách. Podzimní novinka U Kočičí bažiny přináší zážitek možná méně jednoznačný, nicméně opět nadmíru silný a pozoruhodný.

Činoherní klub – od let zakladatelských a jistě nejlepších přes časy hubenější až po nevyrovnanou současnost – vynikal vždy ansámblem plným hereckých individualit. A to vcelku trvá, třebaže stěží srovnávat hvězdný soubor první generace s dnešním týmem.

Ději hry U Kočičí bažiny dominuje vášněmi zmítaná, citově rozervaná a s přírodou srostlá Hester Swanová, rozmlouvající s duchy. Stává se hybatelkou většiny událostí a také činů ostatních postav, její nastudování Veronikou Žilkovou však vyvolává tak trochu pocit nedorozumění. Nikoli pro výkon herečky, s její vyšinutou exaltovaností se mívá hlavně kostým, do něhož ji navlékla výtvarnice Nina A. Štílmárk. Spíše by se hodil pro nervní hysterku z lepší společnosti než pro vesnickou samorostlou ženskou.

Hezký typ z řady svých rázovitých kořálů vytváří Vladimír Kratina, rázovitý týpek venkovského frajera přesvědčivě hraje Matěj Dadák, silný zážitek z malé plochy role dokáže vykresat Lenka Skopalová jako Kočičí žena a Gabriela Vránová opravdu strhne diváky s potěšením ztělesněnou matkou Kilbridovou. Groteskni dialogy s vnučkou či hysterický záchvat na synově svatbě patří k vrcholům večera.

Režisér Martin Čičvák může inscenaci v Činoherním klubu považovat za úspěch – na rozdíl od Kupce benátského, jenž nyní v jeho pojetí vyhání shakespearovské diváky z hlediště divadla Stavovského. Ale to už ovšem sem nepatří. (-ěk)

Foto archiv

Veronika Žilková vytváří ve hře vpravdě pozoruhodnou hlavní roli

Kniha**B jako Brown jako bestseller**

Čtenářský svět chce mít své literární jistoty a nakladatelé se usilovně snaží, aby mu je poskytovali v míře hojně, nikoli však přehnaně. Roční množství bestsellerů je prostě statisticky dáno, víc by už bylo moc a míň zase málo. Občas to chce „osvěžit chov“ autorským nováčkem, ale hlavně se sází hlavně na jistoty. Před pár lety byl také Dan Brown novicem, a ejhle, dnes je spolehlivou hodnotou. Nečekají se od něj už žádné převratné novoty, právě naopak. Čtenáři chtějí přesně to, co od něj čekali. Jako kdysi od Hailyho, jako kdones od Kinga a dalších. A Dan Brown je dost chytrý a dost schopný profesionál na to, aby kýžené zboží dodával.

Novinka Ztracený symbol navazuje na Brownův veleúspěšný Da Vinciho kód (vězte, že na planetě se prodalo 81 milionů výtisků, jež prý autorovi vynesly – v dolarech! – čtvrtmiliardový honorář). V Da Vinciho kódu si prozaik na pokračování šikovně „zadělal“ – a sluší se rovnou říci, že i v novince drží laťku svého vypravěčství solidně vysoko. Nicméně vnímavější a nezaslepený čtenář asi postřehne, že osvědčené postupy dominují: lákají a usnadňují práci.

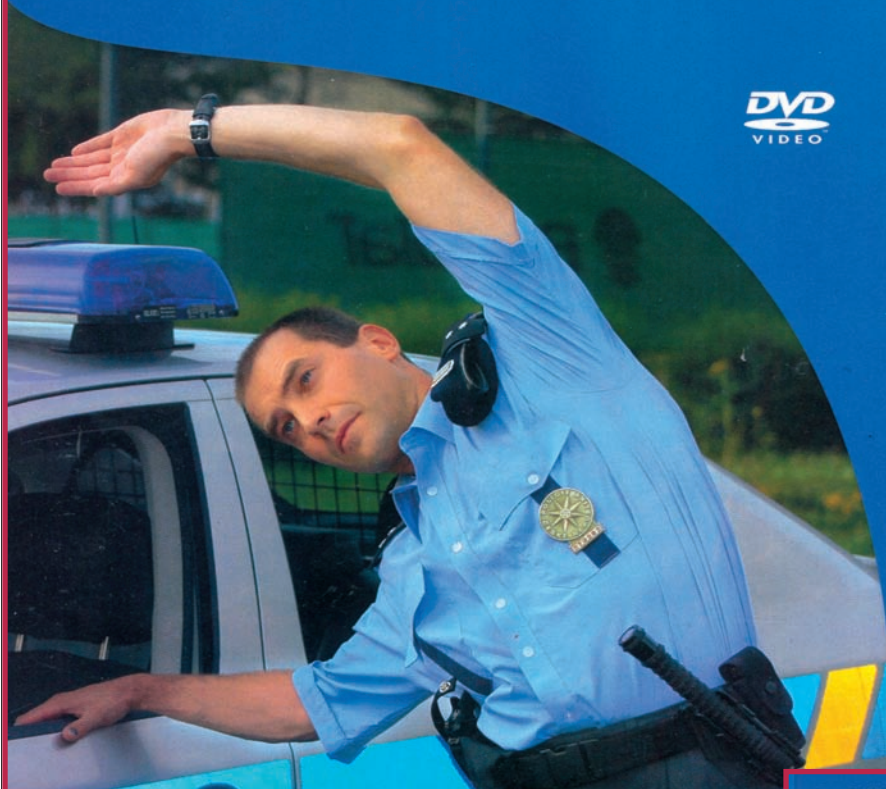
Nu což, i Dumas se občas kapánek opakoval, a jak je kdones ctěn a vážen! Znovu se setkáváme s šarantním harvardským profesorem symbolologie Robertem Langdonem, jemuž se úvodem dostává

pozdání a cti promluvit na výročním zasedání prestižního Smithsonova muzea ve Washingtonu. Pozvání z těch, jaká se neodmítají. Jenže ledva Langdon dorazí do Kapitolu, kde se slavnost koná, zjistí, že věci se mají trochu jinak. Hraje se velká partie o osud světa a on se ne zcela dobrovolně stává jedním z hráčů... Jako v předchozích Brownových knihách běží o tajemné (a utajované) zákruty dějin, v nichž tentokrát hrají hlavní roli svobodní zednáři. Historická a nepopíratelná fakta autor dovedně snoubí s domněnkami, spekulace prolíná s hypotézami a ryzí fikcí. Výsledkem je chutný koktejl, jenž nešetří napětím a odehrává se ve strhujícím tempu. Celý příběh se odehraje v průběhu dvanácti hodin... (Nutno podotknout, že běží o příběh hodně americký a že s některými reáliemi a událostmi, pro Američany jasnými jako facka, bude mít asi český čtenář trochu potíže. Ale třeba se kvůli tomu dozdělá...)

Světový úspěch lze rozhodně očekávat, Brownův americký nakladatel v prvním vydání poslal na trh deset milionů výtisků a jen za první den prodeje se údajně milion prodal. To je v době krize nepochybně sukces, před jakým se smeká. A navíc není Ztracený symbol vůbec špatně čten: možná ne velké umění, ale dobré umělecké řemeslo dozajista! (-ěk)

Regenerační a kompenzační cvičení pro příslušníky bezpečnostních sborů ČR

„Jak se nejlépe udržet fit ve službě i doma“

Jednou z častých obtíží, přivádějících dnes do ordinací lékařů i mladší ročníky naší populace, jsou bolesti zad, svalů, kloubů způsobené nedostatkem pohybu, jednostranným zatěžováním svalů věčným sezením u počítače, za volantem auta, dlouhodobým stáním při práci v zaměstnání. To vše vede k bolestem zad a funkčním poruchám pohybového ústrojí. A samozřejmě se s těmito zdravotními problémy potýkají i policisté, protože jejich práce klade na fyzickou kondici zvýšené nároky.

Každodenní cvičení je vhodnou prevencí před vznikem bolesti. Má-li mít však pozitivní účinek, musí být voleny vhodné cviky a prováděny správným způsobem.

Zdravotní pojišťovna MV ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ČR a Fakultou tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy připravily k tomuto tématu pro příslušníky a zaměstnance bezpečnostních sborů Regenerační a kompenzační cvičení na DVD. Představuje soubor jednoduchých cviků, pečlivě vybra-

ných odborníky tak, aby je každý mohl cvičit sám v různých prostředích a podmínkách – v kanceláři, autě, doma.

Kompenzační cvičení formou autorehabilitačních, uvolňovacích, protahovacích, posilovacích cviků a jejich správné provádění doplňují v dalších kapitolách cvičení, která úzce souvisejí s daným tématem.

V kapitole Kondiční příprava je ukázka vzorové rozcvičky a automasáže, která nám představuje cviky základního strečinku k rozcvičení před pohybovou zátěží. Pomocí správně provedeného strečinku je možné předejít svalovým zraněním a potréninkovou automasáží uvolnit unavené svaly.

Vitalizační cvičení může pomoci během noční služ-

by stimulovat srdeční a cévní systém (laicky řečeno místo kávy).

Dechové cvičení se soustřeďuje na předcházení bolesti zad a na odstranění stresu. Tzv. antistresové dýchání je možné použít například po náročném služebním zákroku nebo před veřejným vystoupením, před zkouškami ve škole.

Najdeme tu i cviky proti tzv. „myší nemoci“ neboli odborně syndromu karpálního tunelu, který souvisí s jednostranným přetěžováním zápěstí například při práci na počítači.

Z alternativních technik jsou tu pak ukázky základních technik stimulací akupresurních bodů. Vzhledem k náročnosti správného provádění jsou tyto techniky ještě podrobně rozepsány v textové metodické příručce, která je součástí DVD. Kromě podrobně rozepsaných jednotlivých cviků se v ní dozvíte, co se při nedostatku pohybu a jednostranném zatěžování organismu děje s naším tělem, a najdete i mnoho dalších potřebných a podrobnějších informací také o některých pohybových aktivitách, jako je běh, kondiční chůze, cyklistika, plavání apod., které významně napomáhají k udržování fyzické kondice.

Ukázky kompenzačních cviků, které můžete sami praktikovat ve svém prostředí – doma i v zaměstnání během krátkých přestávek – účinných a zároveň nenáročných na prostor a cvičební pomůcky, budeme postupně uvádět v dalších číslech časopisu.

(red)

Toto DVD Vám nabízí cvičení, které pomůže preventivně předcházet bolestem zad a funkčním poruchám pohybového systému. Vzhledem k náročným podmínkám služby u bezpečnostního sboru ČR bylo cvičení záměrně vytvořeno pro prostředí kanceláře, automobilu, terénu a také pro domácí prostředí.

DVD obsahuje:

Kompenzační cvičení formou autorehabilitačních, uvolňovacích, protahovacích a posilovacích cviků

Dechová cvičení

Vitalizační cvičení

Kondiční příprava

Oční cvičení

Akupresura

Automasáž

„Cvičení pro lenochy“

„Jen policista, který je fit, dokáže pomáhat a chránit“

Na tvorbě DVD se podíleli:

ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA MINISTERSTVA VNITRA ČR

CASRÍ

FUNKČNÍ

	tábořiště	mlha	neshody	iniciály herečky Syslové		krajina okolo rovníku	vozidlo	feudální sídlo		zkratka územní organizace	peněžní ústav (hovor.)	asijský poloostrov	ukazovací zájmeno	kloudní
	šermířský nástroj				slosování				lest					
	výpravná báseň				Čapkovo drama				divadelní závěs					
					pohyblivá část stroje				Paridova milenka					
	vazelína			povlak						král ptactva				
				úřad pro kosmon. USA						zbavená obuvi				
První tajenka														
	vstup	plemena					místa v sestavách	pastviny					studentské ubytovny	část rostliny
		silné provazy						radlice pluhů						
	otčina					básník						iniciály zpěváka Strihavky		
						příprava na smeč						Třetí tajenka		
	bouda				značná						boxerský úder			
					kostra hlavy						politický orgán			
	osobní zájmeno			vřelý cit						výplň oken				
				Druhá tajenka						goniometr. funkce				
	ruský souhlas		části končetin						chemický prvek					
			střecha						nemocný					
	zásobník obilí	jedovatí hadi						bohosluz. knihy						
		nízké borovice						listy pepřovníku						
	gymnastický prvek						starší konektor							
							kolový tanec							
	ženské jméno					křídla	nemluvení pravdy						stát v USA	věnovaný předmět
	nešikovní				vodní květ						předložka			
					moravská vinařská značka						ženské jméno			
	otázka při sázce		zevnějšek							ústřel				
			notorik							škodlivý motýlek				
	důvěrný pozdrav	věžní sloupek							Evropan					
		tunel pod Kavkazem							biograf					
	stát v USA							lod'						výron (básnický)
								polní plodina						
	léčiví						tlaková jednotka							
							předložka							
	nápadní					Evropan				Verneův kapitán				
	čínský jehličnan					zrakový orgán				mužské jméno				

V tajenkách naleznete tituly tří detektivek od švédské spisovatelky Helene Turstenové.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2010

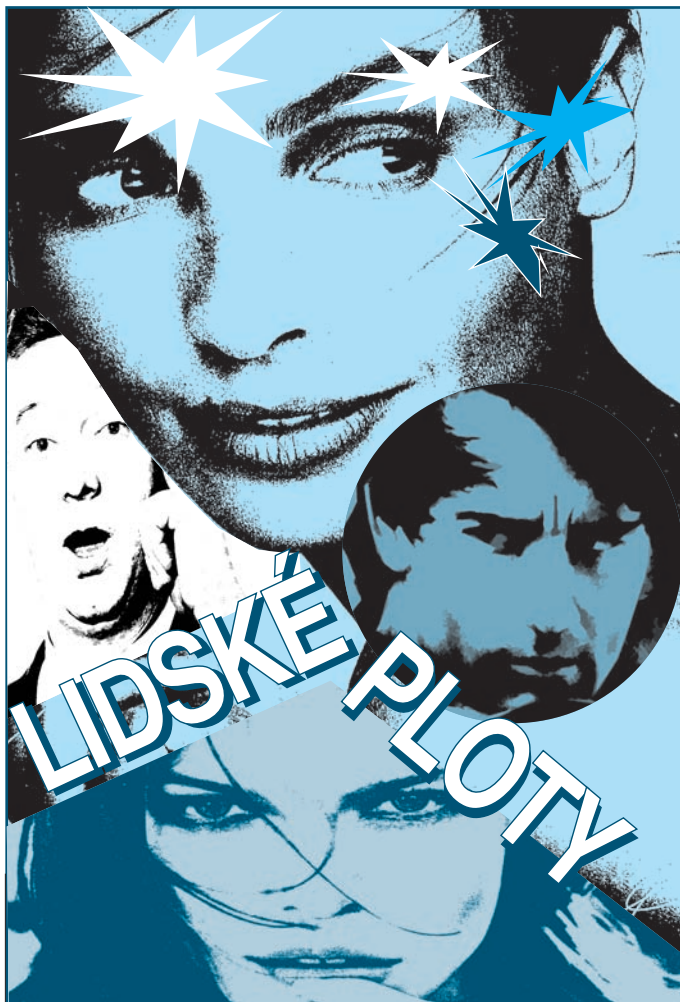
Řešení z č. 11/2009 1. DOKONALÝ MANŽEL 2. NÁHRADNÍ DCERA
3. ŘEKNI SBOHEM

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Karel Šimsa, Praha;

David Mučka, Velká Polom; Petra Hoblová, Dvůr Králové nad Labem.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasláme knižní odměnu!

Policista
1/2010
Křížovka
soutěžní kupon

Na okraji městečka stála řada nově postavených domků. Jednotlivé nemovitosti byly od sebe odděleny plotem zahrad, ale stejně, i když neviditelné „ploty“ měli ve svém mozku i někteří lidé žijící v domech. Ty lidské „ploty“ většinou vyrůstají pomalu a mnohdy trvá i několik let, než dorostou do výše, přes kterou jejich nositelé přestanou na sebe vidět, přestanou se poslouchat, tolerovat, přestanou se mít rádi.

Manželé Lída a Arnošt Brouskovi spolu žili třiatdvacet let. Nebylo to nějaké vzorové manželství zabalené v celofánu a převázané pentličkou, to ne, ale také nebylo špatné. To tvrdil Arnošt, introvert, který se nejraději točil kolem baráku, prováděl opravy a vymýšlel v dílně, co by mohl pro sebe a sousedy vylepšit. Lída měla vždycky na jejich manželské soužití kritický pohled, ale v poslední době se často nechávala slyšet, že s Arnoštem vlastně nic neužila, že jí utíkají roky a za chvíli bude stará a pak se už nedá nic dělat. Liduška byla tak trochu do větru, ale taková byla vždycky. Ráda se strojíla, ráda chodila do bálů, byla členkou divadelního spolku a vítala každou společenskou událost, kde se mohla blýsknout a ukázat jak jí to pořád sluší, předvést se před muži, cítit jejich obdiv a zájem.

„Jó, jó, taky jsem takhle přicházel plný energie a s čistým rejstříkem trestů!“

Evžen DAVID

Celých třiatdvacet let to Brousek více či méně snášel. Pravda, občas udělal zárlivecký výstup, obzvláště, když Liduška zmizela na půl dne z baráku a vylouvala se tak nejapně, že i dobrák Arnošt byl vzteky celý bez sebe.

Když si všimla bílých nitek ve vlasech, začala si uvědomovat nezadržitelný běh času a najednou se dostal pocit, že je na křižovatce, že nesmí jít rovně, přímo do tunelu všednosti a stereotypu, že musí odbočit, ještě si užít života, něco udělat, aby „zachránila“, co se dá. Cestu, jak zajistit touhu po zážitcích a radostech viděla v tom, že nebude omezována ve svém konání a činech, že bude svobodnou ve své vůli, zkrátka, že se rozvede a vrhne se do víru života ve smyslu hesla madam Pompadour – po nás potopa.

Když přijala rozvodové rozhodnutí, vstoupila do další fáze, a tou bylo – zajistit, aby u rozvodového řízení se ukázala jako vzorná manželka, dobrá a laskavá žena, která léta snášela hrubosti a sobeckosti necitlivého muže.

„To chci, abys u soudu řekla,“ řekla bez nejmenšího zaváhání a rozpaků své kamarádce, sousedce z vedlejšího domku Zdeně Nováčkové. „Řekneš, že mě mlátil, že mi nedovoloval se kulturně vyžívat, že mi bránil v mém růstu...“

„Jakém růstu? Jak to myslíš?“

„No přece nechtěl, abych hrála v divadelním kroužku.“

„No, ale nakonec jsi vždycky hrála.“

„Ale musela jsem si to prosadit. Nikdy mě nepochválil, akorát mi říkal, že tam chodím kvůli chlapům, a podezíral.“

„A neprávem?“

„Prosím tě, lidi toho namluvili. To byly jenom řeči, to není podstatný.“

„Lído, ty někoho máš? Zaslechla jsem, že snad Morava? Vrátil se z kriminálu, je o deset let mladší než ty, nemyslíš, že děláš blbost?“ zaútočila Zdena.

„A na co mám čekat? Až úplně zestárnu a nikdo si mě ani nevšimne? Franta Morava je chlap, jakého jsem nikdy nepoznala.“

„A stojí to za to?“

„Mně to za to stojí. Tak dosvědčíš mi to?“

„No... Lído... já vás znám oba. Mám vás stejně ráda, a navíc ty chceš, abych mluvila jenom ve tvůj prospěch, ale co když se mně u soudu zeptají na tebe... ty přece také nejsi bez poskvrny...“

„František mi řekl, že svědčit musíš, že je to občanská povinnost, tak se z toho nevykrucuj. Já ti chci jenom říct, co máš mluvit, na co musíš klást důraz, aby to u soudu vyznělo. Je ti to jasné?“

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:

Sousedka mě požádala, abych v jejím rozvodovém řízení svědčila v její prospěch. Musím svědčit?

- 1 ne
- 2 ano

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. ledna 2010

Řešení z č. 11/2009 zní:

Porušení nočního klidu je přestupkem proti veřejnému pořádku dle § 47/1, písm.b) z. č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Doba, kterou zákon vymezuje jako „noční klid“ je odvozena z § 34, odst. 2 z. č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví.

„Noční dobou se pro účely kontroly dodržení povinností v ochraně před hlukem a vibracemi rozumí doba mezi 22.00 a 6.00 hodinou.“ Správná je odpověď č. 3.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Michal Janso, Český Krumlov; Alena Machová, Brno; Martina Šulová, Český Krumlov.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 1/2010

POVEDENÁ OPLATKA v ledním hokeji

Naprostá hokejová jednička krajských policejních reprezentací v ČR (za rok 2009) – mužstvo Krajského ředitelství Správy hl. m. Prahy

Minulou zimu se policejní hokejové mistrovství republiky odehrávalo v pražské hokejové aréně v Letňanech. K nástupu zimní sezony 2009/2010 hostila šampionát Ostrava-Poruba. A boje o celkové prvenství představovaly snad ještě větší herní nasazení i výraznější individuální schopnosti, stejně jako týmovou souhru

Do soutěže nastoupilo 10 mužstev, která si to nejprve mezi sebou rozdala ve dvou skupinách systémem střetu každého s každým. Do semifinále postoupili celkem přesvědčivě reprezentanti Východočechů, kteří porazili Jihomoravany (2 : 0), a Pražáci, kterým se podařilo pokořit – sice až po nájezdech – Severočechy (4 : 3).

Ve finálovém duelu východočeská sestava, obhajující loňský titul, nestačila na „ura-

gán“ z Prahy. Do maximálních obrátek vyhecovaní pražští hokejoví policisté dobyli prvenství po nekompromisním výsledku 8 : 2 a stali se tak minimálně na rok držiteli titulu MISTR UNITOPU ČR v ledním hokeji (pro rok 2009). Bronz – kontumačně – připadl severočeským borcům, zatímco loňským držitelům stříbra tentokrát připadly pouze „brambory“.

Nejlepším hráčem turnaje organizátoři

vyhlásili východočeského Aleše Horáčka, nejlepším brankářem se stal severočeský Tomáš Charvát, mezi obránci zářil Luboš Buffa z Prahy a za nejkvalitnějšího útočníka byl vyhlášen jeho spoluhráč Jan Závada. Úctu budil také výkon nejstaršího playera mistrovství Jana Pokorného z východočeské stáje.

V průběhu prestižních hokejových utkání mělo několik stovek diváků možnost shlédnout atraktivní zápas mezi hokejovým výběrem policistů a týmem Olymp Martina Dejara. Přestože v tomto případě nešlo ani tak o výsledek, „profici“ z Prahy vyhráli „exhibiční přestřelku“ 10 : 6. Součástí programové nabídky pro příchozí příznivce hokeje byla rovněž statická ukázka výstroje

Vedle samotných fotbalových klání se těšil značné pozornosti i „koutek preventivistů“ s laserovými „zbraněmi“

**MISTROVSTVÍ UNIE TĚLOVÝCHOVNÝCH ORGANIZACÍ
POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY
v ledním hokeji OSTRAVA 2009**

ING

6. - 7. listopadu 2009
Zimní Stadion Ostrava - Poruba

Program Mistrovství UNITOP Ostrava 2009
6. listopadu 2009 Úterní zápasové skupiny „A“
09:00 PČ sprava Svratkova ledy (STV) - PČ sprava Zlínští ledy (ZL)
09:15 PČ sprava Olomoučští ledy (OL) - PČ sprava Brnoští ledy (BR)
09:30 PČ sprava Zlínští ledy (ZL) - PČ sprava Svratkova ledy (STV)
10:00 12:00 soustředění pro děti a věkové úseky PČR
10:30 PČ sprava Svratkova ledy (STV) - PČ sprava Olomoučští ledy (OL)
10:45 PČ sprava Brnoští ledy (BR) - PČ sprava Zlínští ledy (ZL)
11:00 PČ sprava Zlínští ledy (ZL) - PČ sprava Svratkova ledy (STV)
11:15 PČ sprava Olomoučští ledy (OL) - PČ sprava Brnoští ledy (BR)
11:30 PČ sprava Svratkova ledy (STV) - PČ sprava Zlínští ledy (ZL)
11:45 PČ sprava Brnoští ledy (BR) - PČ sprava Olomoučští ledy (OL)
12:00 PČ sprava Zlínští ledy (ZL) - PČ sprava Svratkova ledy (STV)

Soustředění pro děti: ve 12:00 hod. soustředění na ledě a věkové úseky PČR (součástí na branže)

7. listopadu 2009
08:00 Soustředění
10:00 led 3 a 4 a více
10:30 Brněnské soustředění na ledě a věkové úseky generálního partnera České Pojišťovny (Soustředění a výcvik úseky a příprava volebního postupu)
11:00 Finální vstřední zápas v divní hokeji. Soustředění a ústřední soustředění 2-002 340.

Dětský program pro děti i dospělé:
Součástí programu je
zápisník pro děti 12
mapy a brožura k hokeji 2-002 340
součástí soustředění a více úseky

SOUTĚŽ Součástí generálního partnera ČESKÉ POJIŠŤOVNY a 2000 výherních úseky
HLAVNÍ CENA: DIGITÁLNÍ VIDEOKAMERA

Generální partner Partneři úseky

VSTUP ZDARMA

a výzbroje policistů a stánek prevence kriminality. Nejedn – zejména mladší – návštěvník s nadšením bral možnost zastřílet si na laserové střelnici.

Všichni účastníci si ostravský šampionát pochvalovali jako jeden z nejlepších (dosud bylo podobných mistrovství sedm) –

Šatna bouřila radostnou náladou

Vítěze dekoroval prezident mistrovství plk. Mgr. Tomáš Tuhý, ředitel Krajského ředitelství Policie ČR Moravskoslezského kraje

po všech stránkách. Díky za to samozřejmě patří věrným a vstřícným sponzorům, obětavým organizátorům, pečlivým pracovníkům zimního stadionu v Porubě a dalším „obětavcům“...

/ki/
Foto Václav ŠEBEK

Pohár za 2. místo v mistrovském turnaji předával ředitel mistrovství plk. Mgr. Tomáš Landsfeld, ostravský městský ředitel P ČR – po jeho levici tajemník šampionátu (a jeho superpečlivý „vůdčí duch“) pprap. Roman Fučík

CVIČENÍ NA LIBAVÉ

Nástup, instruktáž k „zaměstnání“, v tomto případě modelové situaci na téma pátrání po osobách, a celé odpoledne strávené v terénu. Vyhodnocení. Chvilka odpočinku a opět nástup k plnění dalších úkolů – noční akce při pátrání po pohřešovaných. Ukončení akce v ranních hodinách. Na policistech je již znát únava. Ale jede se dál. Ráno opět nastupují v plné polní a zadání je jasné: zadržet nebezpečné pachatele, kteří jsou na útěku a jsou ozbrojeni. Policisté propátrávají terén. Akce úspěšně ukončena po polední.

Tak nějak to ve zkratce vypadalo v areálu vojenského prostoru Libavá, kde probíhalo cvičení pořádkové jednotky Krajského ředitelství policie Severomoravského kraje. Tématem cvičení bylo pátrání po osobách hledaných a pohřešovaných a po ozbrojených pachatelích v nepřehledném terénu v noční i denní době.

Příprava celého cvičení ležela na bedrech velitele pořádkové jednotky mjr. Mgr. Roberta Kuhna, policistech z odboru služby pořádkové policie krajského ředitelství a hlavně instruktorů pořádkové jednotky krajského ředitelství. Jak mi právě dva hlavní instruktoři, nprap. Jan Prstecký a nprap. David Chrupka, řekli, snažili se připravit maximálně reálné podmínky, které mohou na policisty při pátracích akcích čekat, a zároveň reálné akce. Policistům se jejich úmysl vydařil. Připravené situace vypadaly naprosto věrohodně a své udělalo i počasí (zima, sněh) a zázemí. Žádná ubytovna, teplá voda, kávičko. Policisté si přivezli spacáky, vodu i nádobí. Přenocovali ve srubech.

Toto cvičení bylo v podstatě první s tak obrovským nasazením techniky, policistů a dalších osob. Dalo by se rovněž říci, že se neslo tak trochu v duchu nostalgie. Bylo posledním cvičením stávající severomoravské pořádkové jednotky. Od letošního roku se totiž se vznikem olomouckého krajského ředitelství současná jednotka rozdělila. K samotnému průběhu cvičení se vrátím, nyní pár slov k pořádkové jednotce.

Pořádková jednotka

V pořádkové jednotce krajského ředitelství je zařazeno přes 200 policistů (z krajského ředitelství, Městského ředitelství policie Ostrava a územních odborů vnější služby Olomouc, Karviná, Opava, Přerov a Frýdek-Místek). Nácvik policistů pořádkové jednotky probíhá pravidelně jako celku. Na cvičeních nechybí ani členové antikonfliktního týmu.

Příprava policistů zahrnuje přípravu pořádkovou, taktickou, pořádkovou, tělesnou, profesní, speciální, organizačně řídicí a psychologickou. Speciální příprava může být prováděna v součinnosti s ostatními službami policie. Při mimořádných událostech je příprava k plnění úkolů prováděna ve spolupráci s ostatními složkami integrovaného záchranného systému. Zejména samotné zákroky při bezpočtu akcí jsou pro policisty psychicky náročné. Je tedy potřeba také konstatovat, že pravidelně probíhá u policistů psychologická příprava za účasti psychologů.

Jaké stěžejní úkoly plní pořádková jednotka?

- chrání bezpečnost osob a majetku, spolupůsobí při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti a provádí bezprostřední opatření k jeho obnově, byl-li závažným způsobem narušen
- podílí se na plnění úkolů policie v rámci Integrovaného záchranného systému při přípravě a provádění záchranných a likvidačních prací
- podílí se na výkonu služby v případech opatření vyžadujících nasazení většího počtu sil a prostředků policie (např. sportovní či kulturní akce, pátrání po osobách a věcech)
- spolupůsobí při zákrocích zásahové jednotky krajského ředitelství policie, Útvaru rychlého nasazení a dalších služeb policie,
- zajišťuje ozbrojené dopravy (např. cenin nebo jaderného materiálu),
- posiluje výkon hlídkové nebo jiné služby na stanoveném území

Cvičení bylo náročné, prověřilo schopnosti všech zúčastněných

Na Libavou dorazilo přes 200 členů pořádkové jednotky. Nechyběli dále ani psodvci se

Připravené modelové situace vypadaly naprosto věrohodně

svými služebními psi, kolegové z Hasičského záchranného sboru, zdravotníci (včetně členů Českého červeného kříže) a vzhledem k charakteru akce také příslušníci severomoravské zásahové jednotky. Nyní k samotnému průběhu cvičení.

V úterý po poledni se všichni sešli, aby vyslechli zadání a instruktáž. Téma: pátrací akce po pohřešovaných osobách. Policisté neznali terén. Museli se tedy na základě instrukcí a za využití znalostí z topografie v neznámém prostředí zorientovat a najít pohřešované. Stmívalo se, byla zima, sněh, minuty ubíhaly velmi rychle. Důležitá byla samozřejmě koordinace celé pátrací akce, kterou měl na starosti štáb v čele s velitelem. Štáb měl tu čest využít vůbec jako první v ostrém provozu mobilní, kontaktní a komunikační centra (současně 4 vozidla, o kterých bude následně napsáno ještě pár informací). Policisté propátrávali terén, metr po metru, dolinu po dolině, hustník po hustníku... Bylo potřeba využít psodvdy a další složky (kriminalisty k ověření totožnosti pohřešovaných, zdravotníky k jejich ošetření). Navečer policisté pohřešované osoby, které v této části cvičení představovaly figuríny, našli. Akce skončila úspěšně. Následovalo vyhodnocení.

Před samotnou akcí si ještě policisté vyslechli od dvou kolegů ze speciálních pořádkových jednotek z Brna a Prahy přednášku o metodice pátrání. Dvojice se specializuje právě na metodiku fungování pátracích akcí ve všech aspektech. Přednáška byla zajímavá, ale hlavně poučná.

Po této akci si policisté mohli na chvíli odpočinout. Kolem deváté hodiny navečer byl opět nástup k dalšímu, tentokrát nočnímu, cvičení. Instruktoři předem nafotili figuranty (reálné

*Řídicí štáb neustále ověřuje aktuální situaci...**Členové štábu instruuji velitele skupin...**Přesun pořádkové jednotky do stanoveného prostoru...**Zárok zásahové jednotky v objektu proti ozbrojenému pachateli...*

osoby), které schovali do terénu. Zároveň vytvořili pachové stopy, aby mohl být nasazen psův. Policisté z jednotky obdrželi fotky pohřešovaných a úkol zněl jasně: všechny v co nejkratším čase najít. Ke slovu přišly i termokamery od hasičů, které se při pátrání použily. Služební psi šli neomylně po pachových stopách, které pohřešovaní zanechali. Osoby byly nalezeny živé, ale zraněné. Policisté tak museli poskytnout první pomoc. Zranění vypadala velmi realisticky, a to díky „dobré práci“ zdravotníků. Ti také sledovali práci policistů, kteří zraněné ošetřovali.

Policisté nad ránem akci ukončili. Moc nenaspali, a v devět hodin už byli zase na rozdíl. Tématem střední dopolední akce bylo pátrání po nebezpečných pachatelích, kteří při převozu přepadli eskortu vězeňské služby a utekli do okolních lesů. Vzhledem k tomu, že se jednalo o nebezpečné pachatele, dorazili na Libavou také příslušníci severomoravské zásahové jednotky. Akce se rozjela, všichni plnili své úkoly. Policisté nakonec pachatele vystopovali v jistém objektu. Celá akce byla ukončena vpádem zásahové jednotky do objektu a zadržením osob.

Jak již bylo výše napsáno, cvičení bylo v podstatě první s tak obrovským nasazením techniky, policistů a dalších osob a zároveň posledním cvičením stávající severomoravské pořádkové jednotky. Do Libavé přijeli plk. Mgr. Tomáš Tuhý (náměstek krajského ředitele pro zřízení kraje), plk. Mgr. Ivo Vykopal (ředitel kanceláře ředitele krajského ředitelství), plk. Mgr. Radím Daněk (vedoucí odboru služby pořádkové policie krajského ředitelství)

a všichni vedoucí územních odborů vnější služby v rámci krajského ředitelství. Jako hosté byli přítomni pplk. Ing. Pavel Rohla (z ředitelství pro řízení lidských zdrojů Policejního prezidia ČR), pplk. Mgr. Karel Suchopár a pplk. Mgr. Karel Agh (z ředitelství služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR), pplk. Ing. Tomáš Hrubý (z centrály informatiky a analytických procesů SKPV) a kolegové ze speciální pořádkové jednotky z Brna a Prahy. Dalšími hosty byli plk. Mgr. Josef Dřímál (přednosta Újezdního úřadu vojenského újezdu Libavá), kpt. Ing. Karel Kotek (Hasičský záchranný sbor Olomouckého kraje) a osoby z Českého červeného kříže a Střední odborné školy požární ochrany ve Frýdku-Místku.

Mobilní, kontaktní a komunikační centrum

Jak bylo napsáno, štáb měl tu čest využít vůbec jako první v ostrém provozu 4 mobilní, kontaktní a komunikační centra najednou. Jedná se o speciální vozidla Volkswagen Transporter Kombi. V rámci krajského ředitelství obdržel každý z 11 územních odborů jedno vozidlo. Vozidla jsou vybavena potřebnou technikou pro podporování rozhodování velitele zásahu. Je v nich technika, díky které se osádce auta zobrazí na mapovém podkladu jednotlivá stanoviště a pohyby nasazených policejních sil. Díky cvičení bylo možné zjistit poslední možné nedostatky, které může mít v ostrém provozu spojení několika technologických systémů.

Vozidla jsou určena a budou využívána v rámci společných zásahů složek integrované

ho záchranného systému. Jedná se například o zásahy u leteckých nehod, dopravních nehod většího rozsahu, oznámení nebo nálezu nástražného výbušného systému, nebezpečné poruše plynulosti provozu na dálnici. Budou využívána také při rozsáhlých policejních opatřeních (například v souvislosti s konáním technoparty, sportovních akcí) a samozřejmě také při mimořádných událostech s velkým počtem raněných a obětí (živelné pohromy...).

Cvičení jsou důležitá...

Cvičení bylo fyzicky i psychicky velmi náročné. Policisté se pohybovali v neznámém terénu, museli spoléhat na vlastní znalosti a dovednosti. Důležitá byla koordinace všech zúčastněných složek a jednotek. Cvičení prokázalo celkovou připravenost policistů. Je sice pravda, že stále je co zlepšovat, ale tyto dva dny ukázaly, že severomoravští policisté jsou připraveni rychle a účinně zasáhnout proti nebezpečným pachatelům, nebo v krátké době zorganizovat pátrací akci a najít pohřešovanou osobu.

Tato cvičení jsou důležitá pro nácvik a ověřování koordinace postupů složek integrovaného záchranného systému. Policisté a další osoby si tímto způsobem předávají informace a znalosti. Zkušenosti pak využívají v praxi, a to i při záchraně toho nejcennějšího: lidských životů.

por. Mgr. Soňa ŠTĚTÍNSKÁ
Foto archiv P ČR

FORENZNÍ PSYCHOLOGIE

2. upravené vydání

Ludmila Čírtková

Vydavatelství
a nakladatelství
Aleš Čeněk, s.r.o.

Publikace Forenzní psychologie seznamuje se současným stavem poznání psychologie aplikované na problémy kriminality. Tuto atraktivní disciplínu představuje autorka srozumitelnou formou, používá řadu ilustrací a konkrétních příkladů. Kniha je zpracována jako vysokoškolská učebnice. Vedle vstupních informací o forenzní psychologii a její historii v ní

čtenáři najdou aktuální poznatky o psychologii pachatelů a obětí trestných činů.

K nejzajímavějším částem patří kapitola věnovaná pachatelům i obětem vybraných deliktů. Výklad jde po cestě od sériových vražd přes znásilnění a telefonní teror až po domácí násilí a popisuje psychologické zvláštnosti i typy pachatelů, ale také pochody viktimizace u obětí. Závěrečná kapitola seznamuje s využíváním psychologie při vyšetřování kriminálních činů. Obsahuje rukověť psychologie výslechu a výpovědi. Nechybí ani profilování či posuzování vážnosti hrozby.

prof. PhDr. Gustáv
DIANIŠKA, CSc.,
prof. RNDr. PhDr. Marie
VÁGNEROVÁ, CSc.

Studenti a pravidelní odběratelé mohou uplatnit slevu 10–20 % (podmínky pro uplatnění slevy na www.alescenek.cz).

Vydavatelství a nakladatelství
Aleš Čeněk, s. r. o.
Prvního pluku 17, Praha 8 – Karlín
tel./fax: 222 311 629

Právě v prodeji knižní novinka –

POLICEJNÍ ETIKA

PETR NESVADBA

O KNIZE

Publikace pojednává o profesní etice policie. V první části seznamuje čtenáře se základními pojmy, filozofickými východisky a myšlenkovými souvislostmi, v jejichž kontextu byly a jsou kladeny v evropské tradici ty nejzákladnější etické otázky. Druhá část nabízí autorův pohled na klíčové etické nároky a výzvy, které s sebou přináší výkon policejní profese na počátku 21. století. Zdůvodňuje zvyšující se požadavky na etický rozměr policejní služby, specifikuje je v souladu s požadavky Etického kodexu Policie ČR a zasazuje je i do širších souvislostí, které přinesl vstup ČR do evropských ekonomicko-politických a bezpečnostních struktur.

PhDr. Radim BUREŠ,
JUDr. Michal DLOUHÝ,
PhDr. Jaroslava SCHLEGELOVÁ, CSc.

Studenti a pravidelní odběratelé mohou uplatnit slevu 10–20 % (podmínky pro uplatnění slevy na www.alescenek.cz).

Vydavatelství a nakladatelství Aleš
Čeněk, s. r. o.
Prvního pluku 17, Praha 8–Karlín
tel./fax: 222 311 629

TECHNICKÁ A DALŠÍ SPECIFIKACE PUBLIKACE

Formát A5 (148x205 mm)
Rozsah 320 stran
Vazba brožovaná (V2)
ISBN 978-80-7380-195-3
Doporučená prodejní cena 340 Kč
Vydavatel: Vydavatelství
a nakladatelství
Aleš Čeněk, s. r. o.

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM leden 2010

Středeční odpoledne pro děti –
od 14 do 15 hod.

- * 6. 1. Nový rok v muzeu
 - * 13. 1. Jak šel pejsek do školy
 - * 20. 1. Tvé tělo, tvůj hrad
 - * 27. 1. Prevence s divadlem Větrí
- Vstupné na dětské pořady 5 Kč

Výstavy a jiné akce

- * do 31. 1. Jsme tu ... – prezentace amatérských fotografií policistů a zaměstnanců Policie ČR
- * do 30. 4. Kriminalistika proti zločinu – výstava k padesátému výročí Kriminalistického ústavu Praha
- * do 30. 4. Kriminalistický kabinet 1954–1970, výstava ze sbírek muzea
- * Ochrana obyvatelstva - expozice Hasičského záchranného sboru
- * Prostituce staré Prahy, Ochrana osob a majetku – stálé výstavy
- * 29. 1.–31. 1. LEDOVÁ PRAHA – pro účastníky vstup zdarma (více na www.ledovapraha.cz)

Filmový čtvrtek – od 17 hod.

- * 28. 1. Prorocství – hrozící katastrofě, kterou s neuvěřitelnou přesností předpovídá po letech objevený dokument, se snaží zabránit hrdinové amerického thrilleru.

* NA OBJEDNÁVKU:

Dopravní výchova pro mateřské školy a 1.–4. ročníky zákl. škol

* Mládež a kriminalita – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol

* Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

* Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

* Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

* do 4. 1. MUZEUM UZAVŘENO

Změna programu vyhrazena